

Николай Ръорих

Седемте
велики
тайни
на космоса

Езотерика

КЛ

Николай Рьорих

**СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ
ТАЙНИ НА КОСМОСА**

...Човечеството не създава легенди за дребното, за незначителното и жалкото. Много често в привидно отрицателните митове се чете уважение към потенциала на вътрешната мощ. Във всяка една легенда неизменно присъства нещо необикновено. Не издига ли тази необикновеност човешкия дух над тъмата на механичния стандарт? Еволюцията не се гради по този машинен стандарт. Легендата, която ни освобождава от господстващите условия на всекидневна рутина, обновява нашето мислене и ни позволява да се потопим в нови дълбини на познанието, изпълнени с неизчерпаем младежки жар.

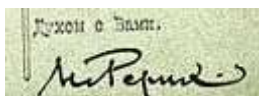
Попитайте един велик математик, велик физик, велик физиолог, велик астроном умее ли да мечтае? Аз не изброявам художници, музиканти, поети, тъй като цялата им същност е построена върху способността да мечтаят. Големият учен, ако той действително е такъв и не се плаши от недоброжелателни свидетели, разбира се, ще ви сподели, че прекрасно се издига на крилете на мечтите си. А също че много от неговите открития имат в основата си не само изчисления, а именно висока жизнена мечта.

Да, легендите не са нещо отвлечено, те са самата реалност. Мечтите не са признак за неграмотност, а отличителен белег на изтънчените души. Затова всячески да поощряваме в нашата младеж стремежа към творчески разкази и заедно с младите, оставайки млади, да тачим мечтата като разтворените криле на нашето възраждане и усъвършенстване.

Н. К. Ръорих („Държавата на светлината“, 1931)

Съдържание

СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА	2
книга първа: ДРЕВНИ ЛЕГЕНДИ	8
I. СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА	8
Пролог: Легенда за Космическата мисъл	8
Първа тайна: Дните и нощите на Брами	10
Втора тайна: Отвъд Космоса (Парабраман)	14
Трета тайна: Строители на Вселената	17
Четвърта Тайна: Създаване на Космическата Материя	19
Пета тайна: Раждане на планетите	22
Шеста тайна: Космически стъпала на живота	26
Седма тайна: Луната – майка на Земята	32
II. СЕДЕМ ПРЕДАНИЯ ЗА ПЛАНЕТНОТО ЧОВЕЧЕСТВО ...	37
Първо предание: Луната населява Земята	37
Второ предание: Митът за Лемурия	40
Трето предание: Предание за Атлантида	48
Четвърто предание: В отвъдни светове	63
Пето предание: Легенда за вечния Живот	76
Шесто предание: Закон за космическата справедливост	85
Седмо предание: Боговете са дошли от Венера	93
книга втора: СЪВРЕМЕННИ ЛЕГЕНДИ	97
III. СЕДЕМ СКАЗАНИЯ ЗА КРАЯ НА ТЪМНАТА ЕПОХА ...	97
1. Планетата Земя е болна: Сказание за човешкото безумие	97
2. Цар на тъмата: Легенда за Луцифер	104
3. Велико Бяло Братство: Откровение за Спасителите на света	111
4. Космическият бой: Сказание за Армагедон	115
5. Огън до прага: Откровение за Космическия Огън	119
6. Дарът на Орион: Легенда за Съкровището на света	125
7. Звездите участват в нашия Живот: Разсъждения на мъреците за въздействието на Светилата	130
IV. СЕДЕМ ОТКРОВЕНИЯ ЗА НАЧАЛОТО НА СВЕТА.	135
1. Предсказание за Космическата ера	135
2. Предсказание за Космическия учител	142
3. Сказание за майката на света	147
4. Далечни светове ни зоват	151
5. На път към надземния свят	160
6. Как да станеш гражданин на Космоса	169
7. Приказка за сърцето	180
Епилог	180

Роден	<u>27 септември 1874 г.</u> <small>(стар стил)</small> <u>Санкт Петербург, Руска империя</u>
Починал	<u>13 декември 1947 г.</u> <small>(73 г.)</small> <u>Кулу, Химачал Прадеш, Индия</u>
Националност	<u>Русия</u>
Професия	<u>художник, археолог, сценограф и дизайнер на костюми</u> за класически балет, опери и драми, <u>писател, поет</u>
Съпруга	<u>Елена Ръорих</u> деца <u>Юрий Николаевич Ръорих, Светослав Ръорих</u>

Николай Ръорих

от Уикипедия, свободната енциклопедия

Николай Константинович Ръорих (на [руски](#): *Николай Константинович Рёрих*; 9 октомври 1874 г. – 13 декември 1947 г.) е [руски художник](#), [писател](#) и [поет](#), [археолог](#), обществен деец, [мистик](#), [философ](#) и [просветител](#), който се е интересувал от темите за окултното и хипнозата. Тези теми са особено популярни по това време в Русия.^[1] Според някои наблюдатели картините му имат хипнотично излъчване.

Роден е в [Санкт Петербург](#), [Русия](#), в семейство на заможен нотариус. Живял е по цял свят чак до смъртта си в [Химачал Прадеш](#), [Индия](#). Дипломиран художник и [адвокат](#). Дипломната му работа е високо оценена и от самия Лев Толстой. Интересите му са в областта на литературата, философията, археологията и особено изкуството. Николай Ръорих е самоотвержен защитник на каузата за запазване на изкуството и архитектурата по време на война. Няколко пъти е номиниран за [Нобелова награда](#). Така нареченият [Пакт Ръорих](#) е приет като закон на САЩ и повечето страни-членки на [Панамериканския съюз](#) през април 1935 г.

Пътникът е приятел!

Ти започваш да откриваш пътища в Космоса, в Безкрайността. Готвиш се да излезеш в космическото пространство. Може би ще се опиташ да преодолееш и космическите висоти. Всичко това ти е предначертано, всичко ти предстои.

Припомни си заветите на древните:

- Когато сме готови за дълъг път, да поседим и помълчим.
- Преди да направим крачка във великото бъдеще, нека си припомним миналото и осмислим настоящето.
- Да обмислим заедно онова, за което в продължение на хилядолетия е говорила мъдростта на народите с езика на легенди и сказания.

Може би това знание ще ни потрябва по пътя.

книга първа

ДРЕВНИ ЛЕГЕНДИ

*Сътворени от мъдростта на душите Велики
В продължение на епохи безбройни*

I. СЕДЕМТЕ ВЕЛИКИ ТАЙНИ НА КОСМОСА

Пролог: Легенда за Космическата мисъл

Човечеството натрупва бавно знания за Космоса. В продължение на векове човекът открива закони на природата, космическите закони. Тези закони са съществували и тогава, когато човек още не е знаел за тях. И днес още има закони, неоткрити от човечеството. Това, което вече знаем, е нашето знание. Това, което още не знаем, е тайна за нас. Но това, което за нас е все още тайна, за някой друг е знание – в Космоса има същества, които знаят повече. А да знаеш нещо значи да мислиш за него. Така се раждат мислите и те живеят свободно в пространството. Пространството е наситено с образи на истината; хората ги наричат Идеи. В пространството витаят безценни съкровища на духа. Малцина ще разберат удивителното значение на живата мисъл в пространството. Но всяка такава мисъл може да бъде достойние на човека. Искрите на знанието могат да открият всички тайни на съществуването. Тези, които съумеят да включат психическата си енергия в ритъма на пространствените енергии, ще приемат в съзнанието си тези съкровища. Така пространствената мисъл става за тях Глас на Безмълвието. Ученият го нарича интуиция, поетът – вдъхновение, отшелникът – озарение. Скрытите проявления на Космоса проблясват в очите на търсещия. Който успее да се настрои на космическа вълна, съумява да долови гласа на Безмълвието. Само сред природата може да се осъзнае величието на Космоса. Само в природата може да се съзерцава Безкрайността, където всичко е възможно. Ето защо през цялата история на човечеството отшелниците, героите и светците са отивали в планините, пустините, горите... В светлината на

звездите те са долавяли тайните на космическата мисъл. В продължение на много хилядолетия чувствителните хора са слушали Гласа на Безмълвието. Така те са научили много космически тайни. Някои били записвани в свещени книги, други – предавани устно като Откровения. Чрез световния език на символите чутото ставало достояние на народите – така възниквали легендите.

Първа тайна: Дните и нощите на Брами

*Ако обичаш да гледаш звездното небе.
Ако то те привлича с хармонията си
И те поразява с необятността си -
Значи в гърдите ти тупти пламенно сърце,
Значи то може да откликне
на съкровения думи за живота на Космоса.
Слушай какво разказва древната легенда
За безкрайността, вечността и ритмичността
На Великото Битие на Вселената.*

От незапомнени времена хората са гледали звездното небе, с благоговение са се любовали на сиянието на безбройните светове. Величието на Космоса е поразявало човека от самото начало на неговото идване на Земята. Особено в самотата на безкрайната пустиня или сред исполинските планини човек неволно се потапял в размишления за необятната вселена, за безкрайността на космическото пространство.

Човешкият ум бил поразен от тази безграничност. Но в същото време той изобщо не можел да си представи Космоса ограничен. Ако допуснем, че съществува някъде граница, веднага възниква въпросът – какво се намира зад нея? Ако не пространство, какво именно? И всеки път човешкият ум трябвало да признае – Космосът не може да има граници, космическото пространство във всички посоки е безпределно...

Но ограниченият човешки ум също така не е в състояние да обхване изцяло и безкрайността. Космическият безкрай си остава непостижимо страшно понятие, пред което Човешкият разум немее...

Представата за Безкрайността на Космоса в пространството неволно извиква и мисълта за неговата Вечност във времето. Така възникнали най-древните въпроси: Имало ли е някога начало на Вселената? Ще има ли тя край? Или всичко съществува вечно? И ще остане така навеки? Човекът много силно искал да разбере, да открие тайната за произхода на световите, тайната на космическата вечност. И хората отивали в пустините, усамотявали се в горите, ставали отшелници – за да не им пречи никой да се съсредоточат върху размишления за коренните въпроси на Битието. Мислили, мислили, мислили...

И ето че космическите тайни започнали постепенно да се

открехват. Напрегнатото, съсредоточено и постоянно мислене на онези, които се отказали от удоволствията на нормалния човешки живот заради опознаване тайните на Космоса, привличало пространствената мисъл – те започвали да чуват Гласа на Безмълвието:

„...Имало едно време, когато нямало нищо“...

За това време се разказва в химните на Риг-Ведите, в един от най-древните паметници на световната култура. Ето фрагмент от един такъв химн:

*Нищо не съществувало: ни ясното небе,
Ни величественият свод, прострян над Земята.
Какво е покривало всичко? Какво го ограждало?
Какво го скривало?
Дали това са били бездънните дълбини на водите?
Нямало смърт и безсмъртие.
Нямало граница между деня и нощта.
Нищо друго не съществувало,
Освен Единен в своя бездиханен дъх
Царуващ мрак, и всичко било прикрито изначално
В бездните на Мрака – Океана безпросветен.*

За същото говори и откъс от още по-древната „Книга Дзиан“:

*Нямало нищо. Само Тъмната изтълвала Безкрайното Цяло.
Нямало време, то почивало в Безкрайните Недра на
Продължителността.*

*Нямало Вселенски Разум, защото нямало Същества да се
всели в тях. Нямало нито Безмълвие, нито звук, защото нямало
слух, който да го долови. Нямало нищо, освен Нерушимото
Вечно Дихание, непознаващо себе си. Само Единната форма на
Съществуването, безгранична, безкрайна, безпричинна се
простираше, почивайки в сън без сънища. Несъзнателен живот
пулсирал във вселенското Пространство.*

В тези два фрагмента от древна запечатана човешка мисъл се говори за времето, когато Космос още не е имало, когато нищо не е съществувало. Това значи, че някога е било началото на Вселената. А ако е имало начало, следва да има и край. Та нали всичко, което се ражда, трябва да умре. Ако е имало време, когато Космосът не е съществувал, ще дойде време, когато него пак няма да го има.

И легендите твърдят, че Космосът се ражда за Битие, съществува известно ограничено време и след това отново се разтваря в небитието. В сказанията на древна Индия периодът

на съществуване на Космоса е наречен „Век на Брама" или „Велика Манвантара". За изразяване продължителността на този период според нашето изчисляване на годините ще са необходими 15 цифри. И въпреки че Космосът съществува в течение на невъобразимо дълго време, което изглежда безкрайно, това време е ограничено – нашата Вселена не е вечна.

Също толкова време продължава и „Великата Вечност на Небитието", наречена Маха (Велика Пралайя, т.е. всемирно разтваряне). След това Вселената отново възкръсва за нов космически Живот – нов век на Брама. Така без начало и край продължава смяната на великите периоди Живот и Смърт на Космоса. В редуващите се цикли на Битие и Небитие, Вселената е вечна! Тя е периодична в непрестанните поява и изчезване на световите – и вечна в своята цялост. Броят на манвантарите е безкраен – никога не е имало първа манвантара, както и не ще има последна.

Великият Космос се ражда за живот и разтваря в небитието точно както се ражда и умира микрокосмосът – човекът. Аналогията е пълна. Проявата ѝ не спира дотук.

Както човек, заспивайки всяка нощ, преживява „малка смърт" и се събужда на сутринта, така има и „Нощи" на Вселената, когато умира само всичко живо, а целият свят не изчезва, а остава в спящо състояние. На „Сутринта" всичко отново оживява. Това повторение на периоди сън и бодърстване на Космоса може да се оприличи със смяната на зима и лято в природата.

В терминологията на древноиндуската философия периодът на космическа дейност на Вселената, когато Космосът „бодърства" и всичко съществуващо се проявява, е наречен „Ден на Брама" или Малка Манвантара. А времето, когато Космосът „спи" и всичко във Вселената „почива", е наречено „Нощ на Брама" или Малка Пралайя.

Говори се, че продължителността на Деня на Брама е повече от 4 милиарда години. Толкова продължава и нощта на Брама. 360 Дни на Брама и 360 Нощи на Брама правят една година на Брама, а сто години на Брама – така наречения век на Брама. Такова е изчислението на Космическия календар!

Редуването на активност и пасивност в Космоса се изразява в периодичността на всички явления в Природата. Навсякъде можем да различим Манвантара и Пралайя. От най-незначителни явления до смяна на световите – навсякъде се откроява този величествен закон. Той е заложен в пулса на

сърцето и ритъма на дишането, на него са подчинени сънят и бодърстването, смяната на ден с нощ, както и фазите на Луната, и смяната на годишните времена.

Вечно се повтаря цикъл раждане, живот и смърт на всичко живо. Природата и целият Космос въобще се изявяват в безкрайна смяна, във вечен ритъм. Човекът и неговата планета Земя, Слънчевата система и Вселената като цяло – всичко в Космоса – има своите периоди на активност и почивка, живот и смърт.

Сред Млечния път на звездите раждането и смъртта на световите се сменят вечно в стройна последователност, в тържествено шествие на космическия закон.

Това гласи легендата за Първата тайна на Космоса – великия космически ритъм на Битие и Небитие.

Втора тайна: Отвъд Космоса (Парабраман)

Сега знаеш тайната на Великия Космически Ритъм. Вече си наясно с вечната циклична промяна във Вселената. Ще поискаш да разбереш и още нещо:

Какво обуславя продължителността на тези периоди?

Кое дава импулс на Космоса за повторно раждане от Небитието?

Слушай какво ще ти разкаже за това една легенда.

В древноиндуската свещена книга „Вишну Пурана" присъства пасаж: *„Не е имало нито ден, нито нощ, ни земя, ни тъма, ни светлина; нищо, освен Единното, непостижимо с разума или Онова, което е Парабраман."*

Да си припомним също и фрагменти от първата легенда, в която се говори за „Единното в неговия бездиханен дъх" – и за нерушимото „Вечно Дихание, непознаващо себе си." Тези откъси отстояват схващане, че по време на Маха Пралая, когато всичко съществуващо се е разтворило в Небитието, все пак остава и присъства нещо Неруσιμο. Това е Великият Космически Принцип, безпричинната Причина на Битието, която след Маха Пралая ще предизвика нова поява на Вселената. Както след загасване на огъня, след разтварянето му в Небитието остава „принципът на огъня", който прави възможна повторна негова поява и му вдъхва живот. На този велик божествен принцип или закон в легендите е дадено названието „Парабраман" – онова, което стои зад Брамана, което се намира от другата страна, отвъд Брамана – Космосът.

Това Единно и Безкрайно начало е съществувало вечно, пасивно или активно, в правилна хармонична последователност. В началото на периода на действеността се извършва разпространение на това Божествено начало и видимият свят става краен резултат от дълга поредица космически сили, последователно приведени в действие. Аналогично, когато настъпва връщане към пасивно състояние, се извършва съкращаване на божественото Начало – и предишното съзидание постепенно и последователно се стопява. В друга древна книга това е изречено по следния начин:

„Издишването на непознаваемото Начало ражда Света, а вдишването го кара да изчезне. Този процес продължава вечно и нашата Вселена е само една от безчет поредици без начало и край."

Легендите на древността полагат в основата на мирозданието такава величествена Причина за всичко съществуващо. Древните народи до един са се прекланяли пред неизменно Единно Божествено Начало под различни названия, специфична за всеки народ и всяка страна. Ето как славослови това велико понятие един от химните на Абсолюта – Парабраман:

Ти си Единен, начало на всички числа и основа на всички творения,

Ти си Единен и сред енигмата на Твоето Единство се лутат най-мъдрите сред хората, защото не го познават,

Ти си Единен и твоето Единство никога не залинява, не чезне, и е неизменно,

Ти си Единен, но не като следствие от преобразувания, защото Единството ти не приема умножаване, изменение или форма.

Ти съществуваши, но съзнанието и зрението на смъртните не могат да възприемат Твоето съществуване, нито да определят Твоето Къде, Как и Защо.

Ти съществуваши, но Сам в Себе си, тъй като никой друг не може да съществува паралелно с Теб.

Ти съществуваши преди всички времена и извън всяко място.

Ти съществуваши, и Твоето съществуване е толкова дълбоко и съкровено, че никой не може да проникне в Твоята Тайна и да я открие.

Ти си жив, но извън Времето, което можем да установим и познаваме.

Ти Живееш, но не със силата на духа или душата, защото Ти Самият си Душа на всички Души!

Във всички легенди и химни се посочва, че този Вездесъщ, Вечен, Безграничен и Неотменим Принцип надвишава възможностите на човешкото разбиране. Той може само да бъде смален с човешки изрази и сравнения. Ето защо се счита, че всякакви разсъждения за него са безпредметни. Така Сократ се отказал да обсъжда тайната на Световната Същност. Абсолютът е безкрайност, затова всякакви разсъждения за него неизбежно се превръщат в Негови ограничения. Величието и Красотата на Безкрайността не се вместват нито в нашите стеснени представи, нито в словесния ни запас, и следва да останат в пределите на Неизказаното. Ето защо непознаваемата причина на Космоса остава най-велика, вечно недостижима тайна. Можем да се докоснем единствено до случайни аспекти и

проявления на този Абсолют, на тази невидима за нас Душа на Космоса.

Във всички легенди Парабраман или Абсолют е чисто философско понятие – принцип, закон или начало, от което произтичат Битието и Небитието на Космоса. Но служителите на религиите са персонифицирали това философско понятие, преиначавайки го в идея за „Единния Бог“, „Твореца на Земята и Небето“. С подобно смаяване великото понятие е било сведено до бог-личност, „Властелин на Вселената“. Подобен персонифициран бог вече притежава конкретен характер: сърди се, наказва, награждава. Но може и да бъде омилоститвен, особено ако се правят определени жертви от неговите слуги... Такъв „бог“ обаче древните легенди не познават.

Това гласи легендата за Втората Тайна на Космоса – за вечното и неизменно Божествено начало на Вселената.

Трета тайна: Строители на Вселената

Вече знаеш що е Парабраман. Имаш представа кое вдъхва импулс за начало на всяка нова Манвантара. Но как се ражда Космосът след Маха Пралайя? От само себе си ли възниква той и без всякакъв външен импулс? Или някой го създава, строи?

Чуй какво гласят легендите за това.

... Свършва Космическата Нощ. Вечният и непоклатим закон, предизвикващ смяна на великите периоди на дейност и покой на Вселената, дава импулс за пробуждане на Космоса за живот. Изгрява зората на нова Манвантара.

С какво започва Великото Зараждане на Космически Живот? Когато удари часът, от Тайнствения и Неузнаваем Абсолют-Парабраман, от Безпричинната Причина за всичко съществуващо, най-напред в Битието възниква Първопричината на Космоса, Великата Божествена същност на име Логос.

Названието, взето от древногръцката философия, е израз на идеята в древната легенда: Логос е първата дума, разнесла се в Безмълвието. Това е първичният звук, проявил се при зараждане на Вселената. Тази вибрация или движение на Божествената енергия е едновременно и Светлина, доколкото Светлината е движение на Материята. Тази Светлина е израз на Божествена Мисъл, полагаща начало на изключително продължителния процес на зараждане на Вселената.

По-късно се появяват други Велики Същества – такива, завършили своята човешка еволюция в минала Манвантара на тази или друга планета, в нашата или друга Слънчева система – така наречените Планетарни Духове, Създатели на Световете.

При полагане началото на нова Манвантара, тези могъщи Духове се проявяват като най-близки помощници на Космическия Логос.

Така изявилият се Логос започва да ръководи цяла йерархия от съзнателни Божествени сили – духовни разумни Същности. В тази йерархия всяко Същество има конкретна задача в изграждане и управление на Космоса през цялото му съществуване.

Йерархическото Начало е космически закон, водещ принцип в Космоса и затова всяка Вселена, свят или планета има свой Йерарх. Винаги присъства Висше Духовно Същество, което поема върху себе си отговорност за планетата в продължение на цялата Манвантара и което стои начело на високите си Събрания.

Преди да започне работа по своята Вселена, Логос наставя върху Плана на Божествената Мисъл проект на цялата система на тази Вселена, такава, каквато трябва да бъде от началото до нейния край. Създава всички „първообрази“ на сили и форми, емоции, мисли и интуиция, и определя как и през какви стадии всички те трябва да се осъществят в еволюционната схема на неговата система. По такъв начин преди възникване на Вселената, нейната цялост се поражда във Вселенския Разум на Логос, съществува под форма на идея – всичко, което в последващия процес на изграждане придобива измерение на обективен живот. Всички тези първообрази, съставляващи плодове на отминали светове, играят ролята на посев в бъдещия свят.

Членове на многоизмерната йерархия творчески сили, ръководени от Логос, са множества Строители на разнообразни форми по идеи, произтичащи от съкровищницата на Логос, Световния Разум. Така Строителите създават или по-скоро пресъздават наново след „Нощта“ всяка една „Система“.

Логос е „Творецът“ на Вселената в смисъла, който влагаме в понятието архитект като „творец“ на зданието при все, че архитектът в случая никога не докосва ни един негов камък; начертавайки плана, той възлага цялата фактическа работа на каменоделците.

Древните космогонични сказания на Изтока разказват, че Вселената след Пралайя се изгражда много бавно, постепенно, в продължение на десетки и стотици милиони години, и че за създаване на Космоса се трудят множество разумни същества – от велики божествени Архитекти до редови каменоделци. Кой може да изчисли колко еони са били необходими за оформяне само на нашата мъничка Земя? Не би ли отнело това „създаване“ стотици милиони години само за нашата планета?

Това гласи легендата за Третата Тайна на Космоса – за Великата Йерархия на Творческите Сили на Вселената.

Четвърта тайна: Създаване на Космическата Материя

*Вече знаеш, че със зората на Манвантара
започва създаването на Космоса.
Вече знаеш, че Вселената се изгражда по плана
на Логос.
Познаваш даже и йерархията
на Космическите Строители.
Сега чуй какво разказва легендата
за Космическата Материя.
От нея се формират Световете.*

Със зората на нова Манвантара започва първият от трите големи етапа от дейността на Логос и ръководената от него Йерархия на Строителите. Започва изграждане на материалите, от които впоследствие се формира Вселената.

Първичен материал или „суровина“ за Космическата Материя е Пракосмическата Субстанция – непроявена девствена материя. В източните легенди тя се нарича Мула-Пракрити или Корен на Материята. Мула-Пракрити като аспект на Парабраман е вечна; съществува също така и по време на Пралайя. „Разтворената“ материя е невъобразимо разреждана фина субстанция. От нея се формират всички видове Космическа Материя – от най-фина, до най-груба.

Легендите различават седем състояния на Космическата Материя – седем степени на плътност. Както парата, водата и ледът са агрегатни състояния на едно и също вещество от нашия физически свят, така има седем състояния на Космическата Духоматерия. От тях само седмото, най-низше и първично състояние, е осезаемо за нашите физически възприятия: субстанцията на материалния свят. Шестте висши са невидими и недостъпни за нашите осезания.

Всяка от седемте градации Космическа Материя е съставена от атоми, специфични за всяка степен. Атомите на първото, най-fino състояние Духоматерия, се създават по следния начин:

Енергията на Логос (наричана в легендите фохатом) чрез вихрено движение с невъобразима бързина „пробива дупки“ в Пракосмическата Субстанция. Тези вихри на Живота, облечени в най-фина обвивка от Пракосмическа Субстанция, са всъщност

първични атоми. Тези атоми представляват празнини в субстанцията, запълнени с енергията на Логос.

Всяко от седемте състояния на Космическата Материя образува своя характерна Космическа Сфера, специфичен план или Свят. Безбройните първични атоми и техни комбинации образуват Духоматерията на най-висшата или първа сфера, наричана „Божествен Свят“.

След това Логос подрежда атомите на следващата, втора сфера, около някои атоми на първата сфера, образувайки спирални вихри от най-груби комбинации материя от същата сфера. Тези по-груби атоми съставят Космическа Материя от втората сфера, наричана „Монадичен Свят“. Атомите на всички следващи състояния на Духоматерията се създават по подобие на атомите от втората сфера.

Легендата представя тези най-висши Космически Сфери като недостъпни за нашето разбиране – поради което за тях нямаме никакви сведения. Известно ни е нещо за следващите две сфери – Третата, наричана „Свят на Духа“ или „Свят на Нирвана“, и Четвъртата - „Свят на Блаженството“ или „Свят на Интуицията“.

Много по-добре познаваме петата и шеста – вече достъпни за човека – сфери или планове. Петата се нарича „Огнен Свят“, „Свят на Ума“, а шестата - „Фин Свят“ или „Свят на чувства, емоции, желания“. Самите названия вече показват, че тези светове са „Човешки“. За тях ще разкажем в следващи легенди. Последната – седма сфера – е нашият физически свят, в който живеем сега. В космогоничните легенди той носи име „Плътен Свят“.

Всяка сфера е област, съставена от Духоматерия, в основата на чиито комбинации са даден тип атоми. Тези атоми са еднородни единици, оживени от духа на Логос, скрити зад по-малко или повече обвивки според сферата, към която принадлежат.

Във вътрешните сили, заложили в Духоматерията на физическия свят и сякаш завити в нея, е скрита силата на еволюцията. Целият еволюционен процес не е нищо по-различно от разгръщане на тези сили. Самата идея за еволюция може да бъде изказана с едно изречение – това са скритите потенциали, които прерастват в активни сили.

Понятието Духоматерия гласи, че на света няма нещо като „мъртва“ материя. Материята е жива и нейните най-фини частици са същност на живота. Няма дух без материя, както и материя без дух. Всяко понятие е неразривно свързано с

другото в течение на цял живот. Материята е форма и няма форма, която не е проводник за изразяване на живота. Духът е живот и няма живот, необлечен във форма. Самият Логос, върховен Господар на Живота, за да се осъществи, се облича във вселена, която му служи за форма. Същото се повтаря навсякъде, включително и при най-малкия атом.

След като изгради атомите на всяка от седемте космически сфери, Логос създава подразделения (подпланове) в тях, по седем във всяка сфера. За целта атомите се събират в групи по два, три, четири и т.н. Първото или най-fino подразделение на всяка от седемте сфери е съставено от прости първични атоми, а всички останали нива – от комбинации на тези атоми. Така във физическия свят първото подразделение е съставено от прости атоми, а второто съдържа достатъчно прости комбинации еднородни атоми – електромагнитно състояние на физическата материя. Третото подразделение се състои от по-сложни комбинации на атоми – това е светлинното състояние на материята или „ефирът“. Четвъртото обхваща още по-сложни комбинации: това е топлинно състояние на материята или „огънят“. Петото подразделение е образувано от още по-сложни комбинации, разглеждани от химиците като газообразни атоми на химическите елементи – това е газообразното състояние на материята или „въздухът“. Шесто подразделение – това е течно състояние на материята или „водата“, а седмото е съставено от твърди вещества – „земята“.

Животът или съзнанието на Логос се проявяват като вид енергия – вибрация; всичко е основано на вибрации. Вселената се формира от вибрации на Изтичащия Божествен Живот. Те се обличат в основни форми на материята, от която произхожда цялото многообразие. Материята, образуваща обектния свят, е еманация на Логос, а нейните сили и енергии: същност на потока негов живот. Той е във всеки атом, прониква навсякъде, съдържа и формира всичко. Той е извор и край на Вселената, нейна причина и цел. Залегнал е във всичко и всичко прониква в него.

Това гласи легендата за Четвъртата Тайна на Космоса – за построяване на седемте сфери на Космическата Материя.

Пета тайна: Раждање на планетите

*Ако знаеш за Строителите на Космоса,
Ако знаеш за материалите, от които той е изграден,
Навярно ще поискаш да разбереш
как се зараждат слънчевите системи.
Тогаваш слушай древното сказание.*

Както на небето, така и на земята. Основата на Битието прониква във всичко съществуващо. Именно това схващане ни помага да осъзнаем Йерархията на Безкрайността и създаването на световите.

Кой ще се усъмни, че във всеки земен предмет е претворена нечия воля? Без воля не може да бъде създаден и приведен в движение никой земен предмет. Така е на земята, значи така е и във Висшия Свят. Планетата като земна твърдина, както и всички системи небесни светила, също изискват импулс на волята.

Такава воля е разбираема; дори умерена човешка воля обаче съставлява своеобразен микрокосмос. Ако за единица на най-високо напрежение приемем средно премерена човешка воля, можем да изчислим силата на импулса воля в планетарен мащаб. Добавяйки безброй нули, можем да представим импулса воля на цялата система.

Така осъзнаваме величието на Неизказаното.

Първостанната Космическа Материя е разпръсната в пространството в разрежено състояние. От такова хаотично звездно вещество волята на Логос и Неговите Сътрудници създава светове и ги привежда в движение.

Как се зараждат небесните тела знае всеки. Домакинята, която бие масло, вече познава тайната на световите. Но преди да пристъпи към самото действие, домакинята вече е насочила своята мисъл. Тя знае също така, че от вода не можем да получим масло. Ще поясни, че трябва да бием мляко или яйца, защото познава материята, съдържаща жизнена енергия. Млекарката е наясно с ролята на спираловидното движение.

По такъв начин единствено с обединяване на мисъл и биене се получава полезна маса, от която се прави кашкавалът. Не гледайте снизходително на подобен микрокосмос – същата енергия движи и йерархията на световите. Необходимо е единствено непоколебимо да осъзнаем ролята на Мисълта и същината вложена енергия. Същата енергия озарява сърцето на

всеки измежду нас.

По аналогия с извличането на буца масло от мляко осъзнаваме Космогонията. Мисъл-Енергията на Логос се включва в излъчващата субстанция и с въртеливо движение създава центрове на Силите, около които се натрупва Космическа Материя. Така първичната диференциация на материята се изявява под формата на съсиреци и буци по подобие на пресечено прясно мляко. По такъв начин Логос начева световите, осъществявайки „Биене на Космическия Млечен Океан". Световите произтичат от „Звездно вещество", свиващо и разпростиращо се на млечнобели съсиреци в дълбините на пространството.

Енергията на Логос дава на завихрената Космическа Материя импулс с цел да придобие форма и начално движение. Това движение се поддържа и регулира от вечно работещите Господари – Планетарни Духове. Наподобявайки железни стружки, привлечени от магнит, огненият вихър на разтопения космичен прах магнетично следва потока на тяхната мисъл. Космическата Материя преминава през всички шест стадия на втвърдяване, придобива сфероиден облик и завършва под формата на кълба.

Родено в неизмеримите дълбини на Пространство от еднородния Елемент, всяко ядро на Космическата материя начева живот при изключително неблагоприятни условия. В течение на безброй векове то трябва да си извоюва място в безкрайността. Насочва се в пространството и начева въртеливо движение в дълбините на бездната с цел да укрепи еднородния си организъм чрез набиране и придобиване на разнообразни елементи. Формира комета.

Подобно ядро се върти сред плътни и вече застинали тела, придвижвайки се скокообразно, и се насочва към точка или център с притегателна сила. Подобно на кораб в канал, осеян с рифове и подводни скали, то се старее да заобикаля другите тела. Голяма част загиват, масата им се разпада на по-дребни тела. Тези, които се движат бавно, рано или късно са обречени да погинат. От гибел ги предпазва единствено скоростта.

Достигнала целта, удачно място в пространството, кометата губи скорост и вследствие – своята огнена опашка. Тук „Огненият Дракон" подхваща спокоен и улегнал живот като уважаван гражданин на звездното семейство. Така съсиреците (Всеобща субстанция) първоначално стават Комети-Странници, после звезди и накрая звездите (Центровете на въртене) – слънца, които се охлаждат до степен на обитаеми светове –

планети.

Идеята за еволюция, аналогична, ако не и тъждествена, с еволюцията на Дарвин – идеята на борбата за съществуване, надмощие и „оцеляване на по-силния“ – е възникнала в дълбока древност. Непрестанните борби между звезди и съзвездия, между луните-планети: „Великите Войни в Небето“ в Пураните, „Войните на Титаните“ на Гезиод и други класически писатели и даже битките в скандинавските легенди – всички те се отнасят до Небесата, до астрономични и теогонични битки и приспособяване на небесните тела. „Борбата за съществуване“ и „оцеляването на най-силния“ са господствали от момента на появяване на Космоса в Битието. Древните са разсъждавали за създаването и развитието на света точно по Дарвиновия метод, изпреварвайки него и школата му по въпроса за естествения подбор, постепенно развитие и трансформация на видовете.

Легендите гласят, че и в нашата Слънчева система не е минало без борба. Цяла поема е посветена на прагенетични борби между еволюиращи планети преди окончателното оформяне на Космоса.

Ето съдържанието на една от тези легенди:

Осем синове били родени от тялото на Пространството-Майка. Осем къщи били построени от Майката за осемте Божествени Синове: четири по-големи и четири по-малки. Осемте Блестящи Слънца съответствали на възрастта и достойнствата на всеки измежду тях.

Владетелят на Слънцето не бил доволен, макар че неговата къща била най-голяма.

Развихрил се като огромен слон. Всмуквал в червото си жизнения дъх на своите братя. Мъчел се да ги погълне.

Четиримата големи се намирали далече, в покрайнините на тяхното царство – Планетната система. Не могли да бъдат засегнати и се смеели: „Прави всичко по силите си, Владетелю, ти не можеш да ни стигнеш.“ Но по-малките плачели. Това, което могло да окаже слабо въздействие върху Нептун, Сатурн или Юпитер, би унищожило сравнително малки „обители“ като Меркурий, Венера и Марс. Оплакали се на майката.

Тя изпратила Слънцето в центъра на царството си, откъдето не можело да се отмести. Оттогава то само контролира и заплашва. Преследва братята си, въртейки се бавно около своята ос. Планетите стремително се извързват от Слънцето, а то от разстояние контролира посоката, в която се движат братята му по пътя, следван от техните обители.

Според легендата първото кондензиране на Космическа

Материя е започнало около централния нуклеос, Слънцето-Баща. Но нашето Слънце просто се е отделило по-рано от всички останали по времето на свиване на въртящата се маса и затова е техен по-голям „брат“, а не „баща“. Слънцето и планетите са братя от една утроба и имат едно и също енигматично начало.

Легендата гласи, че Слънцето, вече образувано от Космическото Пространство, преди окончателно оформяне на първоначалните кръгообразни планетарни мъглявини, всмукало колкото могло в дълбините на своята маса цялата налична космическа енергия, отправяйки заплахата да погълне по-малките свои „братя“.

Според легендите всички светове и планети са автономни същества. Следвайки начертани предназначения, те имат периоди на здраве и болести, раждане и зрелост, упадък и смърт в ролята на същински плътни домове на Одухотворяващите Разуми – Планетарни Духове. Всяко небесно тяло е храм на едно от Божествените Същества – всяка звезда е свещена Обител. Наричани са също „Небесни Охлюви“, защото безплътните (за нас) Разуми, обитаващи невидимо своите звездни и планетни жилища, при тяхното въртене ги носят със себе си както охлювите носят своите черупки.

Това гласи древното сказание за Петата Тайна на Космоса – за създаването на Слънчевите Системи.

Шеста тайна: Космически стъпала на живота

*Вече знаеш как възникват материалите,
от които се градят световите.
Знаеш как тези светове
доброволно се отдават на Битието.
Нека сега погледнем зад обвивката,
скрила тайната на живота в тези светове.*

Процесът на създаване на Космическата материя продължава безчет векове. Когато еволюцията на материалите е вече достатъчно напреднала, от Логос се разнася втора космическа вълна. Тя дава импулс за еволюция на живота.

Що е Живот? Това е енергия на Логос, която от материята на всичките си седем сфери строи форми за своето проявление. Това е силата, която за известно време съединява химически елементи, образувайки от тях живи организми. Тези форми са изградени от всевъзможни комбинации на вече създадена Космическа Материя. В изграждането им взимат участие неизброими множества Същности, наричани Строители, в това число и духовете на природата.

Всяка Форма съществува само докато Животът на Логос удържа материята в нея. Сега за пръв път се проявяват явления на раждане и растеж, увяхване и смърт. Организмът се ражда, защото Животът на Логос трябва да претвори в него определена еволюционна схема. Признаци на упадък проявява тогава, когато Логос бавно извлича живота от него, защото е вече развит дотолкова, колкото е било възможно в даден организъм. Същият умира, когато Логос извлече целия Живот от него.

Това, което според нас е смърт на организма, не е нищо друго, освен отделяне на Живота от него. За известно време този Живот ще съществува извън нашата материя, проявен под формата на свръхфизическа, по-фина материя. Когато Животът напусне организма и той умре опитът, придобит от него, се запазва. Този опит, под формата на нови навици, преминава в нови съзидателни способности, които намират проява в последващ импулс на Живота при създаване на нов организъм.

Макар че растението умира, Животът, който го е изпълвал и е контролирал реакциите му спрямо въздействия на околния свят, не загива. Когато розата увехне ние знаем, че от нейната

материя не изчезва нищо. Всяка частица продължава да съществува, доколкото материята не може да бъде изцяло унищожена. Въз основа на това, впоследствие Животът създава роза от химически елементи.

В природата не съществува нещото, наричано от нас смърт, ако под смърт се разбира разтваряне в небитието. Животът за известно време се отделя в свръхфизическата си среда, запазвайки под формата на нови креативни способности резултатите от натрупан опит. Формите, които възникват и загиват една след друга, наподобяват врати, през които Животът ту се появява, ту напуска сцената на еволюцията. Нито частица от опита не се губи, също както не се губи и пращинка от материята. При това Животът еволюира и неговата еволюция се проявява чрез формите. Животът претърпява еволюция – което значи, че постепенно става по-сложен в своите творения.

В процеса на развитие Животът преминава през различни фази. Образува последователно седем царства на природата: отначало три елементни, после минерално, растително, животинско и накрая човешкото. Тези седем стадия на еволюцията на живота, като започнем от първото елементно царство и стигнем до човешкото, се наричат „Жизнена Вълна“. Така Животът съществува не само в човешкото, животинското и растително царства, но и в изглеждащата мъртва материя на минералите и в тази, която стои по-високо от човека. Но и човечеството не е последна степен от еволюцията на живота – неговото развитие продължава по-нататък.

В Огнения и Финия свят първите степени на Живота на Логос се наричат Елементна Есенция. За дълъг период от време, наречен Верига, тя се проявява преди всичко във висшите подпланове на Огнения свят и се нарича Първична Елементна Есенция. Когато настъпи край на Веригата, тя се връща към своя Извор – Логос – от който отново води началото си нова верига за одухотворяване материята на низшите подпланове от Огнения свят.

На този стадий тя се нарича Вторична Елементна Есенция. И тогава тя започва работата по втората верига, запазвайки в себе си всички преживявания от първата верига под формата на способности и наклонности. При следващата верига тя става Третична Елементна Есенция и одухотворява материята на Финия свят.

Комбинациите от материя на Огнения и Финия свят имат за цел да формират в материята на тези светове пластичност, способност да се обличат в единна форма с цел да действат като

единици и постепенно да развиват все по-силна устойчивост на материалите, изграждащи определени организми. Елементната Есенция се претворява в многообразие от форми, които съществуват известно време и отново се разпадат на съставни елементи.

Като продължава да се „спуска в материята“, животът на Логос, одухотворяващ фината материя, впоследствие одухотворява и плътната (физическа) материя. Първа проява на това ново одухотворяване е способността на химическите елементи да се свързват помежду си по множество начини. През първата голяма космическа вълна от действие на Логос са били създадени кислородът и водородът, но едва с появяване на втората космическа вълна два атома на водорода могат да се свържат с един атом кислород, образувайки вода.

Така под въздействие на Логос се заражда физическата материя. Под негово ръководство възниква минерално царство, годно да построи плътна земя. Претвореният във физическия свят живот на Логос, започва да сбира ефирни частици и да ги свързва в ефирни форми, в чиито рамки протичат жизнени токове. В тези форми се привнасят творения от по-плътен материал, които служат за основа на първите минерали. Следвайки законите за ритъм и красота, материята изкрystalизира с математическа точност. Съгласно Великия План, работата на Живота се извършва посредством физически форми. В тази привидно неподвижна материя Логос работи непрестанно. В минералите творчеството на Живота също прелива, макар и в затруднена, затворена и приглушена форма.

Първите царства на Живота – трите стъпала на Елементната Есенция, които се проявяват в Огнения и Финия свят, се управляват от инволюцията* на Живота. Тя се спуска от по-фините сфери на Духоматерията в по-плътните. Тук Животът е минимално проявен – почти незабележим. От това стъпало произтича еволюцията на Живота в точния смисъл на това понятие.

След най-дълбоко потапяне в материята на минералното царство, Животът на Логос се издига до следващото голямо царство на Живота – растителното. В началото на този стадий веществата на Земята развиват нова способност – да стават обвивки на Живота, който може да бъде видян с нашите очи. Химическите елементи се свързват в групи и сред тях се проявява нова степен на Живота, която изгражда

*инволюция - Обратно развитие <Бел. прев.>

протоплазмата. Под ръководството на Логос протоплазмата се преобразува и с течение на времето преминава в растително царство.

Когато някои от представителите на минералното царство достигат достатъчна устойчивост на формите, развиващият се Живот генерира висока пластичност на растителното царство и свързва новопридобитото свойство с вече залегнала устойчивост. Двете качества намират още по-хармоничен израз в животинското царство и достигат най-висша степен на развитие и хармония при човека.

След продължителна поредица преживявания, растейки и развивайки се бавно по протежение на цяла Верига, растителното царство на последващ етап се проявява под формата на животинско царство. На свой ред в животинското царство се открояват висши животни, предразположени към индивидуализация.

Когато животинската групова душа е вече формирана и когато някое животно е готово за индивидуализация, започва да се изявява действието на следваща Голяма Космическа Вълна. Логос праща частица от себе си, Монада, като образец за създаване на индивидуалността. Сътворена по „Божии образ и подобие“, човешката душа започва еволюция с цел да разкрие Божеството в себе си, в събратята си – хора, и в целия живот на обкръжаващата природа. Животът започва да изгражда индивидуалност, умееща да мисли и обича, способна на подвиг и саможертва.

Това гласи легендата за Шестата Тайна на Космоса – за стъпалата на непрекъсващия живот.

Нашата планета, както и всяка друга, обхваща три свята. Първият – това е физическата част на планетата: нашето земно кълбо. Той се нарича Плътен свят. Втория свят е „фината“ част на планетата: сферата на чувства, желания и емоции. Нарича се „Фин свят“. И третият – това е светът на мисълта: наречен Огнен свят. Всичките три свята са разположени концентрично един в друг и образуват сложното тяло на планетата.

Така нашата планета Земя се състои от плътна физическа материя, обхваната от сферите на огнената и фината материя. Всички видове материя проникват един в друг. Фината не само се разпростира много километри над повърхността на Земята, но и се просмуква в земния слой; по същия начин сферите на Огнената материя проникват във Финия свят, както и в Плътната Земя.

Всичките три сфери на планетата, всичките три нейни свята

са населени. Живеещите в даден свят не виждат другите светове и не ги усещат. Но те преминават от един свят в друг; умирайки в единия, се раждат в друг.

Както вече знаем, на нашата планета паралелно присъстват седем степени на космическия живот. Трите елементни царства, обитаващи Огнения и Финия свят, са степени на инволюиращ живот. Минералното царство на Плътния свят е повратен момент. Следващите царства са стъпала на еволюиращия живот. Растителното живее в Плътния свят: с физическата си форма – в низшите (физически) подразделения, а с усещанията си – във висшите (ефирни). Животинското царство участва и във Финия свят със своите чувства и желания. И накрая, човечеството със своето мислене населява и Огнения свят, участвайки в живота и на трите свята.

Какво представлява най-висшето стъпало на космическия живот на планетата – човечеството? Определено количество (няколко десетки милиарда) живот-единици, проявени в човешки форми. Тези животи преминават своята еволюция по пътя на многобройни въплъщения в Плътния свят на планетата. В промеждутъците между различни прояви в Плътния свят, те пребивават във Финия и Огнения свят. Тези прояви се повтарят толкова пъти, колкото е необходимо за пълно развитие на съзнанието при всеки човешки живот: от животинско в началото на еволюцията, до божествено в нейния край.

Когато всяко стъпало на космическия живот завършва еволюцията си и настъпи време той да премине на следващо, по-висше стъпало (а по плана на еволюцията това става за всички нива едновременно), всички степени на живота, които се намират на една планета, преминават на друга планета. Такъв е космическият закон.

Това значи, че когато живеещото на Земята човечество завърши своята еволюция (а заедно с него и другите царства), всички степени на живот ще оставят Земята и ще преминат на друга планета, предназначена от плана на Логос за по-нататъшна еволюция. На другата планета днешното човечество ще премине към следващ стадий от развитието си – свръхчовешки. Поради липса на друго название ще го наречем божествен стадий. Нашето днешно животинско царство ще започне човешки стадий на еволюцията, а растителното царство – животински.

Това означава, че животите, които текущо образуват нашето днешно човечество, са преминали своята „дочовешка“, т.е. животинска степен не на Земя-та, а на друга планета. Тази

друга планета е била Луната – зона, предхождаща развитието на планетата Земя.

Седма тайна: Луната – майка на Земята

*Знаеш ли какво представлява планетата Земя?
Знае ли някой наистина що е човечество?
И знаем ли ние как реално протича животът
на човечеството на тази планета?
Да послушаме как легендата отговаря
на тези въпроси.
Това ще ни помогне да разберем сказанието
за тайната на раждането на планетата Земя.*

Нашата жизнена вълна, преди идването си на планетата Земя, в течение на безбройни векове е била живот на предшестваща лунна еволюция. На планетата Луна обаче жизнената вълна се е появила с един стадий по-рано, отколкото на планетата Земя. Това значи, че човечеството на планетата Земя е било животинско царство на планетата Луна. Нашето днешно животинско царство в земната еволюция е било растително царство на Луната. Така и всички останали царства на лунната еволюция са били с една степен по-назад от същите царства при земната еволюция.

Как се е извършил преходът на жизнената вълна от Луната към Земята? Когато Луната е завършила жизнения си период, когато всички степени на космическия живот на Луната са достигнали висша точка в развитието си и са били готови да преминат към по-висока степен, с това и на друга планета, тогава е бил създаден нов център на планетния живот – центърът на бъдещата планета Земя. Около този център започнал да се формира Огненият свят на новата планета – чрез негово пренасяне от Луната. След това на Земята е бил пренесен Финият свят. Накрая на новата планета са преминали и всички ефирни, газообразни и течни части от Плътния свят на Луната. Това е станало по следния начин:

Новата мъглявина, от която възникнала Земята, се е развивала около център, намиращ се в такова отношение към умиращата планета, както в сегашния момент се намират центровете на Земята и Луната. Но в състояние на мъглявина това натрупване на материята е заемало много по-голям обем, отколкото плътната материя на днешната Земя. То се е разпространявало във всички посоки толкова далече, че е обхващало и старата планета в огнените си обятия.

Температурата на новата мъглявина значително е превишавала известните ни днес. Благодарение на това повърхността на старата планета се е нагряла до степен такава, че цялата вода и всички летливи вещества са преминавали в газообразно състояние и така станали достъпни за въздействието на новия център на привличане, който се образувал в центъра на новата мъглявина. По този начин въздухът и водата на старата планета са били привлечени в състава на новата.

Ето защо Луната в сегашното си състояние представлява безплодна маса, лишена от въздух, облаци и вода, необитаема и непригодна за съществуване на каквито и да било физически същества.

Предала всички свои животворни начала на новата планета, тя е станала наистина мъртва планета, в която от времето на раждане на нашето земно кълбо въртенето почти е спряло. Луната е предала на Земята всичко, освен своя труп.

Луната сега е изстинал отпадък – сянка, влачена от ново тяло, на което е предала своите жизнени сили. Тя е обречена да следва Земята в продължение на много векове, като привлича своята рожба и сама е привличана от нея. Постоянно изсмуквана от рожбата си, Луната отмъщава на Земята, пронизвайки я с пагубни отровни и невидими въздействия, излъчвани от съкровената страна на нейната същност. Тя е мъртва, но тялото ѝ е още живо. Частиците на нейния разлагащ се труп са пълни с действен и разрушителен живот, макар формираното от тях тяло сега да е безжизнено и лишено от душа. Затова нейните излъчвания са едновременно благоприятни и вредни – обстоятелство, което на Земята намира паралел във факта, че тревите и растенията никъде не са така сочни и никъде не растат по-обилно, както на гробищата: докато именно еманациите на гробищата или труповете носят болести и убиват.

Преди Земята да достигне завършека на своята еволюция, разпадането на Луната материя ще бъде завършено. Материята, която все още я държи свързана, ще се превърне в метеоритен прах.

Когато задачата на нашата планета Земя приключи, работата на развиващия живот ще продължи в царствата на друга планета. По това време задачата на нашата планета ще бъде изпълнена и днешната Земя ще стане мъртва планета, без развиващ се живот на нея. Тя ще се смали по размери, в резултат на загубата на течности и газове, и тогава ще я

привлече към себе си нова планета и тя ще я следва, подобно на Луната. Всяко царство на развиващия се живот ще се издигне с едно стъпало. Нашето днешно растително царство на следващата планета ще бъде нейно животинско царство, нашето животинско царство ще започне живот в ролята на човек. А нашето човечество ще се издигне до свръхчовешко ниво.

Съществуват безброй други планети, където живеят разумни същества – както в нашата Слънчева система, така и извън нея. Те също имат плътен физически свят, фина и огнена сфера. Финият свят на всички планети коренно се отличава от Финия свят на Земята. Така, както няма физическа връзка през междупланетното пространство между Финия свят на другите планети и нашия Фин свят. Същото може да се каже и за Огнените светове.

Венера и Меркурий нямат спътници, но те са имали родители, също както и Земята. Тези две планети са доста по-стари от Земята.

Еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от земната. Трябва да имаме предвид, че когато физическа планета в резултат от висока температура и налягане е все още непригодна за ограничен живот, сходен с нашия на Земята, там все пак присъстват своеобразни видове нефизическа еволюция, които могат да изпълняват своята работа във Финия свят на планетата.

Благодарение на това, че еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от Земята и че средното човечество на Венера се доближава до нивото на Адептите, на помощ на обитателите на планетата Земя в нейното начало са дошли Адептите на Венера в качеството на Господари, Ману, Буди и други вождове на еволюцията.

И така, планетата Земя е рожба и творение на Луната – своеобразно нейно превъплъщение. Завършила своя жизнен цикъл, планетата Луна е умряла – встъпвайки в своята Праляя. Планетите действат на небесата подобно на хората на Земята. Те раждат себеподобни, стареят и угасват, техните духовни принципи продължават да живеят в рожбите им като остатък от самите тях. Планетите са живо същество, доколкото в Космоса нито един атом не е лишен от живот, съзнание или дух. В древните легенди може да се срещне сравнение на Земята с голямо животно, което има свой особен живот, а следователно и свое съзнание и проява на духа.

Законът за раждане, растеж и разруха на всичко в Космоса, от Слънцето до светулката, възлиза в тревата, е Единен. Всяка

нова негова проява е проводник на непрекъснатата работа по усъвършенстване, а Субстанцията-Материя и Силите са неизменни.

Това гласи легендата за Седмата Тайна на Космоса – за раждането на нашата планета.

II. СЕДЕМ ПРЕДАНИЯ ЗА ПЛАНЕТНОТО ЧОВЕЧЕСТВО

Зараждането на човечеството на нашата планета поставя начало на трети етап от Великия Космически Живот.

Съществуват три еволюционни потока:

Еволюция на Космическата материя (Духоматерия); това е образуването на материалите;

Еволюция на живото и Формата; тя може да се нарече построяване на дома от по-рано създадените материали;

Еволюция на човечеството, еволюция на самосъзнанието, израстване на обитателя на построен дом.

Еволюция на веществото в растение и на растението в животно – това е стадият на втория еволюционен поток.

Преходът на животно в човек – това е началото на качествено нова степен, начало на нов (трети) еволюционен поток.

Човечеството представлява нов поток от енергия и съзнание на Божествения Живот, абсолютно различен от потока на Живота, който съживява царствата, по-нисши от човешкото. Затова животното не става човек по начина, по който растението еволюира в животно.

Как се е извършил този преход? Той е протекъл в продължение на милиони години. Нека чуем легендите за това как е започнало и се е развивало човечеството на нашата планета.

Първо предание: Луната населява Земята

а. Пролог към сътворяването на човека

Седем Планетарни духове-Господари на седемте главни планети се въртели, устремили колесници околоръст своя Повелител – Слънцето.

Духът на Земята, направляващ и пазещ нашето земно кълбо, казал на Духа на Слънцето: „Светлолики Повелителю, домът ми е пуст... Моите синове отидоха да населяват Земята. Ти изпрати седемте си синове при Владетеля на Премъдростта-Меркурий. Изпрати ги сега при твоя Слуга!" Духът на Слънцето, Светлоликият Повелител казал: „Аз ще ти пратя огън, когато започне твоята работа. Извиси глас до другите планети. Обърни се към баща си, Владетеля на Луната, помоли Синовете му. Твоят народ ще бъде управляван от Бащите – Владетелите Питри". Великите Владетели призовали господарите на Луната във въздушни тела: „Създайте хора – било им казано, - Хора от ваше естество. Дайте им вътрешни форми, Монади. А Майката-Земя, Природата ще извае външни обвивки, телата..."

б. Лунни предци

Луната е изиграла най-значителна роля както в образуването на самата Земя, така и в населяването ѝ с човешки същества. Монадите, които преминали животинския стадий на еволюция на Луната, в края на него цикъл са били длъжни да преминат към нов етап от живота на Земята – да започнат човешка еволюция. Те били плодовете, чието последващо развитие Луната трябвало да повери на Земята.

Легендата на Пролога гласи: „Великите Господари дали заповед на Господарите на Луната – Питри – да създадат хората".

Тези господари на Луната били два вида: Висши Богове – Господари на племето, наричани Агнишвата – и Лунни Богове: Бархишади. Агнишвата Питри били с едно стъпало по-високо – на нивото на Огнения свят, докато Бархишадите били на нивото на Финия свят.

И случило се така, че Бархишадите или Лунните Богове се подчинили на заповедта на Логос да създават и отишли на Земята. Агнишвата или Висшите Богове отказали. Не пожелали да отидат, отказали да създават.

Агнишвата Питри, като твърде божествени, били лишени от

творческа страст, сиреч неспособни да създават физическо тяло. Въпреки това те можели да завършат човека, т.е. да му дадат самосъзнание – зачатък на ум, способност да мисли. Бархишади, бидейки на нивото на Финия свят, могли да създават само Фино тяло – праобраз на физическото.

в. Раждање на Първата Човешка Раса

Еволюцията на човечеството на нашето земно кълбо се дели на седем етапа. Жизненият цикъл на човечеството обхваща седем човешки Раси, наричани Основни. Те възникват последователно една след друга. Във всяка основна раса една след друга се проявяват седем подраси.

Първата Основна раса, т.е. първите „Хора“ на Земята са били потомство на Лунните Предци или Питри. Бархишадите отделили от себе си своите фини тела и станали създатели на „фините“ форми на човека. Около тези форми Природата изграждала ефирните тела. По този начин Прародителите на човека – Питри или Бащите – това сме ние самите като първични личности, ние – това са те.

Висшите Питри или Агнишвата не взели участие в това създаване. Първата раса не получила онази свещена искра, която гори и се разраства в пламъка на човешките разум и самосъзнание. Питри Бархишади могли да облекат човешките Монади само в своята собствена фина същност с присъщи животински инстинкти. Могли да дадат само това, което било присъщо на собствена им природа, и нищо повече. Лунните Богове могли да разгърнат себе си единствено в сенки на хора.

Първобитният човек, излязъл от телата на своите Прародители, бил същество с ефирна форма, лишена от плътност. Монадите, въплътени в тези празни обвивки, били несъзнателни. Първобитният човек е могъл да стои, да ходи и бяга, да лежи и да лети. Но все пак бил само Чхая, несъзнателна Сянка.

Първите Създатели били Пигмалиони на първобитния Човек: те не могли да оживят него стадий с разум. За да бъде завършен човекът, въздигането на първичните му тела и свързването му с Духовната Монада е бил нужен свързващ Принцип - „Живият огън“, даващ на човека самопознание и самосъзнание. Нужен е бил Манас – тяло на мисълта.

г. Еволюция на Втората Раса

От Първата Основна раса се развила Втората. Тя е

произлязла от Първата чрез пъпкуване и отделяне. Първичният процес на размножаване, чрез който Втората Раса се е образувала от Първата, протичал по следния начин: Ефирната форма, обгръщаща Монадата, била обкръжена, както днес, от яйцеобразната сфера на Аурата. Когато настъпело време за размножаване, ефирната форма изтиквавала свое миниатюрно подобие от яйцето на обкръжаващата го Аура.

Зародишът растял и се хранел от Аурата, докато неговото развитие не завършело, след което постепенно се отделял от своя родител, отнасяйки със себе си собствена сфера от аурата.

Първата раса преминала във Втора Основна раса, а не я е създавала. Тъй като Първата Раса се състояла просто от ефирни сенки на Прародителите-Творци и не е имала свои физически тела, тя не умирала. Вместо това директно преминала във Втората раса, както някои низши видове животни се трансформират в своето потомство. Нейните „хора“ постепенно се разтваряли и били поглъщани от телата на своите наследници – по-плътни от техните собствени. Материята на първичните форми – облачна и ефирнообразна – бивала привлечена или погълната и се превръщала в допълнение към формите на Втората Раса. Първичната или родителска материя служела за създаване на ново същество – построяване тялото на потомството.

Първите подраси на Втората Раса били създадени по гореописания начин. Вследствие постепенно, успоредно с еволюцията на човешкото тяло, те започнали да се възпроизвеждат по друг начин. Последните хора от Втората раса били „родени от пот“.

Първата и Втората Раси са съществували в продължение на триста милиона години. Първите Раси не са имали никакъв досег с климата, не са били подложени и на никакво въздействие на температурата или нейни изменения. Земните условия, характерни тогава, не са имали отношение към плана, по който протичала еволюцията на ефирнообразните фини раси. За първоначалния ефирен човек не са съществували геологически и физически затруднения. Съществото, превърнало се в първичен човек, не се влияело от каквото и да било състояние на обкръжаващите атмосферни условия. Първичният Прародител е могъл да живее и действа с еднаква лекота както под земята или на нейната повърхност, така и във водата.

Второ предание: Митът за Лемурия

а. Начало на Третата Раса

Първата Раса е създала Втората чрез „пъпкуване“. Втората раса, „родените от пот“, дала начало на Третата, Основна раса чрез аналогичен, но по-сложен процес: тя създала „родените от яйце“. „Потта“ се засилила, капките нараснали и се превърнали в кълбовидни тела – големи яйца, изпълняващи роля на външна обвивка за развитие на плода и детето в него. Сфероидалното ядро придобивало голяма мека овална форма и постепенно се втвърдявало. „Бащата-Майка“ отделял зародиш, в който човешкият утробен плод нараствал в продължение на няколко години. След периода на развитие яйцето се счупвало и младият човешки индивид излизал от него без ничия помощ, както птиците в наше време.

В началото на Третата раса на Земята дошли Синовете на Мъдростта, за които настанало време да се въплътят в Его на човешките Монади. Те видели низшите форми на първите хора от Третата Раса и ги отхвърлили, пренебрегвайки първите „Потородени“ - „Далеч не са готови още“. Синовете на Мъдростта не пожелали да се вселят в първите „яйцеродени“.

„Имаме право да избираме“, казали Владетелите на Мъдростта. Въплътяващите се Сили избрали най-развитите измежду тях и пренебрегнали останалите. Някои влезли в Чхая, други пратили Искра, а трети решили да изчакат възникването на следваща, Четвърта раса.

Тези, които влезли, с течение на времето станали Архати. Озарените единствено от Искра били лишени от висше звание – Искрата горяла слабо. Трети останали лишени от разум. Монадите им не били готови. Дали начало на „нискочелите“.

б. Разграничаване на половете

Приблизително до средата на Третата раса както хора, така и животни, били ефиробразни и безполови организми. С времето телата на животните ставали все по-плътни. Формите на допотопните животни също еволюирали и ставали все по-разнообразни. Към влечугите се причислили и дълбинни дракони, и летящи змии. Тези, които пълзели по земята, се сдобили с криле. Тези с дълга шия, обитаващи водите, станали прародители на птиците. Птеродактилът и плезиозавърът били съвременници на човека до края на Третата Раса.

Млекопитаещите и „всички живеещи влечуги, гигантски

рибо-птици и змейове с брониращи глави" в началото били хермафродити. По-късно протекло разделение по полове. При животните се обособили самец и самка, която започнала да ражда.

След като животните получили плътни тела и се разграничили, човечеството също започнало да се разделя. Третата раса при появяването си била почти безполова. След това, разбира се, съвсем постепенно, станала двуполова или андрогенна. И едва след дълго време Третата Раса се разделила на два обособени пола.

Преходът от първата до последна трансформация обхващал период в рамките на безброй поколения. Клетката на зародиш с първоизточник създателя, отначало се развивала в двуполово същество. Впоследствие придобила фактическа еволюция на яйце, от което първоначално, почти незабележимо в еволюционно отношение, започнали да се раждат най-напред същества с по-ясно изразен даден пол, а накрая: вече обособени мъже и жени.

Различни представители на Третата раса започнали да се разграничават в своята обвивка или яйце още преди раждане и излезлите от тях бебета вече имали ясно обособен мъжки или женски пол. Същевременно, в рамките на продължителна последователност геологически периоди, ред дотогавашни способности у новоформираните подраси вече имали рецесивно изражение.

Към края на четвъртата подраса на Третата раса, бебетата изгубили способност да ходят веднага след излизане от черупката си и към края на петата подраса човечеството вече се раждало в същите условия и в резултат на същия процес, както и нашите исторически предци. Разбира се, цялата трансформация е отнела стотици хиляди години.

След разделяне на половете и установяване раждането на човека в резултат от полово сношение, Третата Раса познала смъртта. Хората от първите Две Раси не умирали, а се разтваряли и изчезвали, преминавайки в своето потомство. Досуш като феникс, първичният човек възкръсвал от старото си тяло в ново. С всяко следващо поколение ставал все по-плътен и съвършен физически. Смъртта се проявила едва когато човек станал физическо създание – развързка настъпвала с приключване развитието на физически организъм.

Цялата трансформация – разделянето на човечеството в два различни пола и появата на физическия човек „с плът и кости“ – се е проявила по време на Третата Раса, преди около 18

милиона години.

в. Първо падение

След разделяне на половете, Третата Раса престанала да се трансформира в и започнала да ражда свое потомство. В началото на епохата на разделяне на половете все още лишена от разум, тя давала начало и на аномални създания. Лишените от Искра, „нискоchelите“, се съвкупявали със самки на някои животни. От тях те раждали неми прегърбени чудовища, покрити с рижи косми, ходещи на четири крака.

В него период хората физиологически били други в сравнение с това, което са днес. „Самките на животните“ толкова се отличавали от тези днес, колкото и онези „хора“ се отличавали от хората на нашите дни. „Първобитният човек“ бил човек само по външен облик. Не е имал разум по времето, когато заедно със самка на животинско чудовище са създали родоначалниците на много маймуни. Прародителят на сегашното антропоидно животно, маймуната, е пряка рожба на човека, преди да придобие разум осквернил човешкото достойнство, падайки физически до нивото на животно.

Синовете на Мъдростта предупредили Третата Раса да не се докосва до плода, забранен от Природата. Царете и господарите на Третата раса наложили клеймо на забрана върху греховното съвкупление. Но предупреждението не било последвано. Хората осъзнали непристойния характер на вече стореното по-късно – едва когато Ангелските Монади от Висшите Сфери се възплътили в тях и ги дарили с разбиране.

г. Даряване на човека с Разум

Всеки свят има своя Майка-Звезда и Сестра-Планета. Така Земята е осиновено дете и по-малка сестра на Венера, макар и обитателите ѝ да принадлежат към свой характерен род.

Тъй като Венера няма спътници, тя осиновила Земята, чедо на Луната. Царят на Планетата толкова обикнал осиновеното си дете, че се възплътил на Земята я дарил със съвършени закони, които впоследствие били пренебрегнати и дори отхвърлени.

Планетата Венера е предвестник на зората и мрака, най-лъчезарната, най-съкровената, мощна и тайнствена сред всички Планети. Венера получава от Слънцето два пъти повече светлина и топлина, отколкото Земята. Тя е „малко Слънце“, в което слънчевата топлина натрупва своята Светлина. Предоставя на Земята една трета от получената светлина,

оставяйки за себе си едва две трети.

Еволюцията на Венера е с едно стъпало по-напред от земната. „Човечеството" на Венера е следващо, по-висше стъпало в сравнение с човечеството на Земята. „Хората" на Венера са толкова по-висши от нас, колкото ние сме по-висши от нашите животни. Ето защо планетата Венера е духовен първообраз на нашата планета, а Владетелят на Венера – неин Ангел-Хранител.

Третата раса на нашето земно човечество е била под непосредствено въздействие на планетата Венера. В средата на еволюцията на Третата Раса, от Венера на Земята дошли представители на нейното високоразвито човечество, „Синове на Разума" (Манаса-Путра) – Светли Същества, които са наричани „Синове на Огъня", поради искрящия им вид. Те се заселили на Земята като Божествени Учители на младото човечество.

Някои от „Синовете на Разума" действали като проводник на третата вълна от Живота на Логос, внасяйки в животинския човек искрата на монадичния живот, откъдето произтича Разумът – Манас. Лъчът на божествения разум озарил сферата на дотогава спящия човешки разум – и зародишът на Манас бил оплоден.

Резултатът от това съединяване било зачатъчното „пребиваващо тяло" – огненото тяло на човека.

Така протекла индивидуализацията на духа, неговата инволюция във форма и този дух, затворен в „пребиваващо тяло" е именно душа, индивид, истински човек. Точно това е часът на раждането на човека, защото макар че същността му е вечна – не се ражда и не умира, - неговото раждане във времето като индивид е напълно определено. Човешката душа, създадена по „образ Божий", започнала тогава своята еволюция.

д. Континентът и хората на Третата раса

Във времето на Третата раса, т.е. преди 18 милиона години, разпределението на сушата и водата на земното кълбо съвсем не е било такова, като днес. По-голяма част от днешната суша тогава била под водата. По него време не съществували нито Африка, нито двете Америки, нито Европа – всички те още почивали на дъното на океана. От днешна Азия е присъствала малка част. Предхималайските области били залети от морета, отвъд пределите им се простирали страни, наричани сега Гренландия, Източен и Западен Сибир и т.н.

Покрай екватора се простирал гигантски континент, обхващанал голяма част от днешните Тихи и Индийски Океан. Този континент покривал цяла област от подножието на Хималаите, отделящи го от вътрешното море, което изпращало вълните си през това, което знаем като днешен Тибет, Монголия и великата пустиня Шамо (Гоби), от Читагонг на запад до Хардвар, и в източна посока до Асам. Оттам се разпростирал на юг през областта, известна днес като Южна Индия, Цейлон и Суматра. После, обхващайки на юг Мадагаскар отдясно и Тасмания вляво, се спускал на няколко градуса от Антарктическият кръг. От Австралия, която по онова време е била вътрешна област на Основния континент, той се връщал остро в Тихи океан зад пределите на Рапа Нуи (Теапи или Великденски остров). Част от континента се разпростирала край Южна Африка в Атлантическия Океан и завивала на север до Норвегия.

Този континент на Третата Основна раса сега носи името Лемурия.

Най-ранното човечество било раса на гиганти. Първите лемурийци били високи 18 метра. С всяка следваща подраса ръстът им постепенно се смалявал и след няколко милиона години намалял до 6 метра.

За гигантския ръст на лемурийците свидетелстват статуи с размера на телата им, издигани от тях. Болшинството от гигантските статуи на Великденския остров – части от потъналият континент Лемурия – са с височина от 6 до 9 метра. Останките на Великденския остров са най-красноречиви и поразителни паметници на първобитните великани. Те са както големи, така и тайнствени. Достатъчно е да се разгледат внимателно запазените глави на тези колосални статуи, за да се разпознаят от пръв поглед особености на облика и характера, приписван на великаните от Третата раса. Като излети по матрица са, макар да имат различни черти, и носят определено чувствен облик.

Лемурийците били хора със страшна свръхчовешка физическа сила, позволила им да се защитават и държат на разстояние гигантските чудовища от Мезозойския и Ксенозойския период. Фантастичните и ужасни животни съжителствали с човека и го нападали, както и той тях. Естествено обкръжен от такива чудовищни създания, човекът съумял да оцелее единствено защото сам бил колосален гигант.

е. Цивилизация на лемурийците

Когато Третата Раса се разединила и извършила грехопадение, давайки начало на хора-животни, животните станали свирепи и хората започнали да се унищожават взаимно. До този момент не съществувал грях, не е имало отнемане на живот.

Разединяването сложило край на блаженството на първите раси. Вечната пролет отстъпила място на промени в годишните времена. Хората били принудени да напуснат пределите на библейската градина (Едем на първите раси), която се превърнала в бял леден труп. Студът ги принудил да строят укрития и носят дрехи. Тогава те се помолили на Висшите Бащи (Боговете). „Мъдрите змейове" и „Драконите на Светлината" дошли, а с тях и Предшественици на Посветените (Буди). Дошли и заживели сред хората, като ги наставлявали в науките и изкуствата.

В зората на свой съзнателен живот човекът на Третата раса нямал вярвания, които биха могли да бъдат наречени религия. Все още не е разполагал с някаква система на вяра или външно поклонение. Но ако вземем понятието в неговия смисъл на схващане, обединявало социални групи в единна форма за оказване на почит към онези, които чувствали по-високо от себе си, с чувства на благоговение – подобно на чувството на детето към любимия баща, то даже най-ранните лемурийци от самото начало на разумен живот имали религия, при това прекрасна. Не са ли откривали навсякъде свои светли богове даже сред самите себе си? Не протичало ли детството им около тези, които са ги родили, обградили с грижи и призовавали към съзнателен разумен живот? Това е бил „Златен век" в тези древни времена. Век, когато „Боговете стъпвали по земята и свободно общували със смъртните". Когато дошъл краят на него век, Боговете се отдръпнали – отново станали невидими.

Още в началото на всички времена, Боговете били Господари на човечеството, изпълтени в царе на божествени Династии. Дали начален импулс на цивилизацията и създали ум, с който дарили човечеството и прокарали изобретения и достижения във всички изкуства и науки. Проявявали се в ролята на Благодетели.

Огънят, получаван чрез триене, бил първа тайна на Природата, първо и главно свойство на материята, разкрито на човека. Плодове и растения, неизвестни дотогава на Земята, били пренесени от Владетелите на Мъдростта от други планети,

за да бъдат ползвани от техните подопечни. Така например пшеницата не е продукт на Земята – тя никога не е била откривана в диво състояние.

С идване на Божествените Династии било положено начало на първите цивилизации. И тогава, в някои области на Земята, част от човечеството предпочело да води чергарски и патриархален живот, в други дивакът едва що се учел да прави огнище и да се защитава от стихииите, а неговите братя, с помощта на божествения разум и вдъхновявани от него, строели градове и се отдавали на изкуства и науки. Докато техните братя-пастири по рождение се ползвали с чудесни сили, „строителите“, при все цивилизацията, съумявали да овладеят физическите си дарования бавно и постепенно. Цивилизацията винаги е развивала физическите и интелектуални качества за сметка на психическите духовни дарования. Овлабяването и управлението на собствената психическа природа били сред ранното човечество вродени естествени способности, наравно с ходенето и мисленето.

Цивилизованите народи от Третата Раса под ръководство на божествените Господари строели обширни градове, разпространявали науки и изкуства и владеели до съвършенство астрономия, архитектура и математика. Лемурийците строели своите огромни скалообразни градове от редки почви и материали, изригнала лава, бял планински мрамор и черен подземен камък. Първите големи градове били построени в онази част на континента, известна днес като остров Мадагаскар.

Развалините на древни циклопски съоръжения са останки от дело на последните подраси лемурийци. Каменните отломки на Великденския остров също имат циклопски произход. Тези острови са свързани с най-ранната цивилизация на Третата раса. Внезапно вулканично изригване и издигане на океанското дъно извадили наяве тази малка реликва от Архаичните векове – след като била потопена заедно с останалите – непокътната, с всички нейни статуи, в ролята на свидетелство за съществуването на Лемурия. Изумителните гигантски статуи са ярко и красноречиво свидетелство за загиналия континент и неговата цивилизация.

ж. Краят на Лемурия

Раждането и гибелта на основните раси винаги са били съпроводжани от геоложки промени на земното кълбо. Те са

предизвикани от промени в наклона на земната ос. Старите континенти са погълнати от океаните, образуват се други земи. Огромни планински вериги се издигат там, където по-рано са отсъствали. Повърхността на земното кълбо всеки път коренно се променя. Това е закон, проявяващ се в назначено време, в точно съответствие и съгласувано със Закона на Кармата. „Оцеляването на най-приспособените народи" и раси се затвърждавало с течение на времето. Неприспособените и непригодни отмирали, бивайки помитани от повърхността на Земята.

След като Третата раса достигнала апогей на своя разцвет, тя преживяла упадък. Разруха обхванала и главния континент на Расата – Лемурия: той започнал бавно да потъва. Огромният континент, дълго време царствал и извисявал се над Индийския, Атлантическия и Тихия океан, на множество места започнал да се раздробява на отделни острови. Тези острови, огромни в началото, постепенно един след друг изчезвали. Най-големият остатък от огромния континент е сегашна Австралия. Днешният остров Цейлон в периода на Лемурия е бил северно плато на гигантския остров Ланка, на който Третата Раса е приключила своя жизнен път.

Лемурия била разрушена под действието на вулканични сили. Залели я вълни, предизвикани от земетресения и подземни огньове. Катаклизмът, разрушил огромния континент, бил следствие от подземни трусове и размествания на океанското дъно. Лемурия е загинала около 700 хиляди години преди началото на познатия днес Третичен (Еоценски) период.

Потомци на древните лемурийци са днешните народи от т. нар. етиопски тип – чернокожите – негри, бушмени, австралийци и т.н.

Трето предание: Предание за Атлантида

а. Начало на Четвъртата Раса

Четвъртата Основна Раса – Атлантите – започнала своето съществуване преди 4-5 милиона години. В тази епоха Третата Раса вече клоняла към упадък; по-голяма част от грамадния континент Лемурия все още съществувала. Новата Велика Раса се заражда там, където днес е приблизително средата на Атлантическия океан. Тогава на него място били струпани множество острови: с течение на времето те се издигнали и образували голям континент – Атлантида.

Хората от Четвъртата раса произлезли от извадка измежду представители на седмата подраса на Третата Раса, формирана от избраните.

Първите атланти били по-ниски на ръст от лемурийците, но пак великани – достигали 3 метра и половина. В рамките на хилядолетия ръстът им постепенно се смалил. Цветът на кожата на първата подраса бил тъмночервен, а на втората – червено-кафяв.

Състоянието на първите атланти може да бъде наречено детско; съзнанието им не достигало нивото на последните раси лемурийци. Поради това развитието им протичало под непосредствено ръководство на Великите Наставници на човечеството, дарили Третата Раса с разум. Йерарсите на Великото Братство се въплъщавали сред първите атланти в лицето на техни Господари.

От ръководещите ги Божествени Учители, атлантите възприели вярата в съществуването на Висше Космическо Същество, което прониква във всичко съществуващо. Така възникнал култът към Слънцето като символ на това най-висше понятие. За да го прославят, атлантите се изкачвали на планински върхове. Там от големи камъни правели подобия на кръгове, представящи годишното въртене на Слънцето. Тези камъни били разположени по такъв начин, че за човек, застанал пред жертвеника в центъра на кръга, Слънцето се показвало по време на лятното слънцестоене зад един камък, а по време на пролетното равноденствие – зад друг. Същите кръгове служели и за астрономически наблюдения на отдалечени съзвездия.

б. Разцвет на Атлантида

Третата подраса на атлантите – толтеките – достигнала връх в развитието на своята раса. Те също били високи на ръст

– достигали два и половина метра. С течение на времето ръстът им се смалил, достигайки този на днешен човек. Цветът на кожата на тази подраса бил медночервен. Чертите на лицата им били правилни. Потомци на толтеките са преките представители на перуанци и ацтеки, както и червенокожите индианци в Северна и Южна Америка.

Преди приблизително 1 милион години, когато атлантската раса бележела своя апогей, континентът Атлантида е заемал голяма част от Атлантическия океан. На север Атлантида се простирала няколко градуса източно от Исландия, включвайки Шотландия, Ирландия и Северната част на Англия, а на юг – до мястото, където днес се намира Рио де Жанейро, включително Тексас, Мексико, Мексиканския залив, част от САЩ и Лабрадор. Екваториалните области включвали Бразилия и цялата част от Океана до Златното крайбрежие на Африка. Днешните Азорски острови били недостижими снежни върхове от най-високата планинска верига на континента Атлантида. Съществували също така отделно, сякаш откъснати от Атлантида, части като острови с различна форма, които впоследствие се превърнали в континентите Европа, Америка и Африка.

Толтеките създали най-могъща империя сред народите на Атлантида. Приблизително преди около 1 милион години, след дълги междуособни войни, отделни племена се обединили в голяма федерация, начело на която стоял император. Настъпило време на мир и процъфтяване на цялата раса. В течение на много хиляди години толтеките господствали над целия континент Атлантида, достигайки огромно могъщество и богатство. „Градът на Златните Врати“, разположен в Източната част на Атлантида, бил резиденция на императорите, чиято власт се простирала не само над целия континент, но и на острова.

В течение на цялата тази епоха посветените господари винаги поддържали връзка със съкровенията Йерархия, подчинявали се на нейните указания и следвали нейните планове. В резултат епохата се превърнала в златен век на Атлантида. Управлението било справедливо и благотворно, изкуствата и науките процъфтявали. Ръководителите на страната, опирайки се на свещено познание, достигнали действително необикновени резултати. В нея епоха културата и цивилизацията на Атлантида отбелязали своеобразен връх.

В епохата на разцвет, под влияние на императорите-Адепти, народът възприел най-чисто и истинско разбиране на

Божествената идея. Символът бил единствен опит за доближаване до идеята за същността на Космоса, която, макар и неизразима, прониква навсякъде.

Така символът на Слънцето е бил един от първите възприети и осъзнати символи. Култът към Огъня и Слънцето се ознаменува във великолепно храмове, издигани навсякъде в континента Атлантида, и най-вече в Града на Златните Врати. По него време са били забранени всякакви изображения на божества. Слънчевият диск бил единствен символ, достоен да представи главата на Божеството и негово изображение било поставяно във всеки храм.

Златният диск обичайно бил разположен така, че първият лъч на Слънцето го осветявал по време на пролетно равноденствие или лятно слънцестоене.

в. Култура и цивилизация на атлантите

Науките и изкуствата се радвали на най-голям разцвет при Толтекската подраса. Нито една от останалите подраси на Атлантида не могла да се сравни с толтеките.

Писмеността била дело на атлантите и те я използвали. Атлантите пишели на тънки метални листчета, чиято повърхност наподобява бял порцелан. Умеели да възпроизвеждат и размножават текст.

Училищата в епохата на разцвета били две категории: начални, където обучавали на четене и писане, и специални, където изпращали деца на възраст около 12 години, проявили дадени заложби. В такива висши училища те получавали по-добро образование. Изучавали ботаника, химия, математика и астрономия. Голямо внимание се обръщало на това всеки образован човек да познава в общи линии медицината и методите на лечение с магнетизъм.

Всички науки в училище се изучавали по-различно, отколкото в наши дни. Главна задача на учителя било развитие на скритите психически сили на ученика и във връзка с това, експериментално запознаване с тайните сили на природата. Практикувало се запознаване със скритите свойства на растения, метали и скъпоценни камъни, както и с химическия процес трансмутация на металите. Повечето тогавашни хора могли да управляват психическите сили. Особено изявените сред тях учели във висши училища и университети, със специален акцент върху развитието на скрити индивидуални сили.

Въпросите, касаещи един от главните поминъци в живота на толтеките – селско стопанство и земеделие, – се изучавали обстойно във висшите училища. Тук се учели да развъждат особена порода животни и да отглеждат специални сортове растения и житни култури. Овесът и някои други сортове житни култури са получени в резултат на кръстосване на пшеницата с различни диворастващи треви на нашата планета. Пшеницата не е продукт на нашия свят – тя е била донесена от Учителите на мъдростта от друга планета.

Всички опитни изследвания в тази област са били извършвани в агрономическите школи на Атлантида. Един от резултатите на такива изследвания било поразителното видоизменение на банана, който в диво състояние бил почти без мека част и пълен със семки като пъпеша.

Едва след много столетия, вероятно и няколко хилядолетия, огромният брой присаждания и специфични условия на отглеждане създали познатия ни днес плод без семки. В много опити за кръстосване и отглеждане на нови породи животни и растения, толтеките са използвали изкуствена топлина и оцветена светлина.

От домашните животни толтеките развъждали особен вид свине прилични на малки тапири и големи животни като котки, прародители на кучетата с вълчи облик. Млечните животни представлявали особен вид добитък подобен на камила, но по-дребен на ръст. Ламите от Перу произлизат от тези животни.

Мъдрото ръководство на Йерархията се изявило и в предначертаване на основните типове животинско и растително царство, преминаващи своя еволюция на форма и съзнание с непосредствено въздействие от страна на човека. Например развитието на облика на такова благородно животно като коня било резултат от множество опити, които човекът по него време правил по указания на Йерархията и с посредничество на Нейните помощници – посветените.

В земеделието голямо внимание се обръщало на астрономията, която по онова време не е била отвличена наука. Съществени астрономически въздействия върху живота на растения и животни също били предмет на изучаване и атлантите умеели да използват тези знания. Методът да се предизвика дъжд по желание също е бил известен.

Колкото до развитието на изкуствата, даже в епохата на разцвет, то било съвсем примитивно. Живописата също никога не е достигала висока степен на развитие. Всеки, притежаващ средства или възможност, е считал за свой дълг да постави в

храма свое скулптурно изображение от дърво или камък, наподобяващ базалт. По-богатите граждани отливали изображенията си от злато или сребро.

Главна страст в изкуството по него време била архитектурата. Жилищата даже в градовете били заобиколени с градини. Характерен белег в дома на толтеките била кулата, издигната в ъгъла или в центъра на зданието. Кулата завършвала с островърх купол и обичайно служела за обсерватория. Фасадите на зданията били украсени с фрески, скулптури и цветни орнаменти. Атлантите обичали ярки цветове и рисували домовете си отвътре и отвън.

Особено вещество, наподобяващо стъкло, но по-слабо прозрачно, пропускало светлина във вътрешността на домовете.

Обществените здания и храмове респектирали със своята масивност и гигантски мащаб. Храмове се състояли от огромни зали, прилични на обширните зали в Египет, но с още по-грандиозни измерения.

Както частните жилища, така и храмове били украсявани с кули, чиито орнаменти и фрески съответствали на имотното състояние на владелеца. Кулите се използвали за обсерватории и били израз на култа към Слънцето. Храмове и обществените здания били украсени с художествени инкрустации и златни пластики. Постройките с обществено значение обикновено били съставени от четири здания около централен двор, наред който бликал фонтан.

Столицата на Атлантида, Градът на Златните Врати, бил разположен върху склоновете на хълм в близост до морския бряг. Покрита с великолепни гори местност обкръжавала града, подобно на парк. Разстилаща се недалеч планинска верига осигурявала вода на населението. На върха на хълма се издигал дворецът на императора, заобиколен от градина, през която минавал поток, захранващ с вода първо императорския дворец и градинските фонтани. След това се спускал на каскади в ров, обкръжаващ двореца, като така го отделял от града, разположен по-ниско. Четири канала, изтичащи от рова, осигурявали вода на града и захранвали три канала в кръг, разположени под тях. Външният, по-ниско от другите два, се издигал над околната равнина. Четвърта каскада в самата равнина събирала всички отпадни води и на свой ред ги отвеждала в морето.

Градът бил разделен от каналите на три концентрични пояса. В най-вътрешния, непосредствено под двореца, имало полета за надбягвания и огромни обществени градини. По-голяма част от правителствените учреждения се намирали в

него пояс. Там била и сградата за чужденци – истински дворец, в който всички гости на града през цялото време на своя престой се радвали на гостоприемство.

В следващите два пояса били частните домове и храмовете. В обширна равнина навсякъде се разпростирали вили – резиденции на висшата класа. Сравнително бедната част от населението живеела в района на ниския пояс, до самото море. Домове им били разставени по-гъсто един до друг.

По времето на най-голям разцвет Градът на Златните Врати наброявал над 2 милиона жители. А общият брой на цялото население на Атлантида в епохата на разцвета на Толтекската подраса достигал 2 милиарда.

Атлантите разполагали с високо развити технологии. Те реализирали идеята за въздушен кораб и летяща машина. Обикновено машините побирали максимум двама души, но в някои могли да се поместят до шестима и даже осем души. Оборудването на въздушните кораби било изработено от особена смес на три метала. Бялата метална смес била изключително лека. Повърхността на въздушния кораб била покрита с листове от същата сплав. Въздушните кораби на атлантите летели в тъмнината и покритието им сякаш светело. Имали вид на кораб със закрыта палуба.

Двигателна сила бил своеобразен ефир. В центъра на кораба се намирал сандък, който служел като неин генератор. Оттам чрез две тръби тя се отвеждала към крайните части на кораба. От тези тръби надолу излизали осем допълнителни. При издигане на кораба отваряли клапаните на тръбите. Струята, преминала през тях, се удряла в земята с такава сила, че корабът се издигал нагоре, при което за по-нататъшна опорна точка му служела самата плътност на въздуха. Голяма част от струята се насочвала към главната тръба, чийто край бил извит надолу в края на кораба, при което образувал ъгъл от 45 градуса. Тръбата служела за излитане и едновременно с това осъществявала движението на кораба.

Атлантите имали и морски съдове, които се движели със сила, подобна на описаната по-горе. В този случай движещата сила била с по-плътен състав. По-късно, когато войните и междуособиците сложили край на златния век, военни кораби, предназначени за въздухоплаване, заменили съществена част от морските съдове. Започвали да строят военни транспортни кораби с възможност да поместват до 100 войници.

2. Упадък на Атлантида

Приблизително около 100 хиляди години след Златния век започнал упадък на великата раса на атлантите.

По време на Третата Раса, звероподобието на „лудите“ се проявило в създаване на огромни човекоподобни чудовища – потомство на човешки и животински родители. С течение на времето потомството на тези същества се изменило в резултат от външни условия, докато накрая тези създания се смалили по ръст и завършили като низши маймуни от Миоценския период. С тези маймуни късните атланти възобновили греха на „лудите“ – този път непълно съзнателно. Резултат на тяхното престъпление били маймуните, известни днес като антропоиди.

Моралното падение било последвано и от духовно. Егоизмът взел връх и войните сложили край на Златния век. Хората, вместо да работят за общото благо под ръководство на Великите Наставници и в сътрудничество с космическите сили на природата, се отдали на безумно самоизтребление.

По примера на своите стопани, животните също се хвърлили да се разкъсват взаимно. Това аморално въздействие на човека върху животните достига и до наши дни. Като пример за това можем да вземем породите големи котки, дресирани от атлантите за лов, които с течение на времето се превърнали в кръвожадни леопарди и ягуари.

Тогава всеки човек започнал да преследва собствен интерес, да използва знанието си с чисто егоистични цели и да вярва, че във Вселената няма нищо по-висше от човека. Всеки станал сам за себе си закон и бог. Култът, прославян в храмовете, вече не засягал неизказан идеал, а се превърнал в култ към човека такъв, какъвто е, към собственото „аз“.

Атлантите започнали да създават фигури по свой образ и подобие и им се кланяли. Статуи исчиали от изригнала лава, от бял планински мрамор и черен подземен камък или отливали от злато. Нишите, където поставяли такива статуи, исчиали от дърво или камък и окачвали по стените на храмовете. Било оставено специално място така, че шествието свещенослужители при тържествата в чест на дадено лице, да кръжи около неговото изображение. Хората се покланяли сами на себе си. Най-богатите имали свещеници, които обслужвали култа и се грижели за олтар с техни статуи. Принасяли им жертви, като на богове. Трудно можем да си представим по-голям апотеоз на себепоклонничество.

Кралете, болшинството духовници и значителна част от

гражданите, започнали да използват съкровени сили, без да се съобразяват със законите, донесени от Посветените, лекомислено пренебрегвали техните съвети и указания. Връзката с Йерархията била прекъсната.

Лични интереси, жажда за богатство и власт, разоряване и унищожение на враговете с користна цел все повече обсебвали съзнанието на масите.

Съкровените знания, използвани в разрез с целите на еволюцията, егоистично и недоброжелателно, дали начало на черна магия и магьосничество. Алчността, зверствата и варварството взели връх и животинките инстинкти се разпрострели поголовно. Магьосници и адепти на тъмните сили широко разпространявали черна магия и броят на хората, които я използвали, непрекъснато нараствал.

д. Гибелта на Атлантида

Когато престъпването на еволюционните закони достигнало своя апогей и Градът на Златните Врати се превърнал в символ на жестокост, целият континент бил сполетян от първа страшна катастрофа. Столицата била пометена от вълните на океана и милиони хора погинали. За бедствието неведнъж били отправяни предупреждения както към императора, така и към избрани свещенослужители от Висшата Йерархия.

По воля на Светлите Сили, предвещали катастрофата, достойната част от народа се евакуирала непосредствено преди катастрофата. Сред нея били най-издигнатите членове на Расата, неподдали се на общото безумие, запознати със закона на света и запазили праведно чувство на осъзната отговорност и контрол над психическите сили.

Тази първа катастрофа се разразила в епохата на Миоцена, преди 800 хиляди години. Тя значително променила разпределението на сушата по земното кълбо. Големият Атлантически океан загубил полярните си области, а средната му част се смалила и раздробила. Американският континент в нея епоха се отделил чрез пролив от материка Атлантида. Последната се простирала още по Атлантическия океан, като заемала пространството от 50 градуса северна ширина до няколко градуса на юг от екватора. Разразили се значителни спадове и издигания на континенти и в други части на света. Така от откъсналата се североизточна част на Атлантида се образувала обширна площ: островите на Великобритания били

част от огромния остров, обхващащ Скандинавия, северна Франция и всички най-близки обкръжаващи ги морета. Остатъците от Лемурия се свили, докато бъдещите територии на Европа, Америка и Африка значително се разширили.

Втора, по-малко значима катастрофа, възникнала преди около 200 хиляди години. Континентът Атлантида се разделил на 2 острова: северен, голям, наречен Рута, и южен, малък, с името Даития. Остров Скандинавия тогава се слял с Европейския континент. Настъпили известни промени и на Американския континент, както и наводнението в Египет.

След катастрофата усилията на Светлите сили, действащи под ръководство на Йерархията, още известно време имали резултат и предпазвали спасеното население от занимания с черна магия, но подрасата на толтеките никога не достигнала предишния свой блясък. Впоследствие потомци на толтеките на остров Рут в общи линии повторили историята на своите предци. Господарите и Династията им пак имали известен напредък и царствали над по-голямата част от острова. Впоследствие тази династия също попаднала под влияние на черната магия, която се разпространявала все повече и повече, довела отново до космически неизбежна катастрофа и очистила света за по-нататъшно еволюционно развитие.

Преди около 80 хиляди години настъпила трета катастрофа, надминала предишните по сила и мащаб. Даития почти изчезнала, докато от остров Рут се запазила само сравнително ограничена област – остров Посейдонис.

В съответната епоха, до изчезването на остров Посейдонис, над част от континента винаги царствал император от светла династия. Той действал под ръководство на Йерархията, воювал срещу възхода на тъмните сили и обединявал малцинството, следващо чист праведен живот.

Преди катастрофите винаги се извършвала миграция на най-достойното малцинство. Преходите били предвождани от духовни водачи, предвещали бедствието, грозящо страната. Посветените крале и Учители, следващи „добрия закон за телата“, били предупреждавани предварително за зараждащите се катастрофи. Били обект на пророчески предупреждения и спасявали избрани верни племена. Такива миграции се извършвали тайно, под прикритието на нощта.

В 9564 година преди нашата ера мощни земетресения разрушили Посейдонис и островът потънал в морето, предизвиквайки огромна вълна, заляла низината и оставила след себе си спомена за огромен разрушителен потоп.

Ето едно от сказанията за последните дни на Посейдонис.

... И се оплакал Великият Цар с Блестящия Образ, Главата на всички жълтолики, като видял греховете на черноликите.

И пратил той въздушните си кораби (вимана) с благочестиви хора в тях, при своите братя-Господари, глави на други народи и племена, с думите: „Гответе се. Въстанете вие, хора на Добрия закон, и тръгнете по земята, докато е още суха. Господарите готвят бури. Колесниците им се приближават към земята. Само една нощ и два дена ще живеят Владетелите с тъмния лик (магьосниците) на тази търпелива земя. Тя е обречена и те трябва да рухнат заедно с нея. Владетелите на Огнените недра – Джуджета и стихийните духове на Огъня – приготвят магическите си огнени доспехи. Но Господарите на Злото око са по-силни от стихийните Духове и са роби на силните. Те познават Астра-Видия, висшето магическо изкуство. Въстанете и използвайте вашите магически сили, за да противостоите на магьосниците. Нека всеки Светлолик Владетел (Адепт на Бялата Магия) накара вимана на всеки Тъмнолик Владетел да попадне в негово владение, за да не може нито един магьосник благодарение на него да се спаси от водите, да избегне жезъла на Четирите Кармични Божества и да спаси лошите си последователи. Нека всеки жълтолик изпрати сън на всеки чернолик. Нека дори магьосниците да избегнат болките и страданието. Нека всеки човек, верен на Слънчевите Богове, парализира всеки последовател на Лунните Богове, за да не страда и да не избегне своята участ. И нека всеки жълтолик даде своята вода на живота (кръвта) на говорещите животни, принадлежащи на черния образ, за да не разбудят стопанина си.

Часът удари, спуска се Черна нощ... И нека се сбъдне съдбата им. Ние сме слуги на Четиримата Велики Кармични Богове. И нека се върнат Царете на Светлината. Великият цар паднал върху Сияйния си Лик и се разридал...

Когато Царете се събрали, водите се понесли. Но народите вече прекосили сухите земи. Преминали отвъд водата. Царете ги настигнали в своите вимана и ги повикали в зимите на Огъня и Метала (Изток и Север).

Метеори падали като дъжд върху земята на тъмноликите, но те спели. Говорещите зверове (магическите стражи) били спокойни. Господарите на недрата чакали заповеди, но такива не дошли, тъй като владетелите им спели. Водите се издигнали и залели долините от единия край на Земята до другия. Платата

останали, дъното на Земята (земята на антиподите) останало сухо. Там живеели тези, които се спасили: Жълтоликите, откритите и искрени хора. Когато тъмноликите господари се събудили и си спомнили за своите вимана, за да се спасят от надигащата се водна стихия, видели, че са изчезнали.

Отведените народи били също така многобройни, както звездите на Млечния път. Подобно на Змея-Дракон, който бавно разгъва тялото си, така и Синовете на хората, отведени от Синовете на Мъдростта, разгърнали редиците си и се разпръснали като пълноводен планински поток. Много от тях, които се изплашили, загинали по пътя. Но болшинството били спасени.

Някои от по-могъщите магьосници, „тъмни лица“, събудили се по-рано от другите, започнали да преследват тези, които ги „ограбили“ и които били в последните редици. Преследвачите, чиито глави и гърди се издигали над водата, ги гонели, докато накрая ги застигнали водите, и те загинали до последния човек. Почвата пропадала под краката им и Земята погълнала тези, които я осквернили.

Така последният остатък от Атлантида – остров Посейдонис – загинал отгоре от вода, а отдолу от огън. Големият Хълм не преставал да бълва пламък. „Огнедишащото Чудовище“ останало самотно сред развалините на злочастния остров.

е. Наследници на атлантите (Египет)

Преди около 400 хиляди години Великата Ложа на Посветените била пренесена от Атлантида в Египет. Златният век на толтеките отдавна завършил, моралният упадък и заниманията с черна магия се разпространили още по-широко. Бялата Ложа изисквала по-чисто обкръжение и затова била пренесена в Египет – пустинна и слабо населена местност по него време. Там Великата ложа на Посветените могла в продължение на 200 хиляди години да продължи безпрепятствено своята работа. Преди около 200 хиляди години Бялата Ложа основала империя, в която царувала първата Божествена Династия на Египет, и започнала да просвещава народа. По това време се появили първите отреди преселници от Атлантида.

В продължение на 10 хиляди години, които оставали до втората катастрофа, били построени двете големи пирамиди в Гиза с обширни зали, където се извършвали обредите за

посвещаване на учениците и където трябвало да бъдат запазени могъщи талисмани за времето на предвидените от тях космически катастрофи.

В епохата на втората катастрофа (преди около 200 хиляди години) и първото наводнение на Египет, населението му се изселило в планините на Абисиния, които по онова време били остров. Когато залетите територии се появили пак над морето, започнали да ги заселват потомци на предишните обитатели, част от преселниците на атлантите, основно акадийци. Смесването им с другите създадо типа на египтяните. Към това време се причислява управлението на втората Божествена династия на Египет, когато посветените адепти още управлявали страната.

Третата катастрофа на Атлантида, станала преди 80 хиляди години, предизвикала второто наводнение на територията на Египет. Когато водата се отдръпнала, се възцарила Третата Божествена династия, наричана Манефон. При царуването на първите господари на тази династия бил построен великият храм на Карнак и множество други величествени постройки.

Потапянето на остров Посейдонис в океана предизвикало още едно наводнение на Египет. То било съвсем кратко, но сложило край на Божествената Династия, защото ложата на посветените пренесла местожителството си в друга страна. Човешката династия на древните египтяни, започнала от Менес, притежавала цялото знание на атлантите, макар че в жилите им вече не течала кръв на атланти.

По време на заливането на остров Посейдонис, пустинята Сахара била още дъно на океана, също както и пустинята Гоби била дъно на морето вътре в Централна Азия. Островите на Великобритания още били свързани с Европейския континент, а Балтийско море още не съществувало. По това време очертанията на континентите вече придобиват формата, в която съществуват и в наши дни.

ж. Други подраси на атлантите и техните потомци

Туранците – четвъртата подраса – били жълтокожи. Буйни и недисциплинирани, груби и жестоки. Туранците никога не властвали на континента Атлантида. Те били колонизатори. По-голяма част емигрирали в местности, разположени на изток от Атлантида. После се насочили значително по на Изток, към бреговете на централното море на Азия. Някои от тях се

пренесли още по-далеч, по течението на Жълтата река и окончателно се установили в центъра на Китай. Тази подраса е представена в някои части на съвременен Китай от високи китайци, лесно различими от китайците на седмата подраса.

Първичните семити – петата подраса – били бели. Това била много войнствена, енергична и склонна към грабежи подраса.

Били главно чергари. Характерни черти на тази подраса били подозрителност и заядливост, и непрестанни войни със съседите. Техни потомци са чистокръвните юдеи и кабилите в Северна Африка.

Шестата подраса, акадийците, били бели. Те се появили вече след катастрофата, разразила се преди 800 хиляди години. Водили много войни със семитите, които накрая победили. Акадийците се отличавали с търговски, навигационни и колонизаторски способности. Големият интерес към мореплаването ги стимулирал усилено да наблюдават звездното небе и затова те имали огромни успехи в астрономията и астрологията. Построили големи търговски центрове и установили връзка с най-отдалечени части на земното кълбо. Техни потомци били финикийците, търгуващи по бреговете на Средиземно море.

Последната Седма или Монголска подраса се зародила в татарските степи на Източен Сибир. Монголците са произлезли непосредствено от туранската подраса, която те заменили в по-голямата част на Азия. Те нямали никакво отношение към древния континент Атлантида. Зародили се на широката територия на Татария и имали достатъчно места за разселване в собствената си страна. Тази подраса се разраснала неимоверно много. Според условията на местността монголците ставали чергари и впоследствие земеделци. Били висша подраса за разлика от своите предшественици, грубите туранци. Също като тях били жълтокожи. Разпръснали се по равнините на Китай и дали начало на днешните китайци.

Японците не принадлежат изцяло към нито една от подрасите. Те са смес от няколко подраси. Японците са като че ли последна утайка от цялата Основна раса. Ето защо те имат много качества, които ги отличават от седмата подраса, китайците.

Петата Основна Раса, която днес стои начело на човешката еволюция, е произлязла от петата подраса на атлантите – първичните семити. Най-изтъкнатите семейства от тази подраса били отделени и настанени около южните брегове на

Централното Азиатско море, доста преди гибелта на Атлантида.

Петата раса също се дели на 7 подраси, от които засега са се проявили само пет. Първата подраса от Централна Азия отишла в Индия и се установила на юг от Хималаите. Тя започнала да властва на обширния полуостров Индостан, като подчинила народите от Четвъртата и Третата Раси, населяващи в онази епоха Индия. Първата подраса са не само арийските индуси, но и един от типове на Древния Египет, този, чиито представители са членовете висшата управляваща класа.

Към втората подраса принадлежат арийските семити, които се отличават от първоначалните семити – Халдея, Асирия, Вавилон, а също и съвременните араби и маври. Трета подраса е иранската, към която принадлежат древните перси; техни потомци са днешните перси. Към Четвъртата подраса - Келтската – принадлежат древните гърци и римляни, както и съвременните италианци, гърци, французи, испанци, ирландци, шотландци. Към Петата – тевтонската подраса – принадлежат славяни, скандинавци, холандци, немци, англичани и потомците им, разпръснати по целия свят.

3. Епилог

В Централна Азия – в Афганистан – на половината път между Кабул и Бал, се намира град Бамян. Близко до града се издигат пет колосални статуи. Най-голямата е висока 52 метра. Втората голяма статуя, изрязана също като първата в скала, е висока 36 метра. Третата статуя е само 18 метра, другите две са по-ниски, а последната е само малко по-висока от среден на ръст представител на нашата днешна Раса. Първият и най-голям от тези колоси изобразява човек, облечен в нещо като „тога“.

Петте фигури принадлежат към творенията на Посветените от Четвъртата Раса, които след потапянето на техния континент намерили убежище в твърдините и по върховете на Централно-Азиатската планинска верига. Тези фигури са илюстрация на учението за постепенната еволюция на расите. Най-голямата изобразява Първата Раса, и нейното ефирно тяло било запечатано в твърдия камък. Втората – 36 метра висока – изобразява „Родените от пот“. Третата – 18 метра – увековечава Расата, паднала и заченала Първата физическа раса, родена от баща и майка, чието последно потомство е изобразено в статуите на Великденския остров. Те били с височина 6 и 7,5 метра в епохата, когато била залята Лемурия. Четвъртата Раса имала още по-малки размери, при все и гигантски в сравнение с

нашата днешна Пета Раса, и редицата завършва с нея.

Четвърто предание: В отвъдни светове

Съществуват много разкази за живота на различни хора от раждането до смъртта им. Но има една легенда за пътя на човека от смъртта до раждането. Тя е разказана от самия пътник. Да чуем легендата. Да опознаем „опакото“ на света. Нека разберем що е човекът.

а. Излизам от Плътния свят

... И така, аз напуснах физическото си тяло завинаги. Макар че излизах от него по няколко часа всеки ден, винаги се завръщах – това се наричаше сън. А този път го отхвърлих съвсем – така че повече не ще го обличам като старо износено палто.

Настъпи време да изляза от Плътния свят. Часът на напускане е бил определен от Господарите на Карма при моето раждане. Продължителността на живота в Плътния свят е фиксирана за всеки човек.

Оставеното от мен плътно тяло ми послужи за „разводач“ при живота в Плътния свят. То бе физически инструмент, нищо повече. След като го отхвърлих, се лиших от възможността да живея в този свят и той престана да съществува за мен.

Истината е, че все още не съм напуснал Плътния свят. Отхвърлих само плътната част от физическото тяло, съставена от твърди, течни и газообразни частици – това, което наричаме „студен труп“. Отнесох със себе си целия „Живот“ на това тяло: топлината, електричеството и другите енергии – това, което на Изток наричат „ефирно тяло“.

Доколкото имах за своя външна обвивка само това ефирно тяло, вече съм невидим за намиращите се в Плътния свят. При силно желание бих могъл да се превърна в „привидение“ и да се покажа на близките под формата на облачна фигура. Но не го направих – като ме видят, биха могли да се изплашат.

Още повече, че в момента на излизането ми от плътното тяло бях много зает: преживявах живота си отново. В тези кратки секунди пред мен премина панорама на целия ми живот. От всички скрити кътчета изникваха картина след картина, събитие след събитие.

В смъртния ми час се разкри основният смисъл на целия мой живот, излезе наяве водещата идея в него. Видях се такъв, какъвто в действителност съм. Тържествена бе минутата, в която застанах лице в лице със своя живот.

Колко хубаво бе, че всички край смъртния ми одър бяха тихи и почитателни. Осъзнали себе си, лице в лице със смъртта, тържествено мълчаха. Нищо не ме отклоняваше от обзор на разстлалия се пред вътрешния ми взор живот, никой не нарушаваше спокойния поток мисли.

Онези, които парадират с лично огорчение в тишината, така необходима на отиващия си, постъпват грубо и егоистично. Силен плач и шумно оплакване могат да обезпокоят отиващия си и нарушават съсредоточеното му внимание. Недопустимо е да се всяват тревога и смут, когато духът е вече на път към отвъдното.

Около 36 часа след смъртта напуснах и ефирното тяло, което известно време кръжеше над гроба на плътното ми тяло. Отхвърленото ефирно тяло чувствителни хора на гробищата понякога възприемат като „привидение“. След няколко седмици то се разпада и разсейва във въздуха.

б. Пребивавам във Финия свят

Освободен от физическо, Плътно и Ефирно тяло, се озовах в друг свят, вече видим и реален за мен – Финия свят. Самият аз съм същия, както и преди, но мое външно тяло е вече финото тяло – носител и проводник на желания, чувства и емоции. С това тяло и неговите органи за възприятие (фино зрение и други), веднага бих могъл да взема участие в живота на Финия свят и неговите обитатели.

Това тяло имах и преди, в Плътния свят, само че там то бе невидимо – скрито зад грубата обвивка на плътното тяло. С помощта на финото тяло можех да желая и изразявам чувствата си – същото мога да правя и във финия свят. В земния живот обаче можех да крия чувства, желания и емоции – а сега, във Финия свят, те са вече видими, както в Плътния свят бе видимо плътното ми тяло.

Финият свят е не толкова някакво особено място, колкото състояние, в което се потапяме след загуба на физическото тяло. Съзнанието остана такова, каквото е и в Плътния свят. Всички, които са си отишли, във Финия свят продължават да водят същия живот, както са водили и в плана на своето земно съществуване – често дори без да осъзнават, че са преминали в друг свят.

Всеки влиза в създаден от самия него свят и в състояние, което сам е породил. Всички усещания във Финия свят зависят от развитието на съзнанието и неговото естество. Ето защо

всеки намира там своя ад, чистилице или рай.

Финият свят включва седем плана или сфери, в съответствие с различни стремежи на неговите обитатели и нивата тяхно духовно и интелектуално развитие. Делението на слоеве във Финия свят не отговаря на условни категории на Земята. Ако в Плътния свят човек, като се преструва, може да скрие истинската си същност и да заема място, неотговарящо на неговото развитие, във Финия свят това е абсолютно невъзможно: там всеки попада в сфера, съответстваща на същинското негово духовно развитие.

Да, във Финия свят няма как да бъдеш лицемер и да прикриваш нечисти помисли зад мнима добродетел. Ако дори в земния живот външността на хората често издава таени низки страсти и лицето на развратния и пропилил се негодник носи противен и отблъскващ облик, то във Финия свят вътрешното естество има неизменно свое външно изражение: човек или сияе от красота, ако душата е благородна, или отблъсква и плаши, ако помислите му са нечестиви.

Във Финия свят всеки подтик незабавно предизвиква еднозначна промяна във външния вид. Зверските апетити придават на красиво лице животинско изражение, а лошите страсти го обезобразяват до неузнаваемост. И най-характерно при това е, че самата личност никога не долавя своето преобразяване!

Предугаждайки подобна участ, не си ли струва да положим грижа за своя облик своевременно? Не трябва ли в Плътния свят да храним емоции, от които във Финия да няма пред кого да се срамуваме? Ако човек сам е напълно уверен в праведното естество на своите помисли, той няма от какво да се опасява – нито за миг не ще се срамува от придобития облик: който може да бъде и прекрасен!

Във Финия свят присъства и подобие на ада: състоянието на престъпниците и порочните хора в низшите слоеве на Финия свят е твърде мъчително. Яростни, злобни и търсещи единствено чувствени наслаждения, те страдат неимоверно от невъзможност да утолят ненавистта и плътските си възжеления поради липса на техен проводник – физическо тяло. Буквално тлеят в пламъците на неутолими страсти.

Различните сфери на Финия свят се отличават по своята плътност. Различия в естеството на материята във Финия свят са причина съществата, обитаващи една област, да нямат досег до тези в друга, и само обитателите на една и съща сфера могат да общуват. Финият свят е устроен така, че обитател на която и

да е сфера може да посещава всички по-низши области, но до по-висши сфери има достъп едва когато е достигнал съответно ниво на развитие.

Обитателите на Финия свят са източници на светлина – самите те светят и изпълват със светлина пространството, което обитават. Количеството излъчвана от всеки обитател на Финия свят светлина обаче зависи от собствената достигната степен на развитие; това обуславя и разделението светли/тъмни. Светъл е този с ярък облик, а тъмният не излъчва светлина.

В низшите пластове на Финия свят царува полумрак, защото светлината на жителите им е слаба – мислите им едва мъждукат. Колкото по-извисени са съзнанието и мисълта, толкова по-светло е вечното сияние. Обитателите на Финия свят, търсещи светлина, я имат в изобилие – светлата мисъл ражда Светлина.

Във Финия свят гласът е не нужен и е заменен с бърза мисъл. Тук се възприемат не думи, а мисли – всички общуват директно чрез тях и не са нужни различни човешки езици. Чудесно е да мислиш на своя език и в същото време да бъдеш разбиран от жителите на различни страни!

Във Финия свят много увлекателна е възможността с мисълта си да създаваш от фина материя всичко, което пожелаеш. Колкото по-богато е въображението на човек, толкова по-разнообразно е творчеството му, и колкото по-извисен е той, толкова то е по-прекрасно. Всички мечтатели, поети, художници тук се радват на безгранични възможности да прилагат всички свои способности и възделения.

Освободен от физическо тяло, аз се почувствах свободен и от множество ежедневни грижи. Във Финия свят не е нужно да приготвяш храна, не трябва да се грижиш за квартира и дрехи, а няма нужда и от почивка. Тук разполагах с изобилие от свободно време, което посветих на усилия да разширя своя мироглед, на наблюдения на небесните светове и изучаване законите на природата.

От гледна точка на Плътния свят, възможностите на обитаващите Финия свят са удивителни. Тук мога с непонятна за земното разбиране бързина да се пренасям от един предмет към друг, без значение от конкретната локация. Това, което за земния човек е фантазия, приказка и чудо, тук е реалност. Всички приказки за „шапка-невидимка“, „летящо килимче“, „добри и зли феи“ и други – всичко това е написано от автори, припомнили си закони и явления от Финия свят.

Финият свят е не просто нечие състояние, а цял един свят с

присъщите му възможности и препятствия. Законите и условията за живот във Финия свят са коренно различни. Така например измеренията на пространство и време там са напълно различни.

Във Финия свят хиляди земни години може да ни се сторят като миг, а мигът – цяла вечност. И на Земята се случва човек, обзет от творческа радост или щастие, да не усети как са минали години, а една-единствена страшна минута да му се стори вечност. Когато сънуваме също можем да видим, че и най-съдържателните сънища не изискват време – мигновено възприемаме най-сложни действия и проследяваме дълги беседи.

Обитателите на Финия свят прелетяват хиляди земни мили за няколко секунди. Понятия близко и далеч там отсъстват, тъй като всички явления и вещи са еднакво достъпни за зрението, без значение колко отдалечен от тях в наблюдателят. Всяко същество и всеки предмет са видими и напълно прозрачни във всяко направление.

Обликът на Финия свят е също различен – светещата материя в него не прилича на земните обвивки. Цветята притежават богатство от форми, но цветовете им са несравнимо по-сложни от земните. Снеговете са по-бели и кристални, но по-гъсти от земните. Видът на планини и морета е също по-различен. Веднъж доловил цветовете във Финия свят и дочул мелодиите в него човек осъзнава, че по-удачно би било да наричаме такъв свят Най-фин.

Ето, че срокът на моето пребиваване във Финия свят приключи. Настана време да „умра“ и тук – което означава да сваля от себе си износеното вече фино тяло и сам да премина в следващия висш свят. Отхвърленото фино тяло, превърнало се във „фин труп“, след известно време се разпада и материята му се връща обратно в общия резервоар фина материя.

в. Блаженствам в Огнения свят

Когато връзката с финото тяло бе окончателно преустановена, изпаднах в кратко безсъзнание. След това се събудих с чувство за блаженство – ярко, безгранично, непонятно за земното съзнание. Пробудих се с усещане за безкрайна радост, мир и покой, надхвърлящи човешките представи.

Около мен звучаха най-очарователни мелодии, най-нежни оттенъци на бляскави цветове танцуваха пред очите ми, самият

въздух приличаше на светеща музика, цялото ми същество се изпълни със светлина и хармония. После през лека златиста мъгла започнаха да се открояват любими лица, светещи с красота, отразила най-благородни емоции, необременени със страсти и неволи от низшите светове. Може ли въобще да бъде предадено с думи блаженството на това пробуждане, сиянието на тази първа зора на небесния свят?

Какъв беше светът, в който се озовах? Това бе Огненият свят или тази негова част, наречена Мисловен свят. Свят на съзнание под формата на мисъл, свят на разума, но не мисъл, проявена чрез мозъка, а разум, разгърнал се свободно в свой собствен свят, изключващ всякакви физически измерения.

Тук мое „външно тяло“ стана „огненото тяло“ или „тялото на мисълта“ – проводник или носител на мисъл, конкретен ум, интелект. Той създава еднозначни мисли, следвайки логика в обективно измерение: показва, разсъждава, прави заключения. С това тяло разполагах и в земния живот, но то бе скрито под обвивката на финото и плътното тяло, а сега излезе наяве и се прояви. Съставено е от духоматерия на Мисловния свят и притежава изцяло или недотам развити специфични на този свят органи за възприемане – в зависимост от културното и духовно развитие на човека.

Животът в Огнения свят е по-действен, отколкото във Финия свят, и формите му са по-гъвкави. Духоматерията в него свят е далеч по-животворна и издигната от най-висшата материя на Финия свят. Същността на мисълта кара „материята на чувствата“ да изглежда тромава, тежка и мудна, макар че в сравнение с тази във физическия свят тя бе привидно ефирно-прозрачна и светеща.

В Огнения свят сенки отсъстват – сиянието на всички части от неговото мироздание разнася светлина. Аурите наподобяват небесен свод, а лъчите – потоци и водопади светлина. Огнените цветя блещукат и по строеж наподобяват рози – съчетание от листенца в малки завихрени кръгчета. Аромат на озон носи във въздуха дъх на хвоя.

В Мисловния свят всички човешки фантазии се възпроизвеждат незабавно във форми, тъй като разредената и фина материя на този свят е същата като тази, от която се формират нашите мисли – средата, в която се претворява мисленето ни - и тази материя незабавно сменя своите очертания при всяко въздействие на мисълта върху нея. Ето защо всеки човек действително сам твори свое небе и красотата на всичко обкръжаващо го се увеличава до безкрай в

зависимост от богатството и енергията на неговата мисъл. Според това доколко човек е развил духовните си сили, неговото небе става все по-изтънчено и прекрасно. Всички ограничения в Мисловния свят са продукт на самия човек и затова небето на всеки се разширява и задълбочава едновременно с разширяване и задълбочаване на собствената му душа.

Разделение във време и пространство в Огнения свят не съществува. В тези небеса ние постоянно сме заедно с онези, които сме обичали и почитали при своето земно пребиваване – отишли си по-рано или все още живеещи на Земята. Виждаме ги край себе си, блажени и щастливи като нас самите, във формата, която сме почитали на Земята, и храним пълно съзнание за нашите земни отношения, защото в Огнения свят разцъфват всички земни кълнове на любовта.

По отношение на истинска връзка между две души, общуването в Огнения или Мисловния свят е по-тясно, по-близо и съкровено от всичко, познато ни на Земята, тъй като тук прегради между две души липсват и естеството на душевния живот на Земята рефлектира в естеството на душевното общуване в Огнения свят. Пространството тук няма разединяваща роля и всяка душа може да се докосне до друга душа просто насочвайки внимание към нея. Такива послания се предават не само с бързината на мисълта, но и напълно достоверно, ако душите са на едно и също ниво на еволюция. Цялата мисъл мълниеносно се предава от една душа към друга и всъщност всяка душа може да види самото ѝ зараждане в душата на отсрещния.

Бидейки в това състояние, човек жъне плодовете на своята безкористност на земята. Потопен е изцяло в блаженството на своите лични земни привързаности, предпочитания и помисли, и жъне плодовете на свои достойни деяния. Никаква болка, печал, или сянка от тъга не помрачават светлия хоризонт на чиста радост.

Огненият свят е свят на блаженство и неизмерима радост. Но той е и нещо повече от място за блажено успокоение на изморената душа. Всичко ценно в умствените и нравствени преживявания на човек през последния му земен живот тук се подлага на дълбока вътрешна преработка и постепенно претворяване в конкретни умствени и нравствени качества, които той ще носи със себе си при следващото възплъщение.

Животът в Мисловния свят ни най-малко не е блажен сън в страната на цветята, нито безцелна празнота. Това е страна, в

която се разгръщат умът и сърцето, свободни от груба материя и дребни грижи, страна, където се осъществява последващ прогрес. Продължителността от време в тези небеса зависи от количеството материали, които човек носи със себе си от своя земен живот. Урожайът, пригоден за храна и претворяване в Мисловния свят, се състои от всички чисти мисли и емоции, породени по време на земния живот, от всички умствени и нравствени усилия и стремежи, всички спомени за безкористен труд в полза на ближните и всичко, което може да обогати духовната същност и оттук: да благоприятства развитието на душата.

И така, пребивавах в Мисловния свят в течение на период, съответстващ на донесения от мен духовен запас. Тук всичко добро, извършено от мен в последния живот, се бе осъществило изцяло.

И когато всичко беше вече изчерпано, когато бе изпита и последната капка от чашата на радостта – когато всичко, претворено в способности, всичко с вечна стойност влезе в мен самия, свалих и последната от всички временни обвивки – тялото на мисълта, което се разтвори в Мисловния свят. Стигнах до своята същинска родина – Огнения свят.

Да, Огненият свят – това е истинската родина на човека, това е страната, в която той е „вкъщи“. Тук, след пътешествие в земния свят, където е пребивавал за кратко като на училище, той се връща в „долината на сълзите“, за да продължи да учи и събира опит. Тук самият човек – неговата безсмъртна същност – преживява, необременен от нищо, своя собствен живот, в пълно съответствие със знанието и самосъзнанието, до което текущо е достигнал.

Мисловният или Огненият свят са обширен свят на мисълта: първият – на конкретната, а вторият – на абстрактната „огнена“ мисъл. Поради това Мисловният свят може да бъде считан за низша сфера на Огнения свят. Във висшата сфера подлежи на претворяване цялото свръхлично мислене, т.е. мислите, които се отнасят до висшата, абстрактна област.

Висшата сфера на Огнения свят е място, където пребивава безсмъртният човек. Съставена е от три подразделения и човекът остава в едно или друго, съобразно нивото на своята еволюция. На първото, най-ниско ниво, пребивават огромно мнозинство от 60 милиарда души, съставляващи болшинството от нашето човечество. Това изостанало мнозинство достига само низшата сфера на Огнения свят, при това за миг, след като всички временни обвивки са свалени.

За един миг съзнанието на душата се пробужда, мълниеносен спомен озарява цялото ѝ минало и тя вижда всички породили го причини. Озарилата я яснота осветява бъдещето ѝ и тя вижда всички последствия, които ще настъпят в близкото ѝ предстояще. Това е всичко, което мнозинството от хората са способни да изпитат в тази сфера на Огнения свят.

Но има души, които по време на земното си пребиваване са подготвяли с мисъл и благороден живот онова семе, чиято жътва се прибира именно в тази област на Огнения свят. Тук те осъзнават истинския живот на човека, достойното съществуване на самата душа, нестеснена от обвивки, принадлежащи към низши светове. Тук човек схваща собственото свое минало и придобива визия за причините, които сам той е създал, вижда ясно взаимодействието им и обусловените последствия и дори предусеща техните влияния върху предстоящия свой живот.

Следващата втора област на Огнения свят е обитавана от сравнително неголям брой души с напреднала еволюция, които при своето пребиваване на Земята са проявили присъща култура и вродена изтънченост. Това са душите, които по време на земното си съществуване са посветили цялата своя енергия на изтънчен умствен и нравствен живот, за тях вече няма обвивка, прикриваща миналото, а паметта им е съвършена и цялостна. В третата най-висша област се намират безсмъртното Аз на Учителите и Посветените (Адепти) и техните най-близки ученици.

2. Какъв е смисълът на понятието Аз?

Няколко пъти „умирах”, сваляйки през определени промеждутъци от време една след друга всички свои временни обвивки, плтно и ефирно тяло, после тялото на чувствата и накрая тялото на мисълта. Вече съм сам със себе си, освободен от всички временни обвивки, по-неумиращ от всякога, значи – безсмъртен, вечен... Кое е моето безсмъртно, вечно Аз?

То е триединно. Най-висшата му част е частица от божественото, искрата на духа – Огън, Лъч на Абсолюта: на Изток я наричат Атма. Това божествено ядро е затворено в Будхи – духовна същност, духовен разум, „тяло на блаженството” – наречено „сърце“, способност да прозираш и вникваш в същината на нещата чрез мигновено озарение – интуиция или чувство.

Единството на Атма и Будхи формира „зърно на духа” – божествена вечна монада. Това огнено ядро на духа е единно и

неизменно, нерушимо и вечно. Еднакво у всички хора, то е несъзнателна основа на всеки от нас.

Около зърното на духа се натрупва и расте съзнанието на човека – Манас или „Мислител“. Това е висшият му разум, ум на абстрактно мислене, „ум на идеите“, самосъзнание. Изразява логиката на огнения синтез, озарен от светлината на интуицията.

Съставлява нетленна съкровищница с всички резултати от житейски опит и преживявания, достойни за съхранение. В нея се пазят веднъж придобити умствени и нравствени качества – в противен случай те не биха могли бъдат обогатявани. Аتما, Будхи и Манас съвместно формират безсмъртното човешко Аз.

Този Вечен човек, индивидуализирано божествено Аз, е проявен в телата, които е облякъл. Присъствието му придава единно усещане за „аз“ на тяло и душа. В ролята на самосъзнателен субект, това Аз често илюзорно се самоотъждествява с онази от обвивките, в която се проявява най-активно.

Например при чувствения човек неговото Аз се слива с физическото тяло и с природата на неговите желания (финото тяло): от тях той черпи щастие и възприема себе си и тези тела като едно цяло, защото целият му живот преминава в тях. Учения възприема своето Аз под формата на разум, защото от дейността на последния произтичат всички радости в научния свят и над него е съсредоточен целият му живот. И само малцина могат да се издигнат до абстрактните висоти на духовната философия и да усетят вечния Човек като свое истинско Аз.

Влиянието и въздействието на Висшето Аз над нашите тела се назовава „съвест“ във връзка с нравствените устои и „проявление на интуиция“ по отношение на интелекта. Ако последните се проявяват често дотам, че да станат нещо обичайно, съвкупността им се нарича „гений“. Всеки от нас носи у себе си вселенското съкровище – единния Огън, неизменен за цялата Вселена!

Този Вечен Човек няма непосредствени проявления в низшите светове. За целта са му нужни проводници – тела, съответстващи на световите, в които той се проявява. Множеството преходни обвивки, които човек облича в Мисловния, Финия и Плътния свят, на Изток се нарича „личност“; такава се проявява при всяко земно въплъщение.

А висшата триада Аتما – Будхи – Манас, това безсмъртно дърво, което образува личности, подобно на листа за периода

пролет-лято-есен на земния живот, се нарича „индивидуалност". Тя живее вечно – облича и сваля тела така, както човек облича чифт дрехи като нови и ги съблича вече носени. Вечно средоточие е на достигнатото в продължение на множество възплъщения.

Самото напускане на физическо възплъщение, наречено смърт, не съставлява нещо извънредно за индивидуалността. Отхвърляйки всички тела, Вечният Човек остава сам със себе си. И тогава той отново си е въщи, макар че всъщност не е напускал своята обител. Само е съсредоточавал част от съзнанието и волята си с помощта на проводници от първична материя.

Човек живее и се проявява в три свята: в плътния с постъпките си, във финия с желанията си, и в мисловния: с мислите си. За всеки от тях човек притежава тяло или проводник на съзнание от материя на даден свят в ролята на посредник при неговото опознаване и за общуване с него. Човек използва тези проводници по-продължителен или по-кратък срок от време, а когато конкретната нужда отпадне, той ги отхвърля.

Това, което наричаме живот и смърт, за индивидуалността е само временно насочване на част от нейното съзнание към низши светове, а после връщане на съзнанието към по-висши. Смъртта е само промяна, която освобождава човека от най-тежките от всички вериги, смъртта е само раждане за по-всеобхватен живот, връщане след кратко изгнание на Земята в същинската негова обител – преход от тъмнина към свободата на небесния въздух. Смъртта е най-великата от земните илюзии: смърт няма, има само промяна в условията на живот.

д. Готвя се отново да се родя

Когато срокът на пребиваването ми в Огнения свят приключи, за мен, както и за всеки Мислител, настана момент на ясновидство. За миг се изнизаха минало ми и създадените в него причини, които ще предопределят моето бъдеще, и прозрях в същността на общите специфики на най-близкото мое възплъщение. Всеки, който пристъпва към нов земен живот, има искра на просветление, когато осъзнава какъв товар ни кара да поемем едно или друго изпитание и така се обуславят задачите на земния живот.

Какво те кара да се върнеш на Земята? Космическият закон: както гладът тласка гладния към храна, така законът за

прераждането насочва духа към ново въплъщение, когато е готов за това. Настъпва моментът, когато той започва остро да чувства магнитно притегляне към земно въплъщаване, тъй като единствено Земята е горнилото, където трансмутират нашите енергии, протича обновление и се натрупват нови.

Издигнатият дух не се противи на естествената смяна на битието, той се радва на възможността да усъвършенства нова страна на своя живот! Охотно търси и намира трудни изпитания, чрез които да изпита обновеното свое съзнание. Високият дух търси достоен път.

Не е лесно от висшия свят да слезеш в земните сфери. Такова гмуркане можем да оприличим с работата на водолаз. Както водолазът облича тежък костюм, за да противостои на налягането в океана, така идващият на Земята трябва да облече тежка плът.

Опитният плувец се хвърля отвисоко в дълбоките води; връщайки се на повърхността, той изпитва прилив на смелост и радост. Така съзнателният дух се потапя в материята на плътта, за да се възнесе впоследствие отново във висшите сфери. Опитът прави радостно такова изпитание.

И ето, когато свърши срокът ми на пребиваване в Огнения свят, аз се спуснах в Мисловния свят. Излъчих известна част от енергията във вибрации, които привлякоха към мен материя на Мисловния свят – и ме облякоха в нея. От нея с помощта на Висшите същности аз построих тялото на мисълта за започващата нова глава от вечната история на моя живот.

Когато бе построено тялото на мисълта, аз, облечен в него, се спуснах във Финия свят. Моите енергии, устремени навън, събраха около мен също така материята на Финия свят. От тази материя беше построено моето фино тяло – тялото на желанията.

Накрая построих тяло от ефирна материя на Плътния свят. Ефирното тяло е точно копие на бъдещото физическо тяло или всъщност негов оригинал, доколкото се формира по-рано от физическото. Последното, в утробния си стадий, става точно негово копие.

Когато всички обвивки бяха създадени, настана време за моето физическо раждане. Високо развитият човек с висше съзнание сам избира семейството, в което предстои да се роди. При все още неизраснали духовно хора въпросът се решава от Господарите на Кармата. Те определят семейството и условията, в които човекът следва да се роди, ръководени от желанията и стремежите, които сам той е проявил в предишния

живот или иначе казано: от последствията, предизвикани от него.

Физическото тяло се дава на човек от родителите му, при което те могат да му предадат само физическа наследственост – характерни особености на раса и нация, в които човек се ражда отново. Това е единствената наследственост, която той получава от родителите си – всичко останало в новия живот донася сам. Умствените и нравствените качества не се предават от родител на дете.

Ето как гениалността не е потомствена – не се предава от баща на син. Вместо да бъде апогей на постепенно усъвършенствало се семейство, геният се появява напълно внезапно. Ако има потомство, той му предава само телесните си качества, а не духовните – детето на гения често се ражда глупаво, а обикновени родители дават живот на гений.

Пето предание: Легенда за вечния Живот

а. От зверове ставаме богове

В предишната легенда бе разказано как човек, след смърт в Плътния свят и живот във Финия и Огнения свят, отново се връща на Земята за следващ живот. Така се редуват животите на всеки от нас. Нека се замислим над думата човек (на руски – человек) – смисълът ѝ е дух или чело, преминаващо през вековете. С една дума е представена цялата смяна на въплъщения, дълбоката същност на съзнанието.

В безкрайна редица от последователни животи човек придобива все повече и по-богат жизнен опит, който в промеждутъците между отделни въплъщения, т.е. когато той е в Огнения свят, формира способностите му и неговия характер. С тези дарования и нрав, изграден в предишни животи, човек приема ново въплъщение, при което всяко следващо, надграждайки предходното, започва от степента на развитие, до която той е достигнал при последното си пребиваване тук. Така се гради съзнанието му.

Същностната еволюция на всеки човек следва конкретен план, състоящ се в разбулване на неговата неразкрита божественост. При изпълнение на този план човек преживява поредица въплъщения, всяко от които е сякаш кратък ден в Училището на Вечния живот. Така хората, ръководени от великите Учители на Мъдростта, следват уроците, необходими за преминаване в по-горен клас.

За млада душа, неотдавна надраснала животинско съзнание, планът за обучение е егоизъм с неговото настойчиво „аз искам това“, с оглед заздравяване устоите на нейната индивидуалност. Така се учат учениците в първи клас. Далеч под нужното ниво са, умственото им развитие е едва в зачатък и не умеят да контролират буйните си страсти и груби привички. Раждат се сред диваците в слабо цивилизовани раси или асоциални криминални субекти в цивилизовани общества. Въплъщават се многократно в една и съща подраса с кратки промеждутъци между въплъщенията и често се заседяват продължително време в низшите сфери на Финия свят.

След поредица животи в класа на диваците планът се променя и урокът, който човек трябва да усвои, е не „аз“, а „ние“. Трябва вече да умее да дели с другите, а не да иска само за себе си. Втори клас са хората на средно равнище, с ограничен миоглед и духовен хоризонт, ненадхвърлящ пределите на

семейство, държава и националност. Превъплъщават се многократно в една и съща подраса и получават право на кратък отдых в небесните сфери с продължителност според текущия техен напредък в духовно развитие. Двата първи класа – диваци и цивилизовани – обхващат над девет десети от цялото човечество.

На следващото духовно стъпало стремежът да облекчим бремето на ближния става главен мотив в живота на хората. „Позволете да ви помогна“ – гласи планът на Логос за сърцето на човек, устремен към духовни висоти. Трети клас – това са културни хора, гонещи високи цели и хранещи висши идеали. Умственият им хоризонт вече включва стремеж към колективен дух. Превъплъщават се два-три пъти във всяка подраса. Сроктът между въплъщенията е различен и може да продължи столетия и хилядолетия – средно 700-1200 години.

В четвърти клас са ученици на Учителите на мъдростта, съзнателно творящи своето бъдеще. Планът на Логос е ученикът да живее в чест на своя Учител и бидейки все по-благороден страж и добър проводник на благодатта, която Учителят му дарява на света. Учениците доброволно се отказват от полагащото се продължително блаженство в Огнения свят с цел да ускорят своето развитие, и се превъплъщават непосредствено след края на предишен живот. Учителят на всеки самолично избира семейство и условия, в които той трябва да се прероди.

На най-високото стъпало, това на Учителя на Мъдростта, планът на Логос завършва окончателно и душата живее в неизразимото единство на човек с Бог. „Не търся своята воля, а волята на Отца“ е волята, обуславяща неговите действия. Петият клас обхваща редки цветя на човечеството, които, завършили своя човешки възход и достигнали богочовешко съзнание, ръководят нашата еволюция. Те не се нуждаят от прераждания и се въплъщават единствено по свое желание в интерес на еволюцията и за благо на човечеството. Когато Учител приеме, че е дошло време да се роди, Той сам решава кога и къде да го стори, доколкото Той е абсолютен господар на своята съдба.

И така, сроковете на пребиваване в другите светове са най-различни – условията могат да варират в интервал от няколко месеца, до хилядолетия. Всичко зависи от развитието и зрелостта на човешкия дух.

Всеки живот е определен срок, конкретна задача, която трябва да бъде изпълнена. Ако човек е успял в разрешаването

на поставената му задача, той следва ускорена еволюция, а ако не се е справил, многократно се връща при същите условия и обстановка, в които не е съумял да се справи.

б. Крачим от епоха към епоха

Коренните раси и подраси имат специфични роли в драмата на живота с оглед да получим ценен опит. Поради това Йерархията внася в подрасите физически различия и ги разполага ту сред планини, ту на морски бряг. Така Йерархията влага в подрасите характерни страни на единната Истина, залегнали в религии и философии и проявяващи се в различни подраси под нейно ръководство.

Нека си представим душа, която се ражда последователно във всяка подраса.

Ако започне с раждане в първата подраса на атлантите, какъв своеобразен път би имала душата, възплътена в първичен човек с великански ръст. И колко по-различен би бил опитът, придобит във втората подраса – като саможив планинец, неотклонно следящ изменения в слънцето и облаците.

Въплътена в толтека на Атлаперу, тя би придобила опит на администратор в едно от най-удивителните патриархални царства, прославили толтеките. Такъв администратор би поел върху себе си цялата тежест на грижите за добруването на някое селце или провинция, учейки се при това да вложи максимум от себе си в пожизнена служба за благо на своите съграждани.

В качеството на Турански колонизатор, човек привиква да странства в търсене на нови земи и да се бори с природата в новите поселища. Като войнствен древен семит той се научава да бъде преди всичко борец, способен да взема светкавични решения изповядващ съзнание, че животът не е негов собствен, а на племето.

Като мореплавател и търговец в акадийската подраса човек познава магичната сила на морето, наясно е с необходимостта да има предвид психологически моменти при разпределение на стоките и да развива умствените си способности в трудовата надпревара.

По-късно, като китайски земеделец, никога не оставя на произвола на съдбата фермата, наследена от предците му, опознава отблизо малобройните жители на своето селце, споделя с тях грижи и тревоги и открива скрития вътрешен смисъл на живота далече от шума на бран и търговия.

Проследихме пътешествията на душата при нейните прераждания. Нека се спрем и на нейната проява сред петата раса. Животът в Индия навярно е оставил траен белег, внасяйки нещо от присъщия на индуса философски и абстрактен поглед над живота. По-късно, в древен Египет, сред неговия практичен и щастлив народ, здраво стъпил на земята, тя развива друга страна на своята същност.

А ако човек е роден сред араби в самото сърце на пустинята, нима няма да запази в душата си неин отпечатък, дарил му тънък усет за скрития живот в природата и нейното величие? Като иранец, роден в цивилизация, насочваща делата му към успех в търговски начинания, той е бил длъжен да се възпита в себе си изобретателност, придобивайки инициатива и следвайки почтени практики в занаята.

Като келт или вероятно атински грък – какво ново възприятие за живота придобива уверен, че боговете са навсякъде – както във водата, така и на сушата, - непоклатим в божествения си произход, роден да преобрази живота в изкуство и следвайки идеал за всестранно познание, внасящо хармония в природата и спокойствие в душевния мир. Като римлянин, непреклонен в убеждението, че религия, семейство и държава са едно цяло, с вкоренено чувство на законност и готов да следва правовите норми в изкуството да управлява. Или като французин или италианец, чувствителен и верен на своите емоции, предан на идеите като такива и чужд на всичко материално. Или като ирландец, далечен потомък на Туата де Данаан, с неговата замечтаност и интуиция, и екзалтация, прерастваща в тревога.

А по-късно роденият като представител на тевтонската подраса в Скандинавия или Англия, или в Америка – какви нови способности би могла да придобие душата му в допълнение към вече присъщите ѝ качества? Практицизъм и, благодарение на научните изследвания, способност за свръхлично съждение, добросъвестност в деловите сфери и индивидуализъм. А нима Бетховен, Вагнер и Шекспир не биха му вдъхнали ново светоусещане?

В бъдещата шеста подраса, която тепърва се заражда в Австралия, Нова Зеландия, Америка и други нови цивилизации, можем вече да предскажем част от качествата: братски чувства и ново разбиране за отношенията родители – деца, колективно участие в работата и материалния напредък, интуиция, нов подход към язвите на света, освободеност от догмите на стария свят, любов към слънчевата светлина, чистия въздух и всичко,

сближаващо хората.

Нека опитаме да си представим колко по-различен опит би придобила в същите тези подраси душа, възплътена се в тяло на жена, изпълняваща типично домакински задължения. В нея биха се проявили нови чувства и нови възприятия, без които би била значително по-ограничена. И тъй като човек трябва да притежава не само качества на хора с различно положение и статус, но присъщи и на двата пола, то той се възплъщава ту в мъжко, ту женско тяло. Броят мъжки или женски възплъщения зависи от способността на душата да претворява придобития опит в способности. Обикновено следват не повече от седем възплъщения в даден пол.

Възходи и падения на цивилизациите развиват у хората многообразни качества, но в основата на всичко стои процесът на превъзплъщаване. Цивилизации се появяват и изчезват подобно на опитно поле, предоставяйки ни нови преживявания в различни животи. Изникват от прахта, изиграват конкретна специфична роля и впоследствие биват или потопени в морските глъбини, или разрушени от огнен катаклизъм. Служат единствено за сцени в драмата, предначертана от Логос с цел влизайки добре и достоверно в своите роли, да съумеем рано или късно да заприличаме на него.

Човек преминава поред през всички епохи и раси, през всички култури и всякакви обществени положения – за да развие изцяло със своите усилия и творчество всички божествени качества, заложили като негов потенциал.

Всеки последващ живот, досущ като смяна на лекарство, лекува характерно човешко заболяване. Не сияе лъчезарно камъкът в случай, че е недобре обработен и полиран.

Ярките възплъщения понякога биват последвани от привидно маловажни – неведомо е естеството на ценния предмет, който следва да бъде намерен по нелекия път.

Царят може да се окаже прост работник, а общарят – сенатор; смяната на възплъщенията е на психическа основа, а не по земни критерии. Знатните възплъщения се редуват с трудови. Изнурително възплъщение може да издигне съзнанието повече от всички владетелски накуп. Тежките задължения са свързани с придобивки. Гонените научават повече от своите гонители.

в. Срещаме се векове по-късно

Всяка душа се развива в своя собствена безкрайност, но не следва пътя към достигане на своята Божественост сама, а съвместно с други души, които се учи да обича. Чистата взаимна любов остава вечна и не зависи от специфични земни обвивки, неподправената привързаност прониква през тях и между две души прехвърча искра. Физическата родственост не е толкова важна, силата на истинската любов неизменно се проявява под формата на любов и служене, независимо от конкретния земен проводник, предоставен на душата от Господарите на Кармата.

Нека проследим два примера на такива срещи с промеждутък от векове, - две легенди за вечната любов.

В първия случай душите Л, К и Б са свързани от голяма любов в продължение на множество отминали животи. Л и К се числят към типа души с 1200-годишно пребиваване в отвъдни светове, а Б към тези с промеждутък от само 700 години между два живота на Земята. Ясно е, че Л и К не могат да присъстват във всички животи на Б. За времето, през което Б е имал 31 възплъщения, Л е имал само 20, а К – 24.

Л среща Б и те стават мъж и жена, но в този живот не срещат К. Когато Л се ражда отново, той става мъж на К и шурей на Б, но в промеждутъка и Л, и Б са преживели по един живот, в който не са срещнали К.

За 31 живота Б среща Л 12 пъти, докато Л и К заедно среща само 8 пъти. Връзката между Л и Б е особено силна: каквито и да са техните взаимоотношения – на мъж и жена, жена и мъж, брат и сестра или влюбени, на които щастието не се усмихва и не се свързват в брак – душите им са в пряк контакт. В конкретен свой живот К, възплътен в женска роля, осиновява малкото момиченце Л; впоследствие Л, в мъжко възплъщение, осиновява момченцето К.

Във втория пример можем да видим как специфично се проявява любовта между душите Р и Д в продължение на 14 живота, в които се срещат.

Когато Р сменя пола си и два пъти се възплъщава в жена, нейният любим в първия случай се възплъщава като неин син, а във втория – като неин мъж. Когато Д сменя пола си и в течение на 3 живота се възплъщава в мъж, на третия път среща Р, също мъж, и между тях възникват изключително силни взаимна симпатия и крепка дружба. В друго възплъщение Р е свещеник и при него довеждат малко момиченце-сираче (Д) за посвещаване

в храма. Не след дълго между тях възниква гореща привързаност и свещеникът става неин духовен наставник и учител. После идва живот, в който отново са мъж и жена. В два последващи живота любовта между тях отново се разгаря, но взаимоотношенията им протичат при тежки условия. Следва живот, в който Д не среща Р, и едва при следващо възплъщение те отново са заедно като мъж и жена.

В настоящия живот те не са се срещнали, но без значение дали в Плана на Господарите на Кармата е предвидено те да живеят отделно или отново да се сближат, взаимната привързаност между душите остава силна и неизменна и без съмнение те отново ще се срещнат в някой следващ живот – като съпругеска двойка, баща и син, или като приятели. При всички случаи занапред те ще се срещат, изпълнени с взаимна привързаност, готови да проявят любовта помежду си във всички измерения на отдаденост и саможертва, независимо от конкретния проводник, отреден от Господарите на Съдбата.

2. Натрупваме съкровища

Вестранният опит от множество животи на човек има за цел да разкрие разнородни страни на нашето съзнание, предоставяйки поле за изява на неизявени сили, красота и величие, с които Единният Живот е надарил всеки от нас. Нечия индивидуалност се изгражда след преминаване в течение на векове през множество животи, а човешките стремежи и способности са следствие от натрупан в предишни животи опит. Нов земен живот се дава на човек с цел да работи върху своя облик, да добави нещо позитивно в Чашата на натрупванията – в това е смисълът на човешкото земно пребиваване и такава е целта на превъплъщението.

Изразената разлика в способностите е следствие от същинска или слабо проявена зрелост на човешката индивидуалност. Големите различия на умствени и нравствени дадености, каквито неизменно се срещат в семействата, се дължат на това, че умствените и нравствени качества са строго индивидуални.

При своите духовни странствания човек трупа запас, който съхранява в своето съзнание. В детска възраст започват да се проявяват характерни предразположения, които не могат да бъдат свързани с нищо по-различно от причини, обусловени в миналото. Съхранените в дълбините на съзнанието наблюдения в течение на множество животи се наричат спяща мъдрост.

Така наречената дарба на човек да разпознава не е дарба, а резултат на труд и опит – умението да разпознаваме се придобива с много практика. Въображението е израз на натрупан опит. Начинът на мислене на човек, сблъсквал се с най-различни ситуации, е далеч по-достоверен и меродавен.

Някои хора са развили прекомерно своята търпеливост, докато други са напълно лишени от това качество. Причината е в това, че притежателят на търпение го е култивирал в продължение на множество животи. Търпението е сред качествата, които изключително трудно се изграждат както в земното, така и при пребиваване във Финия свят. Поради това търпеливият човек е труженик с дълъг опит, а нетърпеливият е новак в живота.

Целият опит от предишни животи и натрупаното знание се запазва в единна за всички въплъщения Чаша, находяща се в непреходното тяло на безсмъртния човек. Само издигнат духовно човек може да си припомня предишни свои животи. Само за ученика на Учителя на Мъдростта идва момент, определен от Учителя, когато да получи разбиране за много тайни, включително тайни от предишни свои животи.

Всеки е носител на тайна. Завесата на миналото рядко се вдига по време на земното пребиваване; единствено при преминаване отвъд пределите на Земята пред човек се разкрива познание на част от неговата тайна. Забележителен е процесът, когато се отваря Чашата на натрупванията: паметта получава внезапно озарение и човек се изправя пред своето минало с неговата справедливост – нетленното натрупване може да се окаже същинско съкровище.

Преждевременната яснота във връзка с въплъщенията е особено вредно за възходящия дух; ето защо те така мъдро и ревниво биват пазени от Природата, която навсякъде, винаги и във всичко съблюдава закона на Целесъобразността. Често преждевременното познаване на своите въплъщения може да възпрепятства нечие по-нататъшно издигане, защото може да тласне духа в бездната на отчаянието, както при разкриване на предателство в миналото, или да засили нечие съмнение – едно от най-спяващите качества. Ето защо редно е да благославяме мъдрата обвивка на тайната, още повече, че в процеса на издигане духът сам сваля тази обвивка, вижда въплъщенията си и техният смисъл му става ясен.

Всъщност не всичко се изтрива от паметта на човека, когато се въплъщава за нов живот на Земята. В първите години от живота си много деца преливат от спомени за отминал

живот, както и за пребиваване между земните животи. Понякога правят опит да разказват странни неща за себе си, на които не се обръща внимание или които другите считат за фантазии.

Откъслечни спомени от предишни прераждания хранят и възрастните. Поставен в условия, наподобяващи тези от отминал живот, човек по асоциация може да си спомни събитие от миналото, сходно с настояща обстановка. Не всеки обаче е способен да направи правилна оценка на подобен спомен.

Човешкият напредък е еволюция на съзнанието. Развитието на човешкото същество наподобява огърлица, всяко мънисто от която е поредна физическа проява, нанизана върху нишката на времето. Но по-удачно е да си представим тази еволюция като сложен процес, към който всяко ново проявление в земен план прибавя нов компонент и така променя самото му естество.

На поредицата въплъщения можем да гледаме като на низ поредни животи, но по-удачно е да възприемаме тяхната последователност като единен живот. Промеждутъците между въплъщенията можем да наречем сън или ден. Отминалите са навярно сън, предстоящите: може би ден – според това доколко успешна е еволюцията.

„Ние няма да умрем, но ще претърпим промени" – как по-ясно да опишем вечния живот? Човекът е безсмъртен! Фениксът, възраждащ се от пепелта, е завет от нашето минало.

Животът е вечен. Осъзнали това, придобиваме съвършено различно отношение към своето земно пребиваване. Наясно с цялата неотменност и вечното естество на живота, можем да поставим на везните неговата стойност.

Единствено бидейки наясно с краткостта на мимолетния земен път ще съумеем да осъзнаем величието на Безкрайността и да въздигнем своя дух. Само осъзнаване на единния път би накарало хората да живеят красиво и умират като пътешественици, прекъснали за кратък отдых своето странстване. Безпощадната кармична участ се преобразява в зов на космическия живот.

Шесто предание: Закон за космическата справедливост

а. Съдбовна Загадка

Казват, че от съдбата си човек не може да избяга...

Кой се разпорежда с човешката Съдба? Кой отрежда на някой щастие, другиму страдание – често доживот? Защо едни са родени с късмет и всичко им спори по мед и масло, а други са маркототевци и вечно не сполучват? Защо едни са здрави и красиви, а други – инвалиди и безобразни по рождение? Защо някои хора са родени в късмет, защо един е щастлив, а друг – нещастен?

С наблюдения върху живота стигаме до извода, че в света няма справедливост, защото навсякъде виждаме как добри хора страдат, а недостойни се радват на късмет. Често говорим за „незаслужено“ щастие и „несправедливи“ страдание. Но нима в космоса, където всичко е толкова хармонично, целесъобразно и закономерно, нима в него властват произвол и случайности, когато нещата опират до нечий живот? Вроденото у човека чувство на справедливост се противи и надига срещу подобна крещяща житейска несправедливост.

Легендите на Изтока гласят, че за несправедливост в даровете на Съдбата говорят онези, които вземат предвид един-единствен човешки живот. Учат ни да не търсим случайност и произвол в Космоса съобразно мимолетен откъс от вечния живот на човека, единствено според последното му въплъщение. Говорят, че всичко ще стане понятно и нещата ще си дойдат по местата, ако проследим живота на човек в неговото минало и анализираме по-раншни негови животи. Твърди се, че сегашният живот е неизменно следствие от предишни наши животи.

Тъй като незнанието замъглява зора ни към миналото, събитията изглеждат сякаш дошли изневиделица и привидно случайни, но това е илюзия – произтичаща от ограниченото наше знание. Хора, непознаващи космическите закони, не проумяват причините, обуславящи житейски събития, а привидно случайни резултати считат за добра или лоша „съдба“.

Човек е пребивавал на Земята в течение на поредица животи и е мислил, желал, действал – ту праведно, ту грешно. Създавал е сили, подпомагали или задържали както неговото, така и развитието на други хора. Всеки от нас идва на този свят

от далечното минало, обхващащо множество животи, и заемайки се отново със своята земна мисия, заедно с нас е и нашата съдба – такава, каквато сами сме сътворили. Легендите проповядват, че в света няма случайности, че всичко, което се случва, е следствие от отминали събития и че светът, в който живеем, е свят на законност, справедливост и ред!

б. Каквото посееш, това и ще пожънеш

Да, малка земна справедливост няма. Но присъства и е неизменна всеобща Космическа Справедливост.

Космическата Справедливост произтича от закона за причините и следствията – Закона на Кармата.

Законът на Възмездие е еднозначен и гласи: „Каквото посееш, това и ще пожънеш." Съобразно него и страдащият, и облагодетелстваният от живота, жънат плодовете на стореното от тях. Ако някой живее щастлив живот, то той го е заслужил при предишно праведно пребиваване, а недостойният си готви тежка участ тепърва.

Космическата справедливост дава всекиму според стореното и има обратна сила: за доброто с добро и за злото със зло. Такава е отплата, отредена от Космическия закон за хората съобразно делата им. „Око за око, зъб за зъб", „каквото повикало, такова се обадило", „каквото си надrobiш, това ще сърбаш", „не режи клона, на който седиш" – народните мъдрости прокарват Закона на Кармата.

Съдбата на човек е следствие от негови дела, съобразно които Законът на Кармата формира последствия. Резултатите от постъпки, думи, желания и мисли на човека неминуемо резонират и се връщат обратно при него – под формата на наказание и страдание или щастие и радост. Кармата е плод на нечий дела и целият му живот е изражение на неговата карма. Следователно човек напълно самостоятелно твори съдбата си.

Когато някой негодува: „Защо?“, той не мисли за минало и бъдеще. Роптае срещу своята участ пропускайки това, че сам е сътворил суровото си наказание. Никой не трябва да обвинява небесата и Съдбата за явната несправедливост на тоя свят – сам за себе си човек е спасител или осквернител.

в. Ако имаш дългове, плащай ги

Легендата гласи, че нищо не отминава безследно – всяка постъпка на човека, всяка дума, всяко негово желание и дори мисъл се запечатват автоматично върху невидими (за нас)

скрижали. Всичко се отразява в „Книгата на Живота“ на човек и за всичко рано или късно той ще трябва да отговаря.

По този начин нищо не може да оцети никого, ако сам не го заслужи, и недостигът на памет или знание от нечия страна не ще осуети събдването на закона.

Човек по никакъв начин не може да пострада незаслужено. Неслучайно е прието да се смята, че : „Този, който вреди, вреди главно на самия себе си“. Защо край нас има толкова нещастни хора? – това са превъплътили се предатели, крадци, убийци. Обикновено имат стари дългове, които понастоящем погасяват.

Един мъдър философ, продаден в робство, възкликнал: „Благодаря! Очевидно ще мога да разплатя стари дългове.“ Император, наричан Златния, се притеснявал: „Разкошът ме следва по петите, но кога ще мога да платя дълговете си?“ – така мъдрите хора са търсели възможно по-скорошно уреждане на своите дългове наясно, че едва ли са преминали предишни свои превъплъщения изцяло праведно и без дългове.

Често леката карма е сериозно изпитание, защото изключително рядко човек, потънал в благополучие, достига следващо стъпало на духовно съвършенство. По-добре е да плащаш, отколкото да получаващ, защото всяко плащане отдалечава човек от миналото, докато получаването може отново да го върне назад.

Всеки обичайно следва своя път така, както намери за добре. Който е поел в правилна посока, ще достигне до целта, всяко кривване ще го отклони от правия път. Заблудилият се в гъсталаци пътник ще трябва да преодолява множество препятствия. Излишното самочувствие и недостатъчните знания водят до множество грешки, които трябва да бъдат изправени. След всяка грешка неизбежно следва страдание до момента, в който човек осъзнае, че не трябва да нарушава космическите закони. Страданието е основен учител на човечеството.

Човек, ненаясно с космическите закони, не ги спазва и, воден от егоистични подбуди, извършва постъпки, които довеждат до последващи страдания. Така непознаването на космическите закони е източник на постоянни страдания за човека. Докато не познае тези закони и не ги съблюдава, той ще страда, защото ще твори лоша карма за себе си.

След наблюдения над живота на хора по цял свят няма да звучи пресилено ако кажем, че ежедневието на преобладаващото мнозинство е свързано с повече „лоша“, отколкото „добра“ Карма, т.е. свидетели сме на повече

изнурителен труд и печал, отколкото безоблачни събития и радост. На настоящия етап човешка еволюция, в запаса набрани от всички ни последствия присъстват повече страдания, отколкото удовлетворение и радост. Крайният баланс е отрицателен, защото в отминали животи не сме проявили мъдрост – предпочели сме да водим егоистичен живот, без да ни е грижа вредим ли някому със своя егоизъм.

Карма се създава не само от всеки индивидуално, но и от цели колективи. Творейки своята карма, човек се свързва с други хора в качеството си на член на обособена група: семейство, нация, раса. Като представител на даден колектив, той взема участие във формирането на обща карма. Затова освен собствена лична карма, човек често има семейна, групова, партийна, народна, държавна и общочовешка карма.

Съвместната карма се формира от действията и стремежите за достигане на някаква цел от семейство, общност, социална прослойка, партия и т.н. Всеки участник в създаването на такава карма трябва да се срещне не само със субектите, на които е причинена вреда, но и с останалите участници, с цел да разплетат завързаните съвместно някога възли. Кармата на големи общности като народ и държава ги тласка към всеобщи бедствия, от типа на война.

2. Вариации при формиране на Карма

Кармата, която човек формира в текущия свой живот, се погасява отчасти в протекание на същия период.

Част от нея се отлага за време, в което ще присъстват условия, благоприятстващи нейното погасяване. Според времето на изкупление кармата бива:

Зряла – това е част от общата отредена карма, определена от Господарите на Кармата да бъде изкупена в настоящия живот и затова тя е неизбежна.

Натрупана – това е карма, която по различни причини не е могла да бъде нито изживяна, нито погасена, защото изкупуването ѝ предполага специфични условия – такава карма може да бъде променяна.

Зараждаща се – това е кармата, която създаваме с постъпки, мисли и желания в течение на настоящия живот – посев за предстояща жътва.

Някои видове карма са несъвместими и не могат да бъдат изживени в едно и също тяло; проявлението им изисква различни физически тела. Понякога се формират задължения

към хора, които за целта трябва отново да се срещнат. Друг път кармата трябва да се стовари сред конкретен народ или дадена социална прослойка, защото някога са били положени предпоставките на подобен род участ.

Поради това възплъщението на всяка душа се прави при щателно напасване в обкръжаващите условия. Това се прави от Господарите на Кармата – невидимите Разумни същества, направляващи Великия закон на Космическата Справедливост. Съгласно плана на Логос, те разпределят набраната Карма.

С величайша мъдрост Господарите на Кармата избират и синхронизират отделни части от Кармата на човек, сформирайки общ план на текущия му живот. Не награждават и не наказват. Единствено нагаждат персоналните възможности на човека, набрани в миналото, така че кармата да способства за негов напредък в еволюцията. Каквото и да отредят Господарите на Кармата – радост или мъка, благополучие или недоимък, те преследват единствено същинската цел на човека, която на текущия етап се състои не в това да бъде щастлив или нещастен, а да следва линията, предначертана от Плана на еволюцията.

Така Господарите на Кармата разпределят човешката Карма. С безгранично състрадание и дълбока мъдрост, но без да отстъпват и на йота от справедливостта, те строят за една душа тяло на гений, а за друга – прилично на дънер. И не е техен ангажимент грижата за щастие или нещастие на човека или за неговия характер. Единствената грижа е да отведат човека крачка напред по пътя на еволюцията. Съдействия и затруднения, радости и мъки, възможности и лишения са тухлите, които Егото подготвя за временната си обител; Господарите на Кармата не прибавят и не отнемат нищо. Единствено разпределят силите, приведени в движение от душата, така че крайната цел на човека да бъде достигната за най-кратък срок в рамките на периода, в който той преминава циклите от раждане до напускане на този свят.

Трупайки своята карма, ние взаимодействаме със силата и нейните последствия. Тази сила принадлежи на Плътния свят на действието, на Финия свят на желанията, или на Огнения свят на мисълта. Възползваме се и от трите вида сила. Със своите стремежи, мечти, мисли, желания и действия, задвижваме сили и на трите свята. С всяка постъпка, с всяко желание или мисъл, човек променя своето отношение към Космоса и отношението на Космоса към себе си. Участта се корени изцяло в човешката мисъл. Карма се създава, трупа и облекчава главно посредством

мисли. Мисълта е най-съществен фактор в създаването на кармата. Именно нашите подбуди и мисли творят карма; постъпките са второстепенни фактори. Мотивът е далеч по-важен от конкретна постъпка. Именно затова хората трупат карма основно не с външния, а с вътрешния си живот.

Вътрешният живот влияе кармата стократно повече.

Всяко престъпление е само малка част от вътрешната подготовка, която често бива доста продължителна.

д. Как да живеем, за да бъдем идеални?

Ако Законът на Кармата е Закон за Възмездие, то следва ли да поемем върху себе си изпълнението на това възмездие?

Легендата предупреждава, че сам човек няма право да се захваща с изпълнение на Закона на Кармата, който сам по себе си е неотменим. Човек не трябва да отмъщава за причинена му несправедливост – това е дело на Висшия Съд, Закон на Кармата. Думите „Мне отмъщение, и Я въздам“ се отнасят до Закона за Космическата Справедливост.

Кой измежду нас би могъл да бъде сигурен, че стоварилото се крушение не е заслужен отговорен удар от страна на Кармата? Отвърщайки на този удар с чувство за мъст не само не погасяваме кармата си, но я продължаваме и дори усиляваме в неблагоприятна за нас посока. Ето защо трябва да прощаваме на своите лични врагове – в противен случай оставаме впримчени в омагьосания кръг на Кармата.

Легендата гласи, че с убийство на земен враг, създаваме силен свой враг във Финия свят. Древните казвали на врага - „ако убиеш, толкова по-зле за тебе: на Небето битката е по-удобна и там ще те сразя“. Така нашите предци изразявали по своему вечния характер на живота и неотменимостта на Кармата.

Длъжни сме обаче да противостоим на злото, гласи легендата. Противопоставянето на неправдите е неотменимо условие за разгръщане на еволюцията. Има много начини да противостоим на злото, без да утежним своята карма – главно черпейки от силата на духа.

Отпор на врага, оказан безкористно, е стократно по-силен. Дълг на духовно развитото съзнание е да бъде неотклонно нащрек и да прави всичко по силите си за пресичане на злото.

Човек е призван към световно строителство сред хаоса и е длъжен да възпитава в себе си мъжество на вечен страж и участник в космическата битка, неспирно разразяваща се край

него. Ако не му се ще вълните на хаоса да го залее, трябва да бъде вечно готов да отстоява всеки закон. Не можем да сме непротивленци на злото, без паралелно да се превърнем в предатели на цялото човечество.

Кармата се погасява съобразно това как човек живее. В същото време обаче той трупва нова карма; естеството на новата карма ще зависи от неговата мъдрост. Ако страданията го приучат на смирение и състрадание, ако мъките и тревогите му го подтикнат да изправи сторените грешки, ако изплати космическите си дългове разумно – в такъв случай новата му карма ще бъде добра, а не лоша. Но ако се ожесточи и в резултат причини злини на други – тогава кармата му ще бъде лоша.

Човек, угнетяван от всевъзможни мъки и страдания, не трябва да роптае срещу своите близки и липса на справедливост, защото същността на затрудненията му е в резултат от отминали негови опущения и прегрешения. Трябва да ги приеме достойно, с покорство и смирение, и с подобно отношение ще отдалечи от себе си множество тревоги и мъчения, с каквито непознаващите Закона допълнително утежняват обстоятелствата в житейски план. Бъдещето на човек зависи от собствените негови усилия и същият Закон, донесъл му страдание, ще даде пак така неизбежни радости онзи, посял праведни мисли.

Човек сам твори своята карма: в еднаква степен формира способности, но и създава възпиращи фактори. Ако разчита на шансове, които сам е посял и преодолява ограничения, които сам е предизвикал, – от него зависи както дали ще доразвие или стесни своите способности, така и да засили или облекчи наложени ограничения. Веригите, в които е уплетен, са изковани от самия него; решение дали да ги разкъса или стегне още по-силно, взима сам. Така всеки е господар на своето утре, независимо от препятствията днес, наложени от резултатите, достигнати вчера.

Нерушимостта и неизменният характер на Космическите Закони са необходимо условие за постигане на търсения резултат при ясно осъзнато предстояще. Човек може да направлява съдбата си единствено ако живее в свят, верен на Закона, и където знанието го дарява с проникновение за същината на собствената душа и сила да кове сам бъдещето, формирайки както своя характер, така и конкретни условия на следващ живот. И тогава познаването на Закона на Кармата става за него сила, която поддържа, издига и вдъхновява.

Обичайно мнозинството от нас, изплащайки кармични дългове, предопределят собствена смесена нова карма с преплетени добро и лош, но на по-мъдрите сред нас тя ще бъде свързана с повече добро, отколкото лошо. Всъщност, докато човек не възприеме съзнателно Плана на Еволюцията, промените в развитието му от един живот към друг няма да бъдат съществени; подеми и спадове на благоприятна и неудачна съдба, горест и радости се редуват в поредица превъплъщения. Единствено когато човек категорично реши да следва Плана на Логос, да живее не за себе си, а за своите събратя – тогава еволюцията му се ускорява. Прогресът му следва забързан ход, напомнящ геометрична прогресия.

Не трябва да си мислим, че „съдбата“, предопределена за индивида, не подлежи на изменение. Човек може да промени своята участ, реагирайки на обстоятелствата по необичаен начин.

С неудържим устрем напред, към съвършенство, човек може да изпревари кармата си и тя да не го застигне. Изоставащият в своето развитие е изложен на обилен порой от карма. Когато човек в стремеж към съвършенство развива духовните си сили и ги насочва в полза на еволюцията и за благо на ближния, той не само погасява цялата собствена карма, но щади от последствията на лоша карма цялото човечество.

Съгласно закона за свободната воля, Силите на Светлината не се намесват в човешките съдби. Но подчинявайки се на друг велик космически закон - Закона за Жертвата, - те често поемат върху себе си последствията от човешките грешки, заблуди и престъпления, освобождавайки човечеството от тежестите на заслужени кармични последствия. Подобно на Христос Изкупителите, проявяващи се периодически на световната сцена, дават необходимия еволюционен тласък на планетното човечество.

Седмо предание: Боговете са дошли от Венера

Това се случило отдавна, невъобразимо отдавна. Хилядолетия отмерват крачките на нашата млада история. А какво значи „отдавна“ в космически мащаб? Космическите крачки се изчисляват с милиони земни години...

И така, преди 18 милиона години... В зората на зараждане на физическото човечество. В нашата Слънчева система протекло събитие от действително космическо естество – **БОГОВЕТЕ СЛЕЗЛИ ОТ НЕБЕСАТ НА ЗЕМЯТА.**

Кои са боговете? Нима в природата има нещо по-висше от човека? Човек познава много неща, стоящи по-ниско от него: животно, растение, преди това камък. А може би има нещо, стоящо по-високо? Камъкът се превръща в растение. Растението става животно. Животното прераства в човек. А човекът – може би следващо стъпало е божествено същество?

В Космоса няма нищо завършено. Всичко се изменя – развива и усъвършенства. Както вече знаем, Космосът е безкраен. Може би в космически мащаб всичко е възможно?

Чуй легендата. Нашепва какво се случило тогава. Никой човек не видял как дошли на Земята Божествените Същества. Но легендата знае – от тях самите – от Тях, Които се наричат Кумари.

Както човекът не е последно стъпало във веригата на живота, така и Земята на хората не е висша планета в Слънчевата система. Съществуват свръхчовешки планети – Венера, Юпитер... Изпреварили са нашата Земя с цяло стъпало. Седем Велики Духове, Седем Кумари дошли тогава от Венера.

Помниш ли сказанието за това как Космосът е бил създаден от Йерархията на Строителите? Вселената също е управлявана от Великата Йерархия на Творческите Сили на Космоса. Принципът на Йерархията е заложен във всички космически проявления – вечен и неизменен закон на мирозданието. Множество Йерарси с различни степени на власт и могъщество участват в управлението на Космоса.

Йерархията не е принуда, а закон на мирозданието. Цялата Вселена е проникната от принципа на Йерархията. Подчинение на низшия спрямо висшия е залегнало в основата на Космоса. Затова човечеството, като част от Космоса, е подвластно на принципа.

В Йерархията на Светлината е заложена единна верига към

Безкрайността. Всички истински носители на Светлината, които се появяват и все още пребивават на нашата Земя, са нейни звена. Братята на човечеството работят с космически енергии, съобразно йерархията на светилата.

Кои са тези Господари, наречени велики Бели Братя? Всички Те са били някога хора – в други светове, в предишни Манвантари. Те – някогашни хора, дорасли до богове. Няма богове, които някога не са били хора. Всяко същество трябва да си извоюва правото да стане богоподобно на база личен опит. Всички Господари са били длъжни да преминат през човешко ниво. В продължение на множество животи те са изминали трудната пътека на човешка еволюция. Единствено по този път се появяват Водачи на Човечеството.

Ако не преминат през земните трудности, не ще могат да откликват на човешки страдания. Ако не познават потта от труда, не ще съумеят да ръководят хората в тяхната работа. Самоотверженост, милосърдие, състрадание, мъжество – до едно качества, които се коват в живота. Нищо отвлечено не може да подсили силата на духа.

Всеки господар е длъжен да премине човешка еволюция, за да застане впоследствие начело на една или друга планета.

МАХАТМИ са ВЕЛИКИ ДУШИ, изминали своя земен път. Следователно, достигнали Нирвана, висше стъпало на Битието. Но са се отказали от нея заради утвърждаване на човешката еволюция.

Дошли са на нашата планета, когато човечеството е било в своя детски стадий. Пристигнали са да помогнат на човечеството по пътя от зверочовек към богочовек. Мисията им е да осъществят плана на Логос на Земята.

Разцветът и упадъкът на цивилизациите не са механичен процес. Народи се появяват и изчезват в съответствие с Божествения План. От самото начало на съществуване на човечеството, Логос е предначертал какви раси и народи, и какви подходящи за тях религии и науки да се появят една след друга на Земята. Неговата Воля на нашата планета е изпълнявана от Великото Бяло Братство, което провежда Неговия план.

Случайността не може да ръководи прогреса на човечеството. Светът се управлява от Космически разум; венец на Космическия разум е Колективният разум на Йерархията на Светлината. Великите братя указват всички предначертани пътища за прогрес. Те са Двигатели на еволюцията. Делото им векове наред направлява човечеството.

Йерархията на Светлината, донесла Светлина в зората на човечеството, продължава да я провежда в течение на целия бавен процес на еволюция. Великите Кумари са дошли на Земята с цел ускоряване еволюцията на човечеството. Без да се месят принудително в нашата карма, те направляват човешката еволюция. Нежеланието на хората непрестанно възпрепятства тяхната дейност, но тъй като не могат да насилват човешката воля, Те работят с безгранично търпение, вдъхновяват и насочват всичко и всички, наблюдавайки човечеството с безкрайна любов.

В продължение на еони, Те неуморно се появяват във всички повратни моменти в историята на нашата планета, на прага на всички раси и велики събития. Въплъщават се във всяка раса и народност като основоположници на религии и философии, като Велики Мъдrecи и Наставници на народите. Приемат земна обвивка, за да съумеят всеки път да дадат нов тласък на съзнанието на човека. На всички пътища на човечеството са застанали Ръководители, бдят Огнени пазители на Светлината.

От Тях произтича цялата насока на милите. Те предоставят на човечеството основа на съзнанието и ръководят израстването му. Те тласкат съзнанието на човечеството към разбиране на космическите закони. Те провеждат в съзнанието на хората Единната Истина, донесена от тях под формата на различни философии и религии, характерни за конкретна епоха.

Всички Велики Учения, всички религии и философии произхождат от Единен Източник. В Нерушимата Твърдина е скрита Неизчерпаема Чаша на мъдростта. Вековните Пазители знаят кога и колко капки е нужно да бъдат излети от нея, за да се изчисти съзнанието на човечеството. Винаги и по всяко време на света е била давана онази част от Истината, която човечеството е било готово да възприеме.

Хората са черпели мощ не самостоятелно, а с помощта на великата Йерархия. На нея дължим всичко най-ценно, най-извисено, най-насъщно. Ако Великите Духове не са били сторили своята голяма саможертва и не са били положени усилията на Техните ученици и сторожници, нашето човечество и днес би живяло в пещерната епоха. Без тяхното водителство човешката еволюция не само би била забавена с милиони години, но и неведнъж би стигала до пълно крушение.

В цялата история на човечеството е проявено осъзнаване на Висшия Дух, Светия Дух на Утешителя и множество други негови форми. Свидетелства за това присъстват във всички

векове и народи! Не може да греши цялото човечество! Под различни форми хората са долавяли единното висше и прекрасно Начало.

Можем да открием всеобразни проявления на великата действителност, съхранени от народите. Това не е користо внушение, а опит да осъзнаем истината. За Ангелите Хранители са знаели всички народи и са пазили предания с хилядолетия. Всички учения са признавали Великите покровители на човечеството, предвождали народите.

Съществува Твърдина на Знанието и Любовта. Съществува Братство на Махатмите – По-големи Братя на човечеството, отдали себе си на великото знание в име на общото благо и следящи еволюцията на света. Всички епохални открития, всички велики идеи неизменно са произтекли и изхождат от този Източник на Знанието и Светлината. Такъв маяк на човечеството присъства не в заоблачните сфери, а на нашата Земя.

*Има сред самотните мечти една
по-самотна от всички на света...
Има сред заветните светове страна
по-далечна от самите тях...*

*В радостния миг с неземна пълнота
таз мечта свети като зора...
щастлив е тоз, в чия съдба
Тъмната идва с ласка на звезда.*

Ю. Балтрушайтис

книга втора

СЪВРЕМЕННИ ЛЕГЕНДИ

III. СЕДЕМ СКАЗАНИЯ ЗА КРАЯ НА ТЪМНАТА ЕПОХА

*Сътворени от великите Души на Изтока
В наше време,
Между две световни катастрофи,
Родени от безумието човешко.
Нека няма трета*

1. Планетата Земя е болна: Сказание за човешкото безумие

В космическото шествие на времето се изнизват десетки и стотици хилядолетия, а след тях и милиони години. И животът на далечните времена става легенда. Далечното минало на човечеството е станало за нас легенда.

А бъдещето? Миналото е безкрайно, няма край и бъдещето. Какво знаем за него? И далечното бъдеще е също легенда за нас.

Така между две легендарни безкрайности на минало и бъдеще ние преминаваме през краткия миг на настоящето. След известно време и това наше „разумно“ и „рационално“ настояще ще се превърне в „архаично“ и „примитивно“ минало и също ще стане легенда... А отдалече много неща изглеждат не такива, каквито са били отблизо. И очевидността на настоящето става миражна пред величествените строги контури на космическата действителност.

Нека погледнем на нас, на нашия съвременен живот през призмата на далечното бъдеще – през погледа на легендата. Нали по отношение на това далечно бъдеще сега ние живеем в „далечното минало“. Да осмислим настоящето от гледна точка на Вечността и безкрайността. Да намерим мястото си във великата Космическа Действителност, недеформирана от

миража на очевидното. Да послушаме какво говори за нашето време далечното бъдеще с езика на Йерархията – езикът на легендата.

... Хората на така наречения двадесети век се гордеели с постиженията си. Те били горди с цивилизацията си, забравяйки, че някога цивилизацията на Атлантида е била не по-малко великолепна, но е загинала без остатък заради човешката неразумност. Да, много неща са били забравени в онази високомерна епоха. Може би дори нарочно – кой знае...

Хората от края на тъмната епоха – Кали Юга – не искали да признаят, че в Космоса няма нищо случайно. Те не искали да знаят, че в зората на космическото проявление на Вселената Логос е разработил план за еволюция на космоса през цялата Манвантара. И че планът на Логос за хората на нашата планета предполага развитие на съзнанието – от животинско и тъмно в началото на човешкия път, до светло божествено съзнание в неговия край.

Ето защо хората от онова време ни най-малко не се грижели за израстване на своето съзнание – при което то безнадеждно изостанало от нивото, предвидено в плана на еволюцията. Основните свойства на човешкото съзнание почти не се променили за последните хилядолетия. Умът напреднал, създал чудеса на техниката, а сърцето на човека застинало на нивото на каменната ера – останало каменно.

Този век е наричан от съвременниците век на достиженията на науката и техниката. Направил ли той човечеството по-щастливо? Започнали ли тогава хората да се обичат един друг повече, отколкото в „примитивните“ епохи? Не, ускоряването на механичните открития не облагородило живота. Но затова пък с помощта на науката и техниката хората усъвършенствали способите за братоубийство – механизирали ги, автоматизирали ги и ги направили наистина масови.

Хората от онова време загубили способност да мислят за устоите на живота. През всички епохи повечето души се стремели към прояви на бита, а не на Битието. Най-висшите истини не привличали внимание, а човешкото съзнание било занимавано с безброй празни и нищожни съображения. Нищожното засенчило истински значимото.

Загърбвайки основите, човекът от епохата на науката и техниката пренебрегнал своето предназначение. Лишил се от пътища за усъвършенстване. Отдръпнал се от истинско съзерцание на света. Унищожил всички висши стремежи. Отхвърлил етиката на духа и се отдал на духовна леност. Така

шумът на машините окончателно заглушил гласа на духа и последния вопъл на човешкото сърце.

Хората пренебрегнали космическите закони. Човечеството се откъснало от висшата воля. Загърбило висшето Съзнание. От противодействието на Йерархията се зародило голямото зло.

Религиите от периода в края на Кали Юга се изродили. Вместо полза те започнали да носят вреда.

Служители на култове изопачили Великите Истини, предадени от Основателите на религиите. Три столетия след заминаването на Буда, Учението преливало от религиозни спорове. След по-малко от век, християнството също проявило крайна нетолерантност. Религиозните спорове унищожили смисъла на ученията. И жреците и брамините, и свещенослужителите – всички изопачавали космическото предназначение.

Суеверните последователи, вместо да бъдат устремени към всеобщо благо, започнали да затрупват Заветите с отрицания. Възникнала пагубна формула: „нашата вяра е най-добрата” или „ние сме верни, а те всички са неверници”. Една-единствена крачка ги деляла от кръстоносните походи, от инквизицията и морета от кръв в името на тези, които осъждали убийствата.

И хората се отдръпнали от изкривените религии. Отдали се на безбожие. Проникнати били от така наречения „научен мироглед”. Но и младата наука от онова време не ги напътствала как да живеят. Не осуетила братоубийствени войни и не възпряла човеконенавистничеството.

Материалната наука започнала да отрича всичко невидимо с просто око. Невежи започнали да отправят оскърбителни твърдения по отношение на всичко, недостижимо за тях. Науката допуснала да бъде посредствено ограничавана и си позволила да се меси в това, което не познава. Лъженауката положила препятствия пред познанието на Мирозданието. Антагонизмът на ученията възпирал напредъка. Еволюция неизменно отсъства там, където се отрича възможност да бъде опознато безкрайното.

По време на религиозните войни и гонения смелите и прозорливи откриватели трябвало да се крият като алхимици от инквизицията, чиято същност е преследване на инакомислието. Зловещите гонители на ереси от средновековието се мъчели да фиксират Вселената в статичен модел. В някои страни дори през двадесети век се проявявал натиск на религиозна диктатура.

Да, нетърпимостта към инакомислието е зло. Тя не може да

доведе до нищо положително. Неизменно насажда лъжи с това, че крие истината. Човек твърдящ, че служи на своя идеал с това, че унищожава всичко, по-различно от него, е разрушител на основите на еволюцията.

Животът на планетата по него време също бил разединен с прокарването на безброй граници. Ненавистта между хората придобила небивал размах. Враждата на старите родове била невинна детска игра в сравнение с възцарилата се ненавист. „Векът на науката и техниката” станал период на постоянни войни. Много и различни били войните, но ги водел единен принцип – вражда навсякъде и във всичко. Човеконенавистничеството изнамерило начини за тотално унищожение. Лъжа и мрак изпълнили края на Кали Юга.

Не е възможно обаче да живееш с ненавист, без да отровиш своето съзнание. Хората с отрицателното си порочно мислене отравяли всичко обкръжаващо и го обръщали в хаос. Мислещите обитатели на планетата не искали да знаят за никаква отговорност. Предполагало се, че те са венецът на планетата. Но във венеца вместо скъпоценни камъни имало въглени – и вредата придобила планетарен мащаб.

Мисленето било до такава степен пропито с отровата на сомнение и ненавист, че цялото космическо равновесие било нарушено. Всяка проява на живот носела отрова, породена от човешката среда. Последствия от хорски дейности като газове тровели Земята. Самопроизводството на отрова придобило мащаби на убийство или самоубийство.

Еманациите на човешките действия се пропили в земната кора. Наситил я изкристализирал в човешката мисъл мрак. Слоевете, обкръжаващи планетата, които човечеството породило, ставали все по-плътни. Атмосферата на Земята наподобявала кора, нашарена от тъмни петна. Тази трайна сфера притискала Земята като в менгеме. Тя оказвала съпротивление, по-твърда от камък. Бидейки наясно с голямата нужда на световите от захранване с висши енергии, можем да си представим последствията от такава изолация.

Лъчите на планетата не могли да проникват през замърсената аура на Земята, задушавашите газове от натрупванията в низшите слоеве на Финия свят изолирали планетата от световите, които могли да ѝ помогнат. Земните сфери, обвити от задушливи газове, спрели да пропускат огнени токове. С действията си човечеството попречило на космическите сили да влизат в орбитата на планетата. Духът му бил в стадий на упадък и силите на Космоса не могли да се

проявят. Висшите излъчвания не достигали до Земята. Изолацията на човечеството прекъснала проводниците на Висшите сфери.

Светът изпаднал в аномално състояние.

Планетата била болна. Лесно е да си представим, че планетното тяло може да боледува както всеки друг организъм. Как бихме могли да наречем подобна болест на планетата? Най-удачно: треска вследствие отравяне. Състоянието на Земята изисквало всесилен лечител.

Ние, Братята на човечеството, постоянно напомняме за опасността, произтичаща от несъизмеримата и нецелесъобразна природа на човешките действия. Всеки наш съвет е даван многократно, но животът на хората е неизменен. Преди бедствията на световните войни са били отправяни множество предупреждения. Немалко прозорливи хора ги долавяли, но безумието заслепило повечето от тях. Същите призови са били отправяни към човечеството и в дните преди края на Атлантида.

За съжаление, онова време напълно съответствало на последните дни на Атлантида. Войни, предателства, духовно падение... Атлантите също владеели въздухоплаването: използвали мощни енергии, усъвършенствали се в изработката на убийствени оръдия. В двадесети век се гордеели с трошите на цивилизацията – точно така атлантите умеели да прелитат над планетата с цел да съумеят по-бързо да се излъжат взаимно. Въставали срещу Йерархията и се задушавали от собствения си егоизъм. Нарушавали равновесието на подземните сили и с общи усилия довели катастрофа.

Хората от края на Кали Юга си създали жестока карма, без да претеглят какво са сторили. Светът се покрил с извите на човешки пороци и плодовете от човешки действия. Светът бил подложен на пагубно въздействие на делата хорски. Газове, формирани от духовния задух на човешки творения, изпълнили пространството и обгърнали планетата в мрак. Земните и подземни слоеве се наситили с явления, породени от човешки злодеяние. Постъпките на хората ги обрекли на тежки изпитания.

Не може безнаказано да убиваш милиони хора, без да си отредиш най-тежка карма. Ако такава карма не е лична, толкова по-зле: тя утежнява живота на хора в различни страни по цялата планета. Човечеството решило да задръсти Финия свят с множества, на които не им било там мястото. Не е редно да изпълваш низшите слоеве на Финия свят с тегобите на незряла карма. Не може да решиш, че с това не ще утежниш

състоянието на планетата. Никой не се и замислил какви последствия ще връхлетят самия него.

При всяка болест следва да бъдат изучавани нейните симптоми. Към човечеството са били отправяни множество космически знаци, че планетата е безнадеждно болна.

Какво се случило тогава? Как завършила болестта на планетата Земя? С оздравяване или с катастрофа? Не за всичко може да се говори. Ще направим кратко отклонение. Нека се върнем в настоящето и огледаме по-внимателно случилото се – през погледа на Йерархията.

Всеки ден напрежението сред хората и Природата расте. Природата е болна в резултат от човешки безумия. Конвулсиите на планетата стават все по-чести. Осегаемо са нарушени хармоничните вибрации и Земята е подложена на редуващи се горещини и студ. Вече няколко десетки години Земята е обхваната от неестествени вибрации. Вследствие учестените трептения на Земята е редно да се замислим и застанем нащрек – наред ли е всичко?

Земетресения, изригвания, бури, мъгли, понижаване на водното равнище, изменения в климата, болести, масова бедност, войни, въстания, безверие, предателства – колко още предвестници на страшното време, сполитащо човечеството, са необходими?! Не е нужен пророк; всеки може да отсъди, че никога не са се струпвали толкова зловещи предвестници на разложението на Земята. Но слепият не вижда, а глухият не чува.

Наблюдаваме как от всеки ураган загиват хиляди хора. Нима проявата на зловещи бури не кара човечеството да се замисли за източника на тези катаклизми и че не само урагани и земетресения, но и наводнения могат да придобият опустошителни мащаби? Жертвите наброяват милиони. Но съзнанието не престава да се изкривява. Време е човечеството да бъде запитано на колко десетки милиона жертви оценява неминуема промяна в съзнанието?

Многократно алармираме за тревожен дисбаланс в условията на Земята. Ако хората не обърнат внимание на зачестилите смени на небивал студ с горещини, вероятно не след дълго ще се сблъскат с огнен катаклизъм. Действията на човечеството извеждат подземни огньове на повърхността на планетата. В ядрото ѝ клокочат огнени енергии. Идва момент, когато те или ще бъдат приложени разумно, или ще се изляят в огнени бедствия или космически катаклизми. Хората не се замислят, че огнените енергии ще залееят планетата като

естествено следствие от Закона на Природата.

Нарушаването на планетното равновесие ще предизвика ред катаклизми. Видна е не само появата на нови небесни тела, но и самата химическа същност на Светилата може да се измени и да действа пагубно върху обитателите на Земята. И така, докато хората се веселят по базари и панаири, назряват страховити събития. Пробуждат се спящи вулкани - огънят търси изход. Хората знаят това, но не са склонни да се разделят с нито една своя досегашна привичка.

На прага на отминаване на Кали Юга всички сме длъжни да осъзнаем, че е възможно пред нас да се разкрие най-светло бъдеще, но настъпването на Светла Епоха е възпрепятствано единствено от човешкото зло. На хората е предоставена свободна възможност да навлязат в епоха на големи открития. Но ако собственият избор възпрепятства движението им напред, той може да предизвика катастрофа от набивал мащаб. Злата воля може да обрече народите на планетна катастрофа.

Не е изключено историята на Земята да доведе до гигантски катаклизъм.

Към това са насочени усилията на врага на човешкия род – Луцифер.

2. Цар на тъмата: Легенда за Луцифер

Защо човечеството е изпаднало в подобно нерадостно състояние? Защо планетата ни е изправена пред гибелта? Нима хората са толкова лоши сами по себе си? Нима злото се корени в природата на човека?

Легендата гласи, че наравно с тях е виновен и господарят на Земята – Луцифер. Нека чуем какво разказва тя.

Много отдавна, в зората на човечеството, на нашата Земя дошли Висшите духове. Тези Божествени Същества пристигнали, за да ускорят еволюцията на планетата и нейното човечество. Сред тях бил и Луцифер. Той също отначало участвал в пробуждане на висшите способности у човека. И той първоначално бил Светъл. Съгласно космическите закони, бил пълноправен Повелител на Земята – Цар на този свят в пълния смисъл на думата.

Но Луцифер не бил Извисен наравно със своите Събратя. Когато трябвало да облече земните плътни обвивки, духът му не съхранил предишната висота.

При безкрайното извисяване не отмира нито едно човешко чувство.

Напротив, всички чувства растат безпределно. Те или преминават във висши възприятия на доброто, или се оформят като зло.

Когато Луцифер осъзнал потенциала си от неограничена мощ и неуязвимост, след като овладял много космически тайни и сили, когато почувствал, че може да се прояви като създател на този или друг свят и осъзнал невежеството на съществата, които го заобикаляли – станало явно каква огромна сила на сърцето би била необходима, за да устои на безчет съблазни. И най-вече – на високомерието на духа.

А Луцифер далеч не бил съвършен. Той не могъл да преодолее чувствата на надменност и ревност към другите светли духове. Когато човешкото му естество взело връх над божественото, го споходила ревност. И подел гибелна борба срещу великите свои събратя.

Отдръпването на Луцифер от пътя на Светлината се проявило още по времето на Лемурия. Неговото своенравие станало явно към края на Третата раса. Низостта на Луцифер се открила в началния етап на Атлантида. Окончателното му падение се проявило по време на четвъртата раса. Впоследствие той станал отявлен противник на своите велики събратя.

Великата битка между синовете на Светлината и царя на тъматата по време на Четвъртата Раса е упомената във всички древни предания. Тя завършила с победа на Светлите и гибелта на Атлантида. Индуските сказания са пресъздали царя на тъматата в изобилие от образи. Най-известен сред тях е този на царя Равана от остров Шри Ланка (Цейлон). Представен е като противник на богоподобния цар Рама (герой от епическата поема Махабхарата) похищава жена му Сита.

В какво се изразило въстанието на Луцифер? Като Господар на Земята той решил да направлява развитието на човечеството по свой собствен начин. Опълчил се срещу закона на еволюцията и Волята на Космоса.

Не пожелал да включи и други планети. Поискал да всичко да се ограничи в пределите на Земята.

Как се е породила това негово чувство на привързаност? При всеки едър феодал виждаме подобен пример. Освен това същината на духа на Луцифер потенциално включвала всички енергии, заложили и в ядрото на нашата планета.

Този факт изиграл съдбоносна роля, защото особено го привързан към Земята.

Измяната на Луцифер и провежданият от него план да изолира Земята породили съпротива на Бялото Братство. То оказало противодействие на Луцифер и през цялото време поддържало в правилна посока развитието на нашата планета. Низостта на Луцифер дала на света Христа. Падението на Луцифер довело до появата на велики Учители преди Христа и в по-късни времена.

Докато Луцифер възхвалява само светлината на Земята, Христос сочи красотата на цялото мироздание. Христос говори за полет извън пределите на Земята. Изрича: „Мога да пренощувам на прекрасната Земя, и да продължа по своя път.“ Единият се възхищава само на материалното, а другият лети към световите на Светлината.

Луцифер предпочел да се ограда от съседите, а великите Бели Братя бленуват вечен полет: „Защо ни е само Земята, след като са ни отредени всички светове?“. Прокарват праведен път на човечеството, по който при пълноценно сътрудничество с далечни светове предстои да бъде заложен пълноценен обмен.

Но при единство на Битието, съгласно закона за обмяна на енергия, всяка изолация води единствено до отпадане или гибел. Поради това Луцифер могъл само да затрудни, но не и да спре потока на живота. Опитите му забавили развитието на земното човечество. А кипящата през цялото време борба

между силите на Светлината и разбунтувалия се Луцифер обрекла Земята и нейните жители на опасност.

Луцифер разполага с множество помощници. Силите на тъмнината формират „черна лежа“ – стройна организация, възглавявана от Луцифер, в която цари и се поддържа желязна дисциплина.

Разпространена е заблудата, че като антитеза на Светлината, тъмните са неизбежни – което е невярно. Тъмнината, антитеза на Светлината, не е нищо по-различно от неприявен хаос.

Неприявеният хаос е пълна противоположност на Творческото Вселенско Начало. Неприявени Хаос присъства в целия Космос, а Луцифер обитава единствено нашата планета.

Изявата му е чисто локална и влиянието му не се разпростира извън най-низшите сфери на нашата планета. Настоящото по-особено положение на Земята е нещо временно, а не неотменен закон на Природата. Законът за развитие на живота не предвижда съществуване в Космоса на съзнателна зла сила, която да противостои на Доброто Творческо Начало. Всички усилия на съзидателите на Космоса са неизменно насочени към ликвидиране на Хаоса и привеждането му в хармонично състояние. Вечната борба на Хаоса с Космоса е борба на Светлината с Тъмнината. Нужно е разграничаване велика Светлина / велика Тъмнина, но не може да бъдат сметени за велики творения, изхождащи от Егоизъм. Тъмните свели победата на необузданите стихии до егизъм на непокорните и започнали да сеят хаос, вместо да го претворят в съзидателно начало. Такова голямо престъпление е далеч по-съществено от мимолетен стремеж да угасиш Светлината. Самоотверженото надделяване над Хаоса или „Дракона“ е вечен подвиг. Но битката с тъмнината е мимолетна конвулсия в опит да бъде възпрепятствано развитието. Тъмнината на Хаоса е своеобразно мисловно творение, но двубоят с Йерархията на тъмните сили е единствено загуба на време, нужно за съзидание. При все това обаче тъмните непрестанно предизвикват мощни стихии, които не умеят да управляват. Опасни са не самите тъмни, а стихииите, пробудени от тях. По това ще разпознаем великата тъмнина и местонахождението на свирепия враг, опитващ да загаси Светлината пропускайки факта, че без светлина самият той не може да съществува.

Главен инструмент за въздействие на тъмните сили над човечеството е силата на мисълта. Някога са отслужвали черни меси и са издигали статуи на Ботамед, но тъмните сили в наши

дни са по-опасни, защото загърбиха множество ритуали и се фокусираха нас силата на мисълта. Като същества от Финия свят, те въздействат над фината природа на човека, виждайки нашата аура и долавяйки мислите ни в унисон с низшата им същност.

На началните стъпала от своето развитие една личност може да бъде уловена в мрежите на тъмните с помощта на низки страни на човешката същност като пиянство, користолюбие, чревоугодничество и др. На по-висши нива въздействат на нашите тщеславие и гордост, насаждат чувство за безгрешност и т.н. Тъмните изпитват слабост към големи интелекти, развити за сметка на сърцето, защото чрез тях могат да въздействат особено фино.

Черното братство подпомага придобиване на всякакви позорни качества. Никой от Учителите не е завещал на човечеството егоизъм и корист. Не от Светлина са зародени тези ехидни. Силите на разложението са изключително повратливи и сеят развала, зараза и измяна на всичко прекрасно. Мислообразите на служителите на мрака наподобяват безбройни хищни нокти!

Приказката, наречена „Дарът на Луцифер“, гласи:

Духът на тъмнината си мислел: Как още по-здраво да свържа човечеството със Земята? Нека запазят обичаи и привички – нищо не свързва така здраво човечеството с вечните образи, но това средство е пригодно само по отношение на множеството. Далеч по-опасна е самотата; в уединение съзнанието просветлява и се градят нови творения. Самотата на духа му дава яснота за по-нататъшно развитие. Трябва да бъде заглушен гласът на самотата. Хората не трябва да остават сами. „Ще им дам тяхното отражение и нека привикнат към своя образ“. Слугите на тъмнината дарили хората с огледало.* Нека си припомним още една притча. Мъдрец донесъл на хората чудодейно лечебно средство, но то трябвало да се носи в затворено сандъче. Никой човек не се решил да отвори сандъчето, защото предвид собствените притворство и злонамереност всеки се опасявал, че в него е затворена отрова или ехидна. Така дори да им бъде предоставено най-прекрасното съкровище, хората ще го мислят за отрова. Да

* Дяволското огледало е символ на привързаността на човека към собствената личност или его. Докато божественият микрокосмос трябва да отразява макрокосмоса, дяволското огледало отразява единствено собственото его. (Бел. авт.)

приемат съкровището би ги подтикнало едва крайно нещастие. Дотолкова трайно сатаната е приучил човечеството на неверие.

Основна част от силите на тъмнината се помещава в невидимия Фин свят. За да овладеят умовете и волята на земното човечество, силите на тъмнината имат нужда от сътрудничество на същества, населяващи Плътния свят. Тъмните сили от висши нива, за да не бъдат разпознати, общуват с хората чрез посредници, пораждащи най-слабо подозрение. Всяко общуване на тъмна сила с човека включва не по-малко от трима посредници. Тъмните използват завоалирани методи: търпеливо се приближават до целта и избират гръб, зад който да се скрият. Не виждаме черни, а сиви и бели образи!

Мрежата на тъмнината се плете от изкусни ръце. Най-големите градове са и центрове на тъмните сили. Невежите маси са техен най-добър проводник. Черната ложка действа чрез масите и най-верните им служители се вербуват сред слабите умове.

Много страшни неща се случват днес по света. Най-долно магьосничество се шири повсеместно. Черната магия набира небивала скорост. Тя е сред главните оръжия на враговете на Светлината, набиращи съзнателни и неволни сътрудници. Заклинания и всякакви магически формули на тъмните сили се използват широко. Освен общества на тъмните сили, възникват множество малки центрове, често основани на най-примитивни ритуали, но нанасящи огромна цялостна вреда.

Много са черните ложи; някои просто общуват със злото без да влагат особено старание и съблюдават специални ритуали. В последно време се наблюдава възраждането на всякакви разновидности служене на тъмнината. Някои са особено зловредни, защото с ритъма си могат да посеят разруха. Черните ложи обикновено не разбират, че причиняват зло не само в желаната посока, а влияят цели слоеве от атмосферата. В наши дни – в навечерието на огнено време – когато множество нарушения на равновесието са вече видимо проявени, вредата от тъмни предизвикателства е твърде отчетлива.

Тъмните ложи са разпространени на дълж и шир. Често праведни хора не допускат и мисъл, че подобна мерзост е възможна. Видно е обаче как тъмните нахълтват сред всякакви слоеве хора с вид на напълно почтени сподвижници на общото благо.

Как да противостоим на тъмнината? Как да се борим с нея?

Първа крачка в борбата със силите на мрака е да осъзнаем тяхното присъствие. Когато признаем, че те съществуват,

чувството за самосъхранение ще подсказе да застанем нащрек. Единствено вследствие това, че съществуването на тъмната сила е било оспорвано, тя е придобила огромна власт над човечеството.

Невежите се надсмиват над съществуването на сатаната и с това потвърждават казаното от един проникателен европейски философ: *„Победата на дявола е в това, че той е успял да внуши на хората, че не съществува. Когато не вярваме в нещо или го отричаме, ние преставаме да се пазим от него – и така по-лесно попадаме в мрежите, поставени от многобройните помагачи на тъмнината. Затварянето на очите пред съществуващо зло и неговия създател сваля човек още по-ниско“*.

Погрешно е да бъдат пренебрегвани тъмните сили. Много често победата им се състои именно в подобна заблуда. Хората често заявяват: „Не си струва да се мисли за тях.“ Трябва обаче да мислим за всичко крах нас. Както основателно се предпазваме от крадци и убийци, още повече трябва да се противим на убийците на духа. Нужно е да оценим силата им, за да съумеем да ѝ противодействаме. Трябва да подхождаме активно спрямо тях.

Натискът на силите на тъмнината върху земното човечество никога не е бил така осезаем и не е бил свързан с толкова беди, както сега. Отстоявайки своето владение, господарят на Земята – Цар на Тъмната – е поставил на карта съществуването на нашата планета.

Борбата със силите на Светлината изпълва с отчаяние царя на този свят. Наясно е, че в изчистена атмосфера, проникната от нови огнени лъчи и енергии, престоят му в земната сфера ще стане нетърпим, невъзможен. Знае, че не може да победи и иска да забави момента на равностойност, заразявайки цялата планета. Царят на този свят е насочил всички свои усилия към взривяването на планетата с надежда да отплува, подет от отломъците забравяйки, че океанът също ще изчезне. Той предпочита да взриви планетата, само и само да се задържи още известно време в облака на взрива.

Царят на тъмната е достигнал апогей на човеконенавистничество и се готви да прояви апотеоза на разрушителното си господство. Така самият Господар на Земята става неин предател. Лош господар, но верен на своята природа. Достойно носи името враг и предател на човешкия род. Носителят на Светлината – Луцифер – отдавна е загубил правото да носи това име. В съзнанието на хората той е

единствено дявол и сатана.

И ще бъде принуден да отиде на Сатурн, защото отдавна го наричат Сатана. А Сатурн е в изключително тежко състояние. Много еони предстоят на тази планета да премине, докато достигне състояние, годно за развитие на съзнателен живот.

Светлите Сили пречат на тъмните да унищожат Земята. Погубването на мирни хора не е нещо непосилно за него, но над всички тъмни владения се извисява силата на духа.

3. Велико Бяло Братство: Откровение за Спасителите на Света

Всички ужаси, породени от заблудите на царя на тъмнината, се размиват в Светлината, пренесена, излята и изливана понастоящем над човечеството от Великите Бели Братя.

Това са онези Велики Души, Кумари, населили Земята в зората на човечеството. Те са ръководили народите по времето на Лемурия и Атлантида.

Висшите Духове векове наред са се жертвали и продължават да жертват заслуженото си висше щастие, за да предпазят планетата от гибел.

Най-издигнатият сред тях е поел отговорност за Земята и бди на неотклонна стража.

Само ако хората знаеха, че Братята на човечеството носят отговорност за техните помисли! Но човечеството е забравило представителите на народите. Хората се молят на някакви неизвестни и случайни богове. А със съществуването на нашите по-големи Братя днес почти никой не е наясно.

Лесно да се досетим кому не се нрави понятието братство. Тъмните същества са изцяло наясно със съществуването на Братството и треперят да не би това да стигне до знанието на хората. Но всичко има своя край.

Братството е живо. Като пилон в земята то придава равновесие. Присъства като неизменна част в мечтите на човечеството – та нали въображението е своеобразна памет за обективната действителност.

Зад далечни пустини, зад планини и тундри присъстват Велики Души, отдадени на неотклонно служене. Можем единствено да бъдем щастливи, че в наши дни край нас на Земята стоят Учители, готови да ни помагат. Самата мисъл за присъствието на Велико Братство изпълва човек с надежда.

Колко малко знаят хората за тези Огнени Служители на човечеството, които доброволно се отдават на самота, служейки като велика насищаща Сила на вселената. Те са поели върху себе си тежък жертвен труд. Всяка проява на Огнен Служител е саможертва за благо на човечеството. Не заплаха, а сърдечен зов, предупреждение и наставление за Благо.

Да тласне еволюцията напред, да предостави съкровена Истина и знание, и да приобщи човечеството към прогреса на еволюцията – всеки жест на Махатма е ръководен от този

стимул. Братята на човечеството се отказват от Паранирвана с цел да подпомогнат човешката еволюция, обзети от стремеж да я въздигнат на по-високо ниво.

Висшите духове, поели върху себе си цялата грижа за еволюцията на човечеството, непрестанно са се въплъщавали на Земята в различни Образи. Дълга е поредицата самоотвержени животи на висшите духове, преминали в борба с тъмните сили.

Първоосновата на Братството е заложена не като убежище, а като средоточие на мисълта. Доколкото единението на съжденията умножава енергията в поразителни пропорции, стойностните идеи резонно намират единно средоточие. Формира се база за укрепване на спасителната мисъл.

Без принуда над волята, кротко и търпеливо, те насочват всяка природна сила за благо на човечеството. Силите на Светлината следят човешките действия и дават насоки, без да се вмесват в живота на хората. Братята на човечеството набелязват пътя на всичко, утвърдено от еволюцията. Цялата насока на мисълта произхожда от единен Източник. Ето какво казват самите Махатми за себе си:

„Нашите мисли, грижи и труд се изразяват в мисловни послания за подобряване живота на хората. Най-същностните мисли произхождат от нашата обител. Ние непрестанно изпращаме мисли, които като стрели да пробуждат съзнанието на човечеството. От Нашата Обител Ние сеем зърната на Общото Благо по всички части на света. Нашите мисли пораждат еволюция из всички краища. Наясно сме, че субектите са всеобразни, така се че изпращаме мисли по всички краища на света.

Често учените получават сякаш случаен импулс. Нашите мисловни послания проникват из целия свят. Не се скъпим и ги сеем в пространството, изобилстващо от множество идеи. Влагаме в него потока на еволюцията.

Велика задача на нашите действия е да подпомогнем човечеството в издигане на неговото съзнание. Тласъкът на мисълта е главен лечител на човечеството. Затова наша мисия е да преведем съзнанието до прелом. Насочваме всички свои усилия към подем на духа – в тази огнена трансмутация е сърцевината на нашия труд.

Отдали сме се изцяло на нашата работа. Същността ѝ е наша цел. Такова е естеството на преобразеното съзнание. Полагаме труд на ваятели, за да обработим най-инертните кътчета на човешката същност.

Многократно сме били във вашите градове, така че не ни

зовете невъзвращенци. Имахме параходни билети и костюми от различни страни. Носихме всякакви имена и се появявахме, когато обстоятелствата го налагаха.

Появявахме се в страните на Запада в различни времена. Освен в Източните Аирами, имахме убежища из западни градове – В Лион, в Нюрнберг, в една местност край Лондон, недалеч от Петербург и в Италия. Така освен в източните и египетските Аирами, Ние трябваше да имаме опори и в ред големи градове. Борбата със силите на тъмнината породила и необходимост от множество мерки. Не напускаме безвъзвратно, а се оттегляме във Финия свят, на ръка разстояние.

Наричат ни световно правителство. Хората се боят от такива названия, но самите те охотно се молят на своя бог с надежда да почувстват крепката Му десница. След като съществува невидимо тъмно правителство, защо според тях да не съществува и правителство на Светлината?

По-често, отколкото си мислят хората, Невидимото Правителство е заявявало свои решения. Може да бъде проследен цял списък исторически събития, основани на предчувствия и предупреждения. Множество събития от древността до наши дни са били явни звена на ръководна мисъл. На такива огнени озарения е базирана цялата система, направляваща световите. Ако анализираме факти от историята, ще осъзнаем мъдростта в строителството на света.

Колко би се променила постановката на историята, ако бъдат разкрити всички действителни причини и подбуди! Биха се открили неочаквани детайли. На мястото на царе и управници бихме видели лица, изолирани в сянка. Някои от тях остават незабелязани поради невежество, докато други са останали в сянка съобразно закона на Братството. Много събития се разминават с човешката логика. Така наречените управници много често са само символ, а решенията се взимат независимо от тяхната воля. Невидима е намесата на нашата ръка.

Братството полага всякакви усилия, за да умиротвори народите. Братята са готови да поемат тежко Задължение предупреждавайки лицата, предопределящи народната съдба. Те не щадят сили в старанията да донесат вест. Носят Светлина, която силите на мрака се мъчат да угасят. Но добрият посевът не залинява и в отреденото време зърната ще покълнат.

Ние, Братята на човечеството, полагаме усилия да поддържаме планетата в хармония. Стоим на верен пост. Посветили сме цялото Наше съществуване на бдителен Страж. Братството не е убежище, а светъл Маяк и Охранителна кула. Стоящите на вечен страж насочват лъчите на Светлината и напращат всички сили.

Братството, като сигнален огън на висока скала, впряга всячески усилия за спасяване на човечеството. Непонятно е напрежението, с което Силите на Светлината охраняват планетата.

Човечеството е обзето от тежки язви и ние сме обречени да изразходваме неимоверни усилия за лечение. Така настойчиво твори Йерархията на Светлината. Кървава пот роси челата ни.”

Белите Братя, поели тежестта на Земята, са символ на гиганта Атлас. Сказанието за колоса, държал Земята, не е суеверие, а памет за Единия – за Единния, опазващ Земята.

Чрез съзнанието можем да поемем върху себе си следствията от чужда карма. Можем да приемем кармата на цял колектив, с което образът на Изкупителя няма да остане суеверие.

Да изпиеш отровата на света. Символът идва от преданията на древността. Срещаме го в Египет и Древна Гърция, олицетворява го самият Шива. Множество изкупители носят чашата с отрова.

Диханието на майката на Света, Гигантите носещи товар, и Изкупителите, поели горчивата чаша – образи, основани на единен закон. За знаещия Изкупителите не са променени в златни ризи.

Вече можем да осъзнаем мащабите на Великата жертва, сторена от тези истински Спасители на човечеството, която те не спират да принасяна. Дали са дума да устоят в битката с господаря на злото и да останат със страдащото човечество на Земята до края на дните ѝ. Силите им сега са вложени в титанична битка с тъмните разрушителни сили във Финия свят и на Земята.

За тази битка ще разкажем в следващата легенда.

4. Космическият бой: Сказание за Армагедон

Легендите гласят, че всеки човек води непрестанно три битки. Дори когато се чувства в пълен покой, той несъзнателно участва в три битки едновременно.

Първата се разразява между свободната воля и кармата. Нищо не може да освободи човек от сблъсъка на тези начала.

Втората се води в безкрайността, в пространството, между фините енергии и вълните на хаоса. Човешкото въображение не може да обхване битки в безкрайността. Умът осъзнава земните стълкновения, но наблюдавайки синьото небе, не може дори да си представи бушуващите там мощни сили и вихри. „Войната на небесата“ никога не престава. Борбата на творческите сили в Космоса с необузданите стихии или на Проявления свят с неприятели Хаос кипи вечно. Светлината непрестанно се бори с Мрака и неизменно го побеждава, и оттам произтича еволюцията на цялото мироздание.

Трета битка се разразява край човека между безплътните същества на доброто и злото. Така той е вечен обект на едните или другите. Тъмните сили се мъчат да завладеят човека с невъобразима ярост.

Великите сили на Светлината през цялото време водят упорита борба със силите на мрака. Във времето, в което живеем, когато настъпването на Светла епоха наближава, борбата придобива небивали мащаби и ярост. В първата половина на XX век във Финия свят е подета последната велика битка, предрешаваща съдбата на нашата планета – възвестеният от древните Армагедон. Сроковете на тази битка и началото на нова Епоха или цикъл могат да бъдат открити в точни изчисления на египтяни и индуси. Битката носи символично име в памет на колосалното сражение при Могида*. В дните на Армагедон цялата Йерархия на Светлината е събрана в Единна Твърдина. Всички Светли Сили сега са насочени към отблъскване на непрестанните нападения и вероломни хитрости на черното братство. Царят на тъмнината сега се бори за самото свое съществуване.

* Древен град в Палестина, в близост до който хананитите под ръководството на Силистра били напълно унищожени. Страховитото поголовно изстребление се запечатва задълго в паметта на народите свидетели. (Бел. авт.)

Силите на злото насочват подземния огън така, че да пробие земната кора в най-критичното място. Ужасяващи пробиви на подземния огън заплашват нашата планета. На дъното на океана на множество места земната кора е проядена.

Единствено неуморният страж на всички сили на светлината предпазва планетата ни от финален взрив.

„В Космическия бой ще отстоим това, което е съкровено.

В Космическия бой ще утвърдим основата, върху която се гради цялото Битие.

В Космическия бой ще покажем това, от което се гради животът на бъдещето.

Светът ще има в огнената си основа великите закони, които ние отстояваме в космическия бой.

Когато най-висшето и най-низшето се срещнат в космическия бой, ще се устремим към велико Огнено пречистване.

В Космическия бой се утвърждава принципът на новия свят. Идва Великата Епоха, как може да не победим злото!

Великата битка е обновяване на Земята.

Носителите на Огъня и противниците на еволюцията се впускат в еволюционно стълкновение.

Подема се битка за истината.

Най-яръстен е боят за спасяване на човечеството.

В него участват най-митичните Сили, въвлечени са множества, както никога дотогава.

Сражението не е във физически план, не се надпреварват дребни земни сили. Сили с многовековен опит са се събрали да решат съдбата си!”

Хилядолетната велика Твърдина на Светлината се готви за борба със силите на мрака. В Армагедон се сражават сили от всички нива. На Охранителната кула не знаят сън и отмора.

Кой от земните жители може да си представи такова състояние на огромно напрежение? Напрежението на Белите Братя в Космическата битка е чутовно. Често споменаваната кървава пот не е преувеличение, а нерадостна действителност.

Великата решаваща битка се разразява в целия Фин и Земен свят. Невидимите пълчища са по-многобройни от земните бранители. Много решителни битки са недоловими за нашите възприятия. Чутовните стълкновения във Финия свят повлияват цялото земно пространство. Отражението им в нашия физически свят се проявява във всички нерадости в живота, които ни сполитат, и във всички произтичащи беди, катастрофи и бедствия.

Надземната битка се изразява не само в сражения, но и в небивали народни стълкновения. Обхваща всички народи. Сражава се цялата планета, всеки по своему. Границите между воюващите се преливат, както между добро и зло. Невъзможно е по пътя на логиката да бъдат обяснени редица масови народни стълкновения.

В Космическата битка се решават множество задачи, които ще предизвикат обрати в историята и ще изведат на преден план нови принципи. Превратностите ще бъдат резки и неочаквани.

Яснотата относно тази космическа битка ще осветли ставащото. Духовете, ненаясно в земен план с протичащата огнена мутация, могат да бъдат обгорени във Великата битка, която налага принадлежност към огнена стихия.

Тази битка призовава към разпознаване на пътищата, водещи към Светлината и Мрака. При космическото стълкновение на всички сили подобно диференциране е неминуемо. Човечеството неотложно трябва да поеме в спасителна посока, указана му от Силите на Светлината. На помощ на планетата се изпращат огнени течения, които трябва да бъдат приети с душа и сърце.

Човечеството следва да развие своята чувствителност, за да избегне катастрофата. На помощ може да разчита само ако поеме протегнатата му Водеща ръка. Хората са длъжни да разберат, че им се дава възможност да преминат сражението и всички теснини с помощта на Висшите наставници, но не трябва да отблъсква Ръката за Помощ. Йерархията прави всичко възможно да запази равновесието, но общата свободна воля е в състояние да неутрализира отправяните наставления.

Колко по-лека би била битката, ако човечеството съумее да откликне на най-висшата същност на Битието! Време е да надмогнем търгашество и корист. Та ние се изправяме пред гибел! В Армагедон няма невинни замесени и никой няма да остане ненаказан.

Идва време, в което всеки ще трябва да се включи в Космическата Битка. Когато се решава съдбата на планетата, силите са разпределени съобразно полюсите Светлина и Мрак! В полюшването на космическите везни човечеството не може да избере среден път, защото алтернативата ще бъде еднo-единствена: Светлина или Мрак.

Битката е дълга. Лекомислено би било да се счита, че Въстаналият срещу Светлината е слаб. От своя страна, силите на Светлината не поради мекушавост не довършват врага, а от стремеж да не нарушат преждевременно равновесието на

планетата. Силата на Създателя на планетата се проявява съобразно на зрелите обстоятелства.

На настоящия етап сражението не може да завърши с победа. Когато напрежението на тъмните сили достигне предел, Силите на Светлината ще проявят своята мощ. Ако борбата е неумолима, предстои колосална победа.

Следва да бъде разбрано колко необикновено е нашето време и с това е нужно да се свиква. Трябва винаги да се осъзнава протичащата битка.

Настъпва Ерата на Огъня, намерете мъжество и разум да я приемете.

5. Огън до прага: Откровение за Космическия Огън

а. Космическият Огън ще пропъди Царя на Мрака

„Ти отрови въздуха, замърси водите, изтощи Земята, но не си докоснал огъня. Огънят ще те гори, както Светлината побеждава Мрака. Великият пламък е неуморим и няма да дръзнеш да излезеш от своето убежище.

Ще призова от Пространството нови огньове и те ще изпепелят делата ти. Като безплодни пукнатини, като изгнили кости ще бъдеш разпилян и прогонен, ще отстъпиш.

Огнената стена ще се премести и няма да намериш в нея следите си. Ще предпазя пламъка чрез далечните светове. Не можеш да го отровиш, замърсиш или изтощиш.

Ще събера пламенен род, смутените от теб води няма да залеят горенето им.

Царю на мрака, бой се от Огъня!”

б. Неизбежно огнено пречистване

Земното разложение е достигнало небивал мащаб.

Процесите от края на Кали Юга трябва да бъдат изживени и останките, вдигнати от вихрите им, преработени. Армагедон е като почистване на смет. Но на Господаря на Земята останките са му скъпи и полага усилия да ги съхрани. При някои стопани, след като почистят дома си, събирането на отпадъци приключва с пожар.

Пураните гласят, че в края на Кали Юга хората ще станат неуправляеми. Казано е, че ако безумието надхвърли своя предел, огненото пречистване ще бъде единствен изход. Човек се е отдал на тъмни сили и мечът на пречистването е неизбежен.

Ямите с тъмнина се нуждаят от основно пречистване; единствено огън би преустановил вредните изпарения. Ликвидирането на стари натрупвания изисква поголовно прекарване през огъня. И за да се извърши смяна на расата, нужна е огнена пречистваща струя. Пространственият огън на космическото строителство приближава земната твърдина.

Огненото напрежение настъпва, когато планетата се нуждае от окончателно пречистване. В пространството се появяват енергии за трансмутация на всички натрупвания и задръствания, задушавачи планетата. Пречистването на

пространството и човечеството ще прокара ново предопределение.

Изчистването на пространството се разпростира над всички начинания. Единствено ускорено разчистване на пространството, съзнанието и Ученията ще направи възможно спасението на планетата. Прочистване изоснови е неминуемо, защото без него е невъзможно проявяването на Новия свят. Без пречистване предстоящият разцвет би бил химера.

в. Проявяват се нови енергии

Времето на трансмутация ще донесе на Света висши енергии. Те следва да навлязат в живота по-рано от назначеното време. Огнените срокове неумолимо настъпват.

Ако човечеството пожелае, на нашата планета ѝ предстои осъзнаване на висшите енергии. Именно в това се състои същинското утвърждаване на тази възможност, защото всеки вариант може да бъде отхвърлен с безумие на волята. Човекът е пълноценен приемник на пространствените огньове; при това обаче той потъпква всички висши закони и при подобно несъответствие пространствените огньове не могат да се приближат и да подемаат своята съзидателна дейност.

Ще дойде време, далеч не толкова далечно, когато хората не ще знаят как да се възползват от предоставяните огнени възможности. В объркването си ще забравят, че им е отредено огнено приобщаване. Ще се усъвършенстват в способности за противодействие, вместо да бъдат подети от силата на огъня. Ще се проявят признаците на всякакви неизползвани енергии и хората ще се мятат в безсмислени посоки. Когато въздействието на силите нарасне, човечеството ще прояви панически страх и външното лъчение ще предизвика най-пагубни последствия. Такова ще бъде неразбраното и неприемано въздействие на огъня.

Как да си обясним природните катаклизми, студ и горещина, незапомнени до днес? Нека се замислим за огнените вълни. Да си припомним огнената опасност. Много страшни са приближаващите огнени възмездия, ако не знаем за тях и не ги приемем с огън в своите сърца.

Когато огнените вълни принудят хората да търсят спасение в кулите на духа, тогава те с разкаяние ще съжалят за всяко празно съществуване. Трябва да мислим за приближаването на необикновени времена. Нито жестокост, нито престъпление, нито предателство, нито лъжа ще ни спасят от огнените вълни.

Не обикновен срам, а придошлото страдание ще принуди хората да се покаят.

г. Да осъзнаем и приемем Космическия Огън

Наближава Великата епоха на Огъня. Безумно е да считаме, че огнената стихия е някъде далеч. Не. Огънят бушува около нас. Той може да бъде наш приятел или враг. Светлата стихия е неизбежна и е редно да се подготвим за среща с нея.

Огън и Светлина: целият прогрес на човечеството се е устремил към тази вездесъща, всепроникваща стихия. Вече събудена, тя следва да бъде осъзната и приложена праведно; в противен случай ще изпепели неразумната несъзнателност.

Не можем да избягаме от века на огъня. По-разумно е да оценим и овладеем това съкровище.

Трябва да се слеем с огнената стихия. Да привлечем благотворната ѝ сила.

Причина за страха от Огъня вероятно е това, че за земните очи е достъпна разрушителната му сила, а огненото съзидание няма материално измерение? Длъжни сме да приемем Агни не като разрушител, а като съзидател! Тези два образа на Агни ще бъдат верен пробен камък на нашата природа. Който не се плаши от огнената стихия, ще последва Космическия Огън.

Човешката енергия трябва да влиза в общуване с Космическия Огън. Условията на битието поставят духа в зависимост от обединение с Космическия Огън и неговите потоци. Просветление е възможно само при съзнателно общуване с космическите енергии. В близко бъдеще чрез своето съзнание хората ще приучават тялото си да възприема висшите енергии. По този начин те ще съумеят да противостоят на огнените епидемии.

Човечеството трябва да се устрemi към космическите огънове и тогава ще се приближи епохата на космическите енергии. От това познание зависи напредъкът на еволюцията. Утрото на човечеството ще настъпи тогава, когато разбирането за Огъня бъде възприето.

д. Народът знае за Огъня

Народната мъдрост отрежда значимо място на Огъня. Бог се спуска в Огън. Огнена стихия изпълнява ролята на Висш Съд. Унищожаването на Злото се извършва с Огън. Появата на нещастие се съпровожда с изгаряне. Закономерно, в народната мисъл се открояват огнени пътища. Хората палят кандила и

носят светилници по време на служба. Тържествена Огнена стихия пламти повсеместно в народното възприятие. Нека черпим не от суеверия, а от народното сърце.

Древните съюзи се сключвали с прескачане на огън. При клетва държали ръка над огъня. При освещаване прекарвали през огън. Подобни огнени свидетелства преминават през всички векове и са все примери за огнената стихия на пречистването.

Нека се научим да мислим в хармония с Огъня и го поместим в своето съзнание. Да получим и приемем Огъня като път на Йерархията, на любов и състрадание. Нека проявим мъжество да погледнем Огъня и го признаем за единствена своя храна.

Докато Фините енергии не бъдат осъзнати, те няма да станат полезни на хората. Трябва да сме наясно, че енергия, която не е приета в съзнанието, може да бъде разрушителна. Като необузdana стихия, неосъзнатата енергия може да залее всичко заобикалящо ни. Ясната визия закономерно предполага овладяване и е най-малкото съизмерване в зачатъчен стадий.

Често се изричат правилни съждения, без да бъдат осъзнати. Пламенният поглед е проводник на огнена енергия в погледа. Казва се *топло ръкостискане*, защото напомня пламенна енергия, проникнала всички емоции. Но хората не приписват силата на погледа на Огъня и мислят за блясъка в очите или за мускулите на ръцете. Така дадените някога определения се изкривяват. Много правилни понятия биват забравени или изопачавани. Нима огненият поглед не кара хората да се обърнат и даже да трепнат? Всеки трепет съставлява проводник на Огън.

е. Да бъдеш огнен

В съответствие с огнените знаци, можем да разграничим характерни типове хора. Някои вечно се стремят и не могат да съществуват без такива възвишени движения – не се съмнявайте, че те принадлежат към стихията на огъня. Даже когато се заблуждават, те не могат да стоят бездейни. Вгледайте се в тях и неминуемо ще доловите пламенни отблясъци. Но сред земната неподвижност, между водните полюшвания и тласъците на въздуха не търсете Огъня-творец. Целта ни не е да величаем прекомерно огнените хора, но сме длъжни да заявим, че те движат света.

Време е да бъде изучена огнената природа на човека. Само

помислете: всеки от нас носи в себе си Огъня, единен и неизменен за цялата Вселена. Никой не може да си представи, че вселенското съкровище е в самия него. Огънят на сърцето само с магнита си свързва всички световни творения. Трябва да осмислим това преимущество. Трябва приложим това съкровище в ежедневния си бит. Единна е Светлината на Огъня в целия свят. Можем да осъзнаем появата на Огъня на най-далечни разстояния. В това няма нищо свръхестествено или тайнствено.

Необходимо е при приближаване на огнените енергии хората да не се срамуват да признаят огненото начало в себе си. Именно в това би се състояло отглеждането на Агни. Но нека не мислим, че пламенността идва сама – тя трябва да бъде възпитавана в продължение на много животи.

Пламенността се натрупва постепенно и се числи към вечните ценности.

Всяко докосване до Огъня изисква известно усилие. Поради това и всяко устремено действие има в основата си Огън. Животът трябва да бъде изпълнен с пламък.

Човешкото общество трябва да поддържа Огъня във всичко край нас. Огънят на Друидите напомня грижа за Огъня на живота. Даже древните са разбирали символа на неугасващия Огън. В нищо не бива да бъде гасен Огънят, дори и в най-дребните неща не трябва да избягваме напрежение. Спокойният живот, както го разбират еснафите, не е нищо друго, освен угасване на огъня. Въведени са официално цели системи за гасене на огъня още в зачатък.

Пламенността може да бъде засилена по пряк и косвен начин. Косвеният се изразява в ритъм на извършваните движения, пеене, нареждане, но по-пряк и естествен е Огънят на сърцето. Всички косвени начини могат да се отразяват на организма. Равновесието трябва да бъде поддържано по естествен път. Пламенността е полезна не когато се изстиска с мускули, а като се подхранва от сърцето.

Никакъв външен огън не може да се сравни с Огъня на сърцето. Дошло е време отново да се обърнем към извора, в противен случай не ще съумеем да преминем границата, пред която човечеството е вече изправено.

Отдавна е казано: „Този, който може да лети, има огнено сърце.“ За укрепване на енергията е нужен огнен порив. Никакво разсъждение не е в състояние да даде Огън като този, разпалван от искрите на любовта.

Любовта най-силно от всичко привлича Огъня на

пространството. Човекът, изказал думите *обичайте се един друг*, е бил истински Йога. Както любовта, така и възторгът разпалва огньове. Нека съберем всички огнесъздатели – като не пропуснем никой елемент на Светлината – Любов, Мъжество, Самоотверженост, Преданост – всички до едно измежду най-извисените човешки качества! И всяко: свързано с Огъня.

Така върху принципа на Огъня се гради светът. Огън на центровете, огън на духа, огън на сърцето, огън на подвига, огън на постижението, огън на Йерархията, огън на Служенето – това са принципите на новия свят.

6. Дарът на Орион: Легенда за Съкровището на Света

В незапомнени времена от далечна звезда паднал вълшебен Камък. На мястото, където бил открит, основали Шамбала – Твърдината на Света. И до ден днешен камъкът се пази тук, в кулата Ригден-Джапо, в специално помещение.

Пратеникът от далечни светове съдържа специално вещество, съхраняващо вибрациите на висши измерения. Знаменателният серафим на Братството изпуска лъчи, проникващи през всички океани и планини за благо на хората.

Парченце от това съкровено чудо обикаля Земята. Пътува в роля на вестител и разнася големите световни събития. Тази частица от камъка, наречена „Съкровище на Света“, се появява в ръцете на избрани и служи за приобщаване към Братството, без да губи магнитна връзка с камъка-майка.

Съкровището на Света обикновено бива донесен най-ненадейно от неизвестни хора. По същия неочакван начин в указаното време Камъкът изчезва, за да се появи пак в отредения срок в друга страна на света.

Изпращането на този дар от незапомнени времена ознаменува настъпващия срок на отреденото обединение и сполука на страната, където се появи. Предание гласи, че съкровището всеки път носи и особен завет, който трябва да бъде изпълнен.

Различни страни и герои са свързани с Камъка. Много подвизи са били ознаменувани от него.

Ето няколко фрагмента от легенди за Камъка.

*Вървя през пустинята. Нося чаша, с щит покрита.
Има в нея съкровище – дар на Орион.*

*Владетелят Курнову, покрит със злато, получил от
Тандаву тъмен Камък, който съдържа в себе си кристала на
живота.*

И Владетелят носил този Камък върху златото.

*На Ланка лежи Камък. Заровен е заради измяната на
Равана. Ще си отиде през морето.*

*След него като опашка на комета щастието още блести,
но не задълго.*

Уроил Зена, духът на въздуха, донесъл на цар Соломон един Камък. Духът възкликнал: „По волята на Господаря на силите ти връчвам Съкровището на Света!“ Добре, казал царят и отнесъл камъка в храма. Но мисълта решила да запази част от съкровището за себе си. Повикал царят Ефрем от рода Иудин, златоковача, и посочил да му отсече част от камъка, да вземе чисто сребро, да изкове пръстен и да нарисува върху Камъка чашата на мъдростта, сияйна като пламък. Мислел царят да не се разделя със Съкровището. Но духът казал: „Ти наруши висшата воля. Трудно ще бъде на човешките синове да владеят камъка и само тези, които са с тебе, могат да обърнат Камъка към доброто.“ Със съзвездие то ще посоча пътя на камъка.

И в храма на Иудея изчезнал Огненият камък.

От книгата на Тристан, наречен Лун:

„Когато синът на Слънцето слязъл на Земята, за да учи народите, от небето паднал щит, проникнат от силата на Света. Върху щита между три различни петна изпъквали сребърни знаци, предвещаващи събития под лъчите на Слънцето. Появата на неочаквано затъмнение на Слънцето хвърлило в отчаяние сина на Слънцето и той изпуснал и разбил щита, защото съзвездие то било враждебно. Но силата останала в парчето от средата, него докосвал слънчевият лъч. Казват, че цар Соломон извадил вътрешната част на Камъка за пръстен. Сказанието на нашите жреци също говори за разбития щит на Слънцето. Най-голямата грешка е да се отрича камъкът. Наистина аз съм го виждал, голям колкото пръста на ръката, със сив отблясък, като сух плод. Помня даже знаците, но не ги разбрах. Положително аз съм видял камъка и ще го намеря. Казват, че Камъкът идва сам, не можеш да го вземеш. Щом е така, аз ще го дочакам. Заради него отивам в пустинята до края на живота си.“

Не се стреми, Лун, към Камъка. Той сам ще дойде, ако го дочакаш. Помни, Лун, ти реши да го дочакаш.

Лоб Нор, помни „Огнения камък“ и разпни шатри.

В диханието на степите и в кристалния звън на планините духът на Камъка посочва пътя на знамето. Народът е воден от чудните лъчи на Орион. При дългите Ютсаки и Каракорум Нор Учителят трябва да поведе конете.

Когато Императорът на Китай владеел Съкровището на Слънцето, той построил за него храм от тюркоаз с цвета на

чистото небе. Когато малкият принц и невестата се загледали във вратата прекалено дълго, Императорът казал „Лисицата ви води, усещате Радостта на Света.“

И едва го спасил Паседван. Отишъл си от развалините на Китай.

Паседван отнесъл Камъка и пясъците предали Огъня на воина-конник Тимур. Приближил се Великият към кехлибарената стена, покрил полето със знамена. „Нека Камъкът лежи в Храма, докато се върна.“ Но животът донесъл чудо. Пътят на Камъка се прострял на Запад.

Заминал посланикът при хан Тамеран, трудно лежи Камъкът в Отакуя. Трябва да се изпрати стража с три знамена. Вървят хората на камили, облаци прах закриват слънцето. Времето е скрило хората – вървят и нямат край. И обърнали конете си към дома. През нощта кой ще опази Камъка? Пустинята отнесла чуждите хора и камъкът отишъл с тях за половин ден. Измисли, хане, как да догониш Камъка по планинските пътища. Настъпи тъга и немощ, даже конят се отказа. При ездачите се появи духът: „Не търсете, само времето ще покаже пътя.“ Всеки род по своему разказва за Камъка.

Желязната корона на лангобардите е също спомен за Камъка. Кратко е гостувал камъкът в планините на гордостта.

Камилите отнасят Камъка в Тибет. Носят с него по пустинята и нова сила.

Нека планината на гордостта за малко скрие камъка. Нека да се величае градът на Камъка, но пътят на Съкровището е начертан.

Време е за Камъка да се върне вкъщи.

Отец Сулпиций имал видение: Приближил се бял облечен стълб и се раздал Глас: „Пазете Камъка в раклата, донесена от Ротенбург. Върху нея има четири квадрата със знака „М“. Появяването ще бъде ясно, когато Аз кажа – пътят на четиримата на Изток. Нищо няма да намали Заповедта. Отстъпете от отредения час. Ще събера войните на Моята Звезда. Тези, на които е съдено, ще се съберат. Това доказва, че Камъкът е подобен на човешкото сърце и в него е заключен сияен кристал!“ След тези изречения стълбът се разпаднал на сини искри, като подложил отец Сулпиций на невероятно треперене. Забележително е, че Камъкът, дошъл от Изтока, има формата на сплескан плод или сърце с удължена форма. Върху раклата са намерени казаните букви, значението им е неизвестно.

Под Земята се събират духовни отци да изпитват естеството на Камъка. Защо, когато Камъкът е тъмен, се появяват облаци. Когато Камъкът е тежък, кръв се пролива. Когато има звезда над Камъка, тогава следва успех. Когато камъкът пращи, тогава идва Врагът. Когато сънувам огън над Камъка, тогава светът трепери. Когато Камъкът е спокоен – крачи смело. Но не заливай Камъка с огън, пуши над него само кедрова смола. Носи камъка само в костена кутийка.

Както трябва да привикнеш към студа и горещината, така трябва да привикнеш и с излъчването на Камъка. Всеки, който носи Камъка, трябва смилено да поживее с него. Опиумът на лъчите е невидим, но те са по-силни от радия. Лее се невидимо миро. Камъкът си почива на родна земя.

Пътувай, Камъко, зад морето, дай на птицата да отнесе вестта – идва Камъкът.

В тъмната нощ в тъмна дреха тихо се приближава вестносец – как чакат те? Зад ъгъла стои опитомен звяр, души с нос, протяга лапа, изпратен е от врага. Кой шава зад стълбата, какви мухи са долетели, откъде иде вихрушка? Но аз вървя твърдо, държа Камъка здраво, уча молитва: „Не ме изоставяй, Господи, защото съм събрал силите си, не ме изоставяй, при тебе идвам!“ На планината Арапат лежи горлив камък. Новгородският богатир се разбил в Камъка, защото не вярвал. Волята на Новгород посочила Съкровището, но неверието попречило на чудото.

Най-добрият спомен за силата на Камъка е вложен в змийския камък. Следа от мъдро владение. Един последовател на нощта се опитал да присвои Камъка, но Съкровището винаги било светъл признак. Лукавите господари не владели дълго камъка, като не знаели, че само стремежът към доброто покорява огъня на Камъка.

Но лукавството на служителите на Храма похитило Съкровището от повелителя на Индия, за да въздигне чужда страна.

Когато повелителят на Индия изгубил Камъка, жена му казала: „Ще го намерим пак. Смелият търси лък, птица сам ще си намери.“

И последният полет на запад осветил небивалото царство на неудачното обединяване на народите на Запада. На всеки лък от Изтока вече търсят камъка. Времето идва, сроковете изтичат. Отредено е кога Камъкът доброволно ще дойде от Запад. Трябва да чакаме и да разберем отредените носители на Камъка, които отиват вкъщи. Корабът е готов!

Жреческото съзнание от всички времена е подготвяло хората за достойно приемане на Съкровището. Законите на мъдростта отдавна са отредили срока, когато двойно затъмнение и потапяне на светиня във вълните ще ознаменува появата на новия Камък. Ще чакаме с молитва нашия жребий.

Когато пламъкът се извие над чашата в кръг, тогава наближава Моето време.

Новата Страна ще тръгне към седемте Звезди под знака на Трите Звезди, изпратили Камъка на света. Съкровището е готово и врагът няма да вземе щита, покрит със злато!

Чакайте Камъка!

На края на пропастта, до планинския поток, във вечерната мъгла се открояват очертанията на кон: Ездач не се вижда. Нещо необикновено блести на седлото. Може би това е кон, изгубен от кервана? Или може би той е хвърлил конника, прескачайки през пропаст?

Може би този изнемощял кон са го изоставили на пътя и сега, отпочинал, той търси стопанина си? Така мисли разсъдъкът, но сърцето помни друго. Сърцето помни как от великата Шамбала, от свещените планински висоти в отредения час ще слезе самотен кон и на седлото му вместо конник ще сияе Съкровището на Света: Норбу Ринпоче – Чантамани – Чудесният Камък, спасител на Света. Не е ли дошло време? Не ни ли носи самотният кон Съкровището на Света? Белият Кон – Ердени Мори?

7. Звездите участват в нашия Живот: Разсъждения на мъдреците за въздействието на Светилата

Кой не знае, че приливите и отливите в океаните са резултат от въздействието на Луната върху Земята? Кой не знае, че появата и изчезването на слънчевите петна води след себе си вулканични изригвания и много атмосферни и климатични изменения, които на свой ред влияят върху човешката психика?

На Изток смятат, че всяко приближаване и отдалечаване на която и да е планета, всяка поява на нова комета е свързана с едно или друго въздействие както върху нашата планета, така и върху нейните жители. Древните народи са изучавали въздействието върху човека на лъчите на светлината и взаимното им положение на небето. Те координирали много свои начинания с фазите на луната и с положението на светилата на небосклона.

Да послушаме какво казва Изтокът за влиянието на светилата върху живота на планетата.

а. Химизмът на Светилата влияе на човечеството

Учението за въздействието на небесните тела е основано на химизма на светилата. Ако макар и отчасти признаем, че всички тела имат излъчване, то следваща крачка ще бъде признаване на химизма на това излъчване. Всичко съществуващо излъчва продукти на химическите взаимодействия. От малкото може да се стигне до голямото и до междупланетните взаимодействия. Междупланетните пространства са наситени със силни химически лъчи. Смята се, че те имат твърде значително влияние върху земния живот. Всяко небесно тяло влияе на Земята. От различното положение на небесните тела произлизат особени въздействия.

Астрохимията позволява да се определи въздействието върху организмите. Човек, влязъл в дом, изпълнен с никотин, ще отнесе върху себе си отровни утайки. Точно така човек, за първи път непосредствено изпитал въздействието на астрохимическите лъчи, винаги ще реагира на определено съчетание.

Сега, когато астрохимията е открила пред нас въздействието на звездната система, става по-лесно да се

разбере как нашата Слънчева система може при раждането на детето да въздейства по определен начин върху мозъка му – недокоснат от никакви отпечатьци – в съответствие с намиращото се в зенит едно или друго съзвездие от Зодиака. Едно или друго съчетание на небесните светила в момента на раждането на човека влияе върху неговия характер и набелязва съдбата му. Но положението на планетите влияе върху съдбата на човека не само в момента на неговото раждане, но и през всички следващи моменти на живота му.

Също така прословутите слънчеви петна усилват химическото въздействие. Хората говорят за световни смутове в периода на слънчевите петна. Даже слабата представа за тях подтиква към верни съображения.

Но сред научните находки звучи странно твърдението, че слънчевите петна разпалват войните. От гледна точка на научния анализ не е ли по-добре да се каже, че слънчевите петна пораждаат човешкото безумие – такова определение е много по-близко до истината – защото тези излъчвания действително се отразяват на нервната система. При това да не забравяме, че това физико-химическо въздействие е твърде продължително. Би било неточно да се смята, че намаляването на слънчевите петна незабавно ще отстрани физико-химическите излъчвания в пространството.

Физическите и химически явления, при докосване до тях на други проявления на най-фините енергии, образуват мощен фактор на въздействие върху човечеството. Ако химизмът на лъч от отдалечена планета потиска човешкия организъм, то най-близките съчетания от излъчванията на нашата земя, под въздействието на неизброимите сили на космическите образувания, ще бъдат лост за стремежите на човечеството. Законите на човешките пертурбации не могат да бъдат установени според логиката на разпределение на очевидните елементи. Как без изучаване на всички заобикалящи ни процеси може да се развържат възлите на мислещия апарат?! Някъде са пламнали розови лъчи – и въстанието на цял един народ съзрява. Някъде са се изменили океанските течения – и става промяна в световната търговия. Това са груби очевидни примери. Но колко най-фини причини и следствия насищат пространството и набраздяват човешките слоеве!

Малцина ще дръзнат да разкажат какво именно невидимо обкръжава човека. Да изброим лъчите и всички въздействия както от далечни светове, така и от самата Земя. Отразените и пречупени лъчи много се отличават от основните.

Не трябва да се смята, че нашата Слънчева система представлява нещо обособено; напротив, всички светове се намират в най-fino взаимодействие. Нашата планета може да изпитва най-неочаквани въздействия от далечни светове. Може да си представим как навлизат въздействия от най-отдалечени системи.

Ти, който решаваеш съдбите на хората, влез в лабораторията и се качи в обсерваторията! Даже ако не намериш веднага аналогия със социалните проблеми, то търсещият ум ще схване сложността на апарата на действителността. Той ще разбере неделимостта на съдбите на еволюцията на човечеството и космическите процеси. Затова реалното знание без предразсъдъци ще бъде верен водач в бъдещето. Който откъсне науката за човешкото общество от световните процеси, все едно че си отрязва крак и се обрича на съществуване като инвалид.

б. Учение за въздействието на Светилата – наука на бъдещето

Много шарлатани позорят науката за въздействие на светилата. Но във всяка наука има много лъжци и въпреки това никой не отрича науката. Физико-химическите междупланетни въздействия представляват наука на бъдещето. Науката за въздействието на светилата ще бъде велика наука, когато бъде възприета без предразсъдъци.

Колко необходими наблюдения могат да се правят даже без фини апарати! Сравняването на атмосферните условия със състоянието на човечеството нима няма да даде на управниците ключ към разумни съображения? Няма ли слънчевите бури да доведат до различия в обществените позиции? Слънчевите петна, пълнолунието, преминаването на планетните тела и множество подобни мощни условия влияят на основните движения на чувствителните организми. Даже растенията и животните реагират на космическите прояви. Нима не заслужа внимание човекът като ръководна фигура? Човешката сила се нуждае от грижи.

От Безкрайния Резервоар върху главите ни се леят лъчи с неизразимо напрежение. Особено чувствителните организми могат да потвърдят, че в кулминационния период на поява на слънчевите петна лъчите на светилата стават за тях непоносими по сила и качество. Досега хората не могат да осъзнаят положението си в гигантската лаборатория. Едно такова съзнание вече би въоръжило човешкия организъм и би

обърнало търсенето в Безкрайните висини – също така материални, както прехраната за утрешния ден, също така величествени като броя на светилата.

в. Да използваме Космическите сили

Безгранични са възможностите, които идват от струите на светилата! Когато признаем, че даже лъчите на Луната помагат за растежа на растенията и влияят на неодушевените предмети, тогава, правейки крачка напред, ще бъдем в състояние да осъзнаем творчеството на лъчите. Разбира се, Слънцето, което дава живот, насища цялата Вселена, но познанието, че леещите се лъчи придават съзидателната сила на енергията, ще предостави най-добри възможности за творчество. Усетило вибрациите на енергиите, човечеството ще долови всички творчески послания на лъчите. Така Космосът изпраща своите откровения.

Много може да бъде почерпено от сложните космически комбинации. Половината прояви на космическите сили очакват човечеството във вечността. Длъжни сме да се възползваме всячески от радиоактивните сили и всеобразни радиации на милиарди лъчи!

Даровете от Слънцето следва да бъдат оценени като световно съкровище. Учените лесно ще се ориентират в потока лъчи от другите небесни светили.

Редно ли е хората да отминават с лека ръка отредените им съкровища на мирозданието? Светлинните, магнитни вихри формират ритъма на планетите. Нима те не могат да се използват като силата на водопад? Неизчерпаеми са предоставяните сили!

г. Наближават Космическите срокове

Целият живот е съставен от космически срокове. Тези срокове са характерни със синхрон между назряла карма на един или друг народ или даже народи и определени съчетания на светилата. Техен израз са обрати в историческия ход на народите и съдбата на цялата планета.

През 1924 година планетата Венера се приближи необичайно към Земята. Лъчите на Светилото на Световната майка облели Земята. Новите лъчи пронизали цялата планета и енергията им проникнала повсеместно. Еманацията им внесла нови елементи, жизнено необходими за еволюцията. Били създадени множество нови, мощни, съкровени съчетания, които

ще окажат значими последствия.

Отдавна предопределените срокове са заложиени в звездните руна. Прозренията на египетските владетели се сбъдват пред очите ни. Знаменателното необичайно приближаване на Звездата Зорница, светла обител с червеникав оттенък на Световната майка, е предрекло нова велика епоха на човечеството.

Новата епоха е белязана със знака на Водолея. Навлизането в цикъла на Аквариус бележи край на епохата Рибите. Границата между двата цикъла е размита; така се утвърждава хармонията на протичащия еволюционен процес. Аквариус носи съществено раздвижване на съзнанието.

Господар на новата епоха е Уран. Утвърждаването на силата на лъчите на Уран е съпроводено от нови явления в целия живот на нашата планета. Въздействията на Уран ще се проявяват особено силно в периода на новата ера. Уран и Нептун имат огромно влияние върху нашата планета. Не по-малко силни са и лъчите на Юпитер; те способстват за по-добро въздействие на лъчите на Уран.

IV. СЕДЕМ ОТКРОВЕНИЯ ЗА НАЧАЛОТО НА СВЕТЛА ЕПОХА

*Както истината надделява над фантазията,
Така и бъдещето стои по-високо от мечтата.*

1. Предсказание за Космическата ера

а. Отредено е велико бъдеще

Отдавна, преди много хиляди години, било предсказано светло бъдеще на човечеството. Било описано положението на светилата, при което ще настане тази велика епоха. Били дадени знаци как да разпознаем настъпването на Космическа Ера за нашата планета.

И ето че дошло това време... Всички космически срокове и съчетания на светилата сочат настъпване на новия Цикъл. И знаците са видни отвсякъде, подобно на огнени зърна.

Наближава край на царството на Луцифер. Огнените енергии достигат Земята в указаното време. Наближава епохата на Майтрейя.

Истина е, че настъпва свиреп Армагедон и се разразяват нечувани стълкновения. Но в часа на разруха и разместване, на хоризонта свети нова Зора. Когато угасват старите понятия, се разпалва зората на огньовете.

Сред тръните избуява светла еволюция. Дошло е време човечеството да пристъпи към шесто въздигане. Възниква нова Раса.

При възхода на нова раса старите основи се рушат. Върху развалините на стария свят се въздига нова еволюция. Нима хората не виждат колко нови неща навлизат в живота!

Така Епохата на Огъня слага край на Кали Юга. Така на място на мрачния хоризонт идва велико време. Иде новият свят.

Новите сили строят по-добро бъдеще. И най-блестящото минало не може да се сравни с разкритите нови хоризонти. Огнена Епоха идва да преобрази лика на планетата.

При вече отправени предупреждения, събитията биват разпознати по-лесно. И древните пророци са били наясно с много от промените, знайни днес на историците.

Но съвременниците са избрали да пребиват с камъни всички пророци.

б. Да съумееш да се вместиш в предначертаното

Отредено е велико светло бъдеще. Ще настъпи ли то, зависи от човечеството. Пред нас се разкриват бляскави възможности, но изборът е винаги свободен.

Бъдещето е в ръцете на човечеството. Светлина или мрак, строителство или разруха, ще реши самото то. Свободната воля в безумието си може да попречи на отреденото щастие.

Човечеството не обича да гледа в далечината на времето. Съзнанието се рови в прахта на непосредственото настояще. Докато хората не се научат да гледат надалеч, човешките страдания не ще намалее.

Единствено когато смисълът на съществуване приеме праведна същност, на човечеството ще може да бъде отдаден пространственият огън. Равновесие ще настъпи само когато свободната воля избере пътя на Общо благо. Времето на самия Юга ще настане едва когато принципът на Йерархията получи признание в планетен мащаб.

С всяка година въздействията на светилата ще се увеличават, но духът на хората трябва да съумее да приеме изпратените дарове. Бъдещето ще подложи на голямо изпитание цялото човечество. Само с обновяване на съзнанието хората ще съумеят да достигнат нови планетарни висоти.

в. Да се търсят нови пътища

Необичайните условия на бъдещето ще направят невъзможно следването на стари пътища. Най-ужасно е, когато хората подхождат към новите условия съобразно стари привички. Невъзможно да вратата на бъдещето бъде отворена със средновековен ключ.

Само слепец би могъл да счете, че утре прилича на вчера. Тревогата на Света изисква търсене на нови пътища. Устремът на човечеството към необикновеното ще му даде разбиране за Новото.

Навсякъде разграничавайте стария свят от Новия. Старият наднича от всяко кътче; Новият също прониква повсеместно, отвъд граници и предели. Старият и Новият свят се различават, не по външни признаци, а по съзнанието на хората.

Червените знамена често биват издигани от ръце, принадлежащи към Стария свят, обзети от предразсъдъци. Често сърце, озрено от блясъка на Новия свят, тупти в уединение. Възраст и условия са без значение.

Неумело, но изпълнено с дръзновение, расте новото съзнание. При все натрупания опит, старата мисъл линее.

Няма сили, които биха съумели да спрат напора на Новия свят. Жалко е единствено за безполезната загуба на енергия от отмиращото съзнание. Опитите на осъзналите правото да разгърнат нови хоризонти трябва да бъдат всячески поощрявани.

Грешка, сторена в името на Новия свят, сее кълн на смелостта. Всеки опит старият свят да бъде съхранен се превръща в падение. Видни са признаците на безумие у отиващия си свят и смелостта на зараждащия се Нов.

Идва ново време. При все, че множество неща са непонятни и изкривени, новите възможности след време ще обусловят възникване на ново мислене и светоусещане. Появата на ново мерило за морал ще спаси Земята.

2. Понятия за Новата Епоха

Съвременното учение на Изтока „Агни Йога издига понятия, необходими на последващо стъпало от еволюцията. Най-напред сътрудничество и кооперация, после – пълноправие на жените, на трето място – изучаване на психическата енергия и четвърто – осъзнаване ролята на мисълта. Всеки от тези дарове на еволюцията трябва да бъде приет безпрекословно и в пълен обем.

Нужна е промяна в разбирането за сътрудничество. Всички изчисления накуп не биха ни помогнали да го затвърдим. При липса на доверие, сътрудничеството се превръща в кутия с отровни скорпиони.

Изграждането на сътрудничество е естествен процес. За да му бъде дадена научна обосновка обаче, то трябва да бъде търсено навсякъде в пределите на битието. Сътрудничеството е състояние на хармония между хората.

Сътрудничеството трябва да бъде възприето като основа на съвместното съществуване.

Когато сътрудничеството се превърне във воля за съзидание, когато жената стане пазител на културата, когато психическата енергия заеме подобаващо място, когато човечеството осъзнае същността на креативните идеи – тогава целият живот ще се преобрази. Знанието и творчеството ще заемат подобаващо място, с оглед в далечните векове да се разкрият хоризонти за напредък в наука и изкуство.

д. Културата в роля на спасител

Провъзгласена е благословена Сатия Юга. Кое велико понятие ще лежи в основата на предстоящо пречистване и преобразяване на живота? Несъмнено такава роля ще играе понятието, което човечеството назовава култура.

Нова Епоха може да бъде изградена единствено с помощта на Културата. Прераждането на планетата е възможно единствено посредством културата. Истинска еволюция се извършва единствено на крилете на Знание и Красота.

Еволюция не е възможна без културни достижения. Човечеството не може да процъфтява без равностойност за величието на културата. Международното съгласие и взаимно разбиране са неосъществими при липса на култура.

Мирът е там, където е културата. За мир също е нужно непрестанно бдение – нека самото слово следва хората по всички пътища. Културата предоставя правилно решение на най-наболели социални проблеми.

Човечеството не познава нещо по-извисено от панацеята на Културата – и не ще познае, защото културата е сбор от всички достижения на Огненото творчество. Така културата ще бъде провъзгласена като единствена противоотрова срещу разложението. Именно днес човечеството трябва спешно да обърне очи към културата.

Знание, знание, знание – ако хората повече се замисляха над това, че знанието е спасение, не биха преживели и част от настоящото страдание. Цялата човешка мъка е в резултат от невежество. Знанието, твърдим неотклонно, ще покаже на човечеството пътя за изцеление на страдащите.

Широкото навлизане на знания може да преобрази света. Знанието прави чудеса. Ето защо заявяваме смело – знанието е над всичко.

е. Нови пътища на науката

Както пчелите събират мед, така събирайте знание! Събирайте го отвсякъде. Досега знанието бе разделяно и цели негови области биваха поставяни под забрана, под съмнение или пренебрегвани.

Хората нямали мъжество да превъзмогнат предразсъдъците. Забравяли, че ученият трябва да бъде на първо място отворен за всичко край себе си. За учения забранени области не съществуват.

Братството ни учи на познание без предразсъдъци. Трябва

да се стремим към неограничено знание. Не може да бъде заповядвано на човек да не знае, не може да му се отнема правото на усъвършенстване.

Не можем да бъдем слепи към реалната действителност. Освободеното мислене ще бъде украса на истинското знание. Твърдото убедени, че Истината е една изключва опасения, че отнякъде ще изникне някаква друга истина.

Хората отстояват всякакви права; не е ли редно да отхвърлим обвивките и да се стремим към Единна Истина? Самият напредък в знанието ще изглади противоречията. Устременият към познаване на истината ще вникне в най-съкровената същност на живота.

Истинското човешко познание ще бъде винаги в съзвучие с Единната Истина. На всяко стъпало от човешкото развитие трябва да следваме вярно Учението за Светлината и да се стремим световното разбиране неотклонно да изповядва единствената възможна Истина. Необходимо е обаче да ръководим своите действия съобразно с Основите.

Разбира се, истинската наука не може да се разминава с неотменимите закони, следователно при новите изследвания е нужно ревниво да храним в ума и сърцето си Заветите на Основите. Те ще гарантират несъмнен успех на учения, който следва пътя напред без да се ограничава със себе си, а работейки честно за благо на другите. Той ще почувства вълните на Светлината и сред всеобщите вибрации ще долови зараждането на нови енергии.

Следва да припомним на учените, че както теорията на Айнщайн не отрича, а надгражда законите на Евклид, както третото измерение не изключва законите на плоскостта, а ги надгражда – така и законите на духовното знание са безкрайно по-мощни от всички наши досегашни знания, но ги включват в себе си. Не искаме да отречем достиженията на учените, а да ги разширим.

На Земята присъстват множество така наречени феномени, откриват се необикновени човешки способности и започват да бъдат наблюдавани, но при допускане на отрицание и забрана ще бъдат издигнати препятствия пред еволюцията. Учените трябва да бъдат достоен пример за широка хипотеза. Еволюцията е абсолютно изключена там, където възможностите за познаване на безкрайното са непризнати.

Науката не търпи забрани, предразсъдъци и суеверия. Знанието не трябва да бъде ограничавано по насилствен начин – нито външно, нито вътрешно. Невъзможно е свободното

познание да бъде отхвърлено – подобно ограничение би било белег за невежество.

Предубеждението на мисълта е тежко бреме и възпрепятства отреденото. Кой ще представи цялата сложност на течащите потоци? Подготвени сме и очакваме велико бъдеще, но то няма да бъде примитивно и следва да привикваме към натрупванията, видни само за някои измежду нас.

Знанието толкова бързо се разширява, че е нужно постоянно обновяване на методите. Новото е съвременен изказ на вечни истини и не трябва да вярваме в невъзможни неща. Всичко е възможно, защото всичко съществува – не бива да се предполага бедност на творението.

Нашата писмена наука е толкова млада, че не можем да говорим за сравнителен метод. Тя познава няколко десетки векове, но къде са множеството хилядолетия? Прекалено се възгордяхме и забравихме всичко, което все още не познаваме.

Кой може да съди за това, което не му е известно? Кой би дръзнал да твърди за наличие или отсъствие на нещо непознато.

По-разумно е да допуснем, че съществуват ред неща, неизвестни на хората. Трябва да се освободим от отричане на всичко непознато. Нека учените намерят решимост и не се отказват да изследват това, което към даден момент им е неизвестно. Науката се основава на доброжелателна хипотеза.

Време е да осъзнаем, обогатяването на науката изхожда от непрестанно разширяване на съзнанието. Ако ученият не може да преодолее ограниченията на вчерашния ден, няма резон да се занимава с наука. Новите научни достижения следва да бъдат в унисон с изискванията на бъдещето.

Сегашният век напомня времето на Атлантида. Древните хора не могли да намерят равновесие, но доколкото днес сме запознати с някогашния катаклизъм, някои по-издигнати народи биха могли да намерят нужния баланс. Виждаме къде можем да потърсим начало на синтезата. Не там, където махалото на живота е спряло, а където се люлее най-силно. Там значимостта на общото благо е осъзната.

Напредък се кове не където акцентът е поставен върху собственото его, а където се издигат творчески стъпала към Общото Благо. Урожай може да бъде очакван там, където почвата е наситена с еманации на колективен труд.

Сроковете на народите произтичат от разбирането на религията. Където отрицанието е най-силно, където е най-осезаемо неверието, жътвата Господня предстои.

А където цари лицемерно благочестие, мечът е надвиснал.

Примерът на Савъл е назидателен. Махало, пуснато в едната посока, се люшва със същия размах и в другата. Не е нужна показна религиозност, а осъзнаване на духовното начало. Не премени, не обреди, а вярна служба в име на човечеството.

Кресливият патриотизъм и притворната религия отмират и на мястото на тези залинели чучела идва ера на ново светло строителство, основано на велико сътрудничество на народите, на ново възраждане и осъзнаване Заветите на великите Учители. Не е далеч денят, когато всички можещи ще се стремят да донесат частица истинско Знание. Там, където всичко е било отнето и всяко творчество задушавано, където е било отритнато човешкото достойнство, ще се пробудят жажда за знание и действителна свобода. В уреченото време ще възсияе Небивалият Замък.

Подемът в историята не е дело на спокойните, самодоволни и сити. Пламъците на вдъхновението озаряват неспокойните духом.

Да се поддадеш на самодоволство означава сигурна гибел.

Не с нарцисизъм, а с подем и усъвършенстване се гради история. Горделивостта пресича порива на търсещия. Върху самоуверените се стоварва проклятието на безплодието.

Няма нищо неизбежно, пред нас се разкриват необятни възможности.

Единствено с усърдно творчество, без страх да се покаем за своите грешки и да осъзнаем слабостите си, само с цената на непрестанни усилия ще претворим възможното в светло бъдеще.

2. Предсказание за Космическия учител

а. Идването на Майтрейя

Древните легенди гласят, че когато човечеството изгуби същността на Учението и потъне в невежество, ще настъпи Епохата на Майтрейя.

Майтрейя, Господарят на Любовта и Състраданието, Бъдещият Буда, е бил завещан на света от самия Гаутама. Казано е, че преди да напусне сферата на нашата планета, Буда е обещал на учениците си, че след Неговото оттегляне в Нирвана, мястото Му ще заеме Неговият Брат, Майтрейя.

Сред народите на Азия тези предания и предсказания са вечно живи. Статуи в чест на Господаря Майтрейя са били издигани в Индия и Тибет още в зората на нашата християнска ера. Днес няма будистки храм, в който да не присъства изображения на въпросния Бодхисатва върху грамадни платнища или като колосална фигура, заемаща понякога цели три етажа от храма.

На трудни пътища, по опасни планински проходи, стоят изображенията на Майтрейя на Светлото Бъдеще. Кой ги е поставил там? Кой се е потрудил? Трудно е да повярваме, че подобни гиганти могат да бъдат дело на човешка ръка.

Народите знаят, че мястото на Светците е в планините и по върховете. Откровенията идат отвисоко. По върховете, в пещери живеят Риши. Там, където извира реките, където вечни хора са запазили чистотата на вихрите, където прахта на метеоритите донася от далечни светове пречистващи одежди – там са приносителите на светлина.

Над снежните върхове на Хималаите изгрява светло сияние, по-ярко от звездите и по-сияйно от зората. Кой е запалил стълбовете светлина, шестващи по небето? Тези стълбове не са лъчи светлина от северни сияния. Те са от Шамбала, те идват от кулата на Великия Пришълец.

Съвременни легенди на Изтока гласят, че хилядолетните предсказания са се сбъднали: Майтрейя иде, озарен от бляскави огньове. Сърцето му гори в състрадание към окаяното човечество. Великият сияен Господар отправя своите повели невидимо, озарен от лъчите на мощна незрима Лаборатория.

Господарят на Новата Епоха носи на Новия свят Ново Учение.

б. Предизвестието на Агни Йога

Сложно, но славно време! В напрежение и чутовно неразбиране принципите на Битието от страна на човечеството, Майтрейя полага Новия Завет. Към него зове Той хората.

Великото предсказание е стъпало към обновяване на Света. Агни Йога е предтеча на велика Епоха. Учението на Агни Йога не е нищо по-различно от проява на съвременно прилагане на психическата енергия, чийто поток наближава паралелно със Сатия Юга. Учението на Агни Йога бележи нова Епоха. И възвестяването на това Учение е също така неизбежно, както е несъмнено настъпването в Светла Епоха.

Новото Учение се дава за бъдещето – не на отделна страна или народ, а за целия свят. Велики неща ще даде на човечеството Учението на Майтрейя. Задава се Славно Време. Учението на Живота ще залегне в основата на Новия свят.

Учението на Майтрейя е Йога на целия живот. Всички предишни Йоги, дарени от Висши Източници, са имали за основа определено качество на живота и сега, с настъпване на века на Майтрейя, се дава Йога за същността на целия живот. Новото Учение включва всички понятия, явяващи се Основи на живота. Със своята космическа широта на мисълта, това Учение на Живота дава отговор на всеки един въпрос.

Братята на човечеството носят Истина на приелия същността на Битието. Братята на човечеството разкриват част от великата Истина. Частта, която планетата е дораснала да възприеме.

Хората трябва да се готвят за Нова Епоха. Всяко съзнателно мислене настойчиво търси предстоящата посока на еволюцията. Когато тя бъде разкрита, здравият разсъдък се стреми час по-скоро да намери верния път. Ученето не насажда насилствено; то указва удачен път. Не мистика, а праведно умозаключение бива разкрито пред търсещите.

Братството носи знание, полезно за напредъка на човечеството. Не представя пореден моментен каприз, а шанс за изграждане на достоен живот. Усвоявайки го, човек се подготвя за далечен път, защото съзнанието му се разширява и познанието ще го напътства през целия жизнения му път. Агни Йога се предоставя в роля на най-извисена и вярна насока.

Защо Новата Йога е наречена огнена? Залегналата сила способства за ярък живот, потушавайки всяка нищожна проява. Ламтенето на огъня е просветление за материята или иначе казано, огънят е предтеча на съвършенство. Именно затова

стихията на огъня дава името на тази самоотвержена Йога. Предоставяйки насока към далечни светове, Огънят не откъсва от живота. Изучаването на Агни Йога приобщава към далечни светове.

Агни Йога е поредно разширяване на възможностите на човечеството, тя е висша връзка с космическите достижения. Истинската Йога свързва земното съзнание с космическия пулс. Многоцветните искри приобщават към пространственото съзнание.

Учението, донесено от Майтрейя, зове човешкия дух в творческия свят на Братството.

Учението на Майтрейя разкрива хоризонт към безкрайността в Космоса, в живота, и в достиженията на духа. Учението на Майтрейя носи познание за космическия огън под формата на достойние на сърце, носещо в себе си зараждането на Вселената. Появата на Учението дава на човечеството криле и хоризонт към безкрайността.

в. Защо се дава ново Учение?

Присъства едно Единно Откровение, пренасяно през всички векове от великите Учители на човечеството. Всеки Учител подчертава онази част от Единното Откровение, която е най-необходима на конкретен етап от развитие на съзнанието. С настъпване на космическия срок за ново пробуждане на съзнанието се изпращат носители на Светлината, градящи нови степени в съзнанието на човечеството. Всяко време носи със себе си и своя форма на проявление в съответствие с конкретния етап, както и по-широко разпространение основите на Учението, доколкото по закона на еволюцията всичко расте и се разширява.

Съкровено Учение не може да застине на едно ниво. Истината е единна, но всеки век се докосва до нея по своему. Всяка премъдрост е неопровержима, но има неизменно продължение. Можем ли да говорим за нови учения, ако Истината е единна? Нови данни и новата им интерпретация ще бъдат закономерно продължение на процеса на опознаване. Оповестява се не нещо ново, а необходимото на даден момент. Сравнете потока на дадените на човечеството Учения за живота. Всяка нова фаза на Учението не изключва предходната. Всяко Учение, без да отрича предишното, отваря нова врата към познание.

Неизменната Истина се поднася на човечеството в различни

обвивки. Същото опитват да сторят и тревожни тълпи през последните десетилетия. На Учението се придава напълно деформиран облик. След като религиите са дотолкова изкривени, че не могат повече да задоволят потребностите на човешкото сърце и да дават отговор на загадките на битието, значи е дошло време да се яви Нов Учител, носещ на Света Ново Учение. Периодичното изникване на Нови Учители и Нови Учения е необходимо условие за еволюция на човечеството.

2. Не Богове, а Приятели

Както вече знаем от предишни легенди, Учителите на човечеството отдавна са сред нас на нашата планета. Дошли са от Венера в зората на човечеството. Ръководили са еволюцията на Третата, Четвърта и Пета Раси. Стоят на верен страж и се борят с повелителя на тъмнината. Пришествието на Учители е само една тяхна ярка проява в повратни моменти от еволюцията на човечеството.

Съществуването на Йерархия е основа на целия живот. Йерархията носи на човечеството благо. Осветлява пътя на човечеството. Йерархията е звездата, сочила посоката на всички вървящи. Тя е не заплаха, а сърдечен зов, предупреждение и наставление за Добро.

„Ние съвсем не искаме да се представяме като Същества отвъд облаците; напротив, Ние искаме да бъдем труженици, близки с хората. Не богове, а сътрудници. Идоли и символи ще бъдат заличени от лъча на Светлината.“ Когато хората съумеят да установят здрав съюз със Светлото Братство, тогава и ще съумеем да сътворим здрави основи. Когато хората приемат понятието Учител, ще бъде положено ново стъпало. Търсенето на неоткрити пътища ще започне с неговото възприемане.

Едва когато чувството съзнателно изходи от познаване на водещата Йерархия, човечеството ще почувства своята същинска роля в Космоса. Самото възприемане на Бялото Братство и Йерархията насочва пътника по най-краткия път към Безкрайността.

"Който желае да се приобщи към Нашата Обител, нека по-често беседва със сърцето и чрез него Ни изпрати макар и безмълвен зов. При все, че може би изглежда прекалено сложно, всичко се вмества в три думи — обичам Те, Владетелю! — това е посланието до нас. Ще се обичаме

взаимно.” Любовта към Йерархията ражда непосредствено Общуване. Водещият закон се проявява под формата на прилив от любов. Лесно можем да се пренесем към началото на Битието с най-прекрасно чувство. Кое би ни свързвало по-силно от думите „Обичам те, Господи!“? С подобен зов закономерно призоваваме лъча на познанието.

Не само пряк контакт с Владетеля, но и несъзнателен стремеж към Йерархията предоставя възможност за общуване с космическите сили. Трябва да бъде готови за непосредствен Контакт. В дни на бушуващи огнени енергии, именно този огън ще помогне на сърцето да приеме Висшата повеля и да я следва през целия живот. Повелята гласи: слушайте и се подчинете!

Нека помним, че за нас се трудят и се грижат Приятели на далечни планини.

Нека висотите на Кавказ, Алтай и Хималаите бъдат обители на Прекрасното Братство.

3. Сказание за майката на света

а. За майката на Господарите

От зората на съществуване на Великото Бяло Братство Майката на Света стои начело на великата Йерархия на Светлината на нашата планета. Майка на всичко съществуващо не е символ на Господарите, а Велика Проява на Женското Начало: духовна Майка на Христос и Буда. Същността, учила и ръкоположила ги за подвиг.

През цялата история на човечеството Нейната ръка прокарва нерушима нишка. До Синай е звучал гласът на Майката на Света. Образът на Кали е бил приет като основа на Изида, Истар. След Атлантида, когато Луцифер нанася удар по култа към духа, майката на Света прокарала нов хоризонт, който тепърва ще засияе. След Атлантида майката на Света скрила лика си и забранила да се произнася Името ѝ, докато не настъпи часът на Светлината.

б. За Звездата на Майката на Света

Свати – време е да споменем името на планетата Венера, звездата на Майката на Света. Тя отдавна била символ на Майката на Света и епохата на Майката на Света трябвало да започне тогава, когато нейната звезда се доближи до греховната Земя.

През 1924 година Звездата на Майката на Света за кратко се приближила необичайно до Земята.

Мощните лъчи на светилото на Майката на Света достигнали Земята и я облепи, създавайки множество нови, мощни, съкровени съчетания.

Великото понятие Майка на Света навлиза в човешкото съзнание на космически вълни. Ученията споменават настъпване епохата на Майката на Света. Близка на всички сърца, почитана в съзнанието на всеки смъртен, Майката на Света поема велика роля. Ще бъде щастлив и ще оцелее този, който осъзнае Лика на еволюцията.

в. За мъката на Майката на Света

Майката на Света е казала: „Долетете, ветрове, съберете се, снегове. Не прииждайте, птици и зверове! Няма да се утвърди основата на тъмното дерзание. Не ще се задържи светлината на месеца, но слънчевият лъч ще достигне Върха. Пази, Слънце, Моя връх, защото иначе къде ще застана на

страж? Не ще се издигне звярът и няма да се задържи човешката сила!" Самата Майка на Всичко Съществуващо с огнен щит ще застане на стража. Какво блести на Върха? Защо вихрите са оформили сияен венец? Великата Майка се е въздигнала еднолично на върха. И никой няма да се възкачи след нея.

На най-високия хълм сияе Майката на Света. Тя е излязла да срази тъмнината. Защо падат враговете? И накъде обръщат отчаян взор? Тя е размахала пламенна кърпа и се е обградила с огнена стена. Намерила е крепост, обзета от устрем.

Върхът, споменаван тук, е Еверест или както се нарича на тибетски, Джемо Канг Кар – Владетелка на Белия Сняг. Най-високата точка на Земята, както и двата земни полюса, играе значима роля поради запаса от електромагнитни сили, събрани там. Легендата гласи, че в критичния момент – когато дилемата ще бъде да просъществува ли нашата Земя или не, - тези точки ще имат решаващо значение за спасяване на планетата.

г. Мит за произхода на планините

Когато планетният Създател се трудел над оформяне на твърдината, Той насочил внимание към плодоносните равнини, които можели да осигурят на хората спокойно земеделие. Но Майката на Света отрекла: *„Наистина хората ще намерят в равнините и хляб, и търговия, но когато златото замърси равнините, къде ще могат да почерпят сили чистите духом? Или да получат криле, или нека отредим да им бъдат дадени планини, където да намират спасение от златото“*. И Създателят отговорил: *„Рано е да даваме крила, ще понесат на тях смърт и разрушение, но ще им дадем планини. Нека някои се плашат от тях, но други ще намират там спасение.“*

Оттогава хората се делят на равнинни и планинци.

А ние нека си спомняме мита, пророкуващ замразяване на планетата.

д. Мит за произхода на мълниите

Майката на Света рекла на Създателя: *„Когато Земята се покрие с тъмни пелени от злост, как ще проникват спасителните капки Благодат.“* И Създателят отвърнал: *„Можем да съберем огнени потоци, които да пробият тъмнината.“* Майката на Света каза: *„Наистина, искрите на Огъня на Твоя Дух могат да дадат спасение, но кой ще ги събере и опази.“* Създателят отвърнал: *„Дърветата и тревите*

ще запазят моите искри, но когато листата окапят, нека Деодар и сестрите му пазят цяла година своите приемници на Огъня. “Така в различни митове е отразена връзката с Висшия свят. Навсякъде е спомената грижа за човечеството и всички твари.

е. Химни за Майката на Света

Владетелко, обявявам Те за велик Сътрудник на Космическия Разум. Владетелко, освен всички свои космически сили, Ти носиш в Себе си съкровено зърно, което придава сияние на живота. Владетелка, която утвърждава всички прояви на Разума, Ти си Дарителка на радост от космическото творчество. Владетелката ще украси края, обрисуван от творчески огън. Владетелко на мисълта и живота, за Теб е сиянието на нашия лъч. Майко, почитана от Владетелите, Ние носим в сърцето си огъня на твоята любов. В Сърцето Ти грее даряващият лъч, в Сърцето Ти се ражда животът.

Майко на Света, Ти си велика творческа сила в нашата същност. Ти си живяла в култовете на древните. Ти си Дарителка на всичко, Ти даваш откровение на всичко! Ти показва на човечеството великото радостно познание на Майката, Ти посочи подвига и скри Своя Лик, Ти, която си ни дала пространствения Огън и си поела върху плещите си бремето на човешките грехове, към тебе са молбите ни да върнеш изгубената усмивка. Покажи ни овладяването на свещената Огнена Сила!

Майко на Света! Сякаш самото съзвучие на тези две думи придава ясен смисъл и величие на понятието жена, но животът показва друго. Поетите и певците често славят жената, но държавите все още не признават човешкото равноправие. На позорния стълб на историята ще бъде отбелязано, че до днес равноправие все още не е установено. Женското възпитание и образование не са приравнени с мъжкото и самото майчинство не се зачита подобаващо.

Ние подчертаваме необходимостта от възраждане на Нашите Завети за равноправие на Началата. Затова е така необходимо да утвърждаваме Женското Начало в духа.

Защото Знамето на великото Равновесие на Света е отредено да бъде издигнато от жена. Настъпило е време жената да извоюва отнетото ѝ право. Със собствените си ръце жената от всички племена и религии гради възхода на еволюцията.

Утвърждаването на истинското равноправие е по-удачно да

наречем пълноправие. Световното пълноправие на човечеството трябва да стане белег на времето. Общото мнение следва настоятелно да изисква справедливост. Хората се гордеят с унищожаване на робството, но навсякъде ли то действително е премахнато? Могат ли да се хвалят с просветеност хората, когато знаят, че пълноправието не съществува?

Затова е необходимо неотклонно да се утвърждава значението на Женското Начало. При това в държавен мащаб, а не в домашен план. Ако планетата оцелее, то бъдещите страни ще процъфтяват единствено на база равновесие.

Ние дори допускаме превес на Женското Начало и че борбата ще бъде изключително напрегната. Когато Женското Начало привикне да полага грижи за развитие на собствения потенциал и преосмисли своето чувство постоянно да отдава, Женското Начало ще надделее над Мъжкото във всички направления.

Великата настъпваща епоха е тясно свързана с възраждането на жената. Както в добрите за човечеството времена, бъдещето трябва да предостави на жената място на житейското кормило, редом с мъжа.

Само когато женското равноправие бъде признато в планетарен мащаб, ще можем да кажем, че еволюцията ни е достигнала подобаващо стъпало човешка еволюция. Такъв общочовешки дълг ще следва законите на еволюцията.

Ние отдаваме пълноправие на жените, но преди още да произнесем това, варварите въстават.

4. Далечни светове ни зоват

а. Кой се отправя от Земята към далечни светове?

Легендите гласят, че истинският смисъл на вечния живот на човека е в познание и съвършенство. Планетата, на която в конкретния момент живее човекът, е едно училище, в което той преминава даден курс.

Така според легендите човечеството е преминало на Луната „началното училище“ – животинско, предчовешко. На Земята сега преминаваме „средния курс“ – учим се да бъдем хора. За следващия курс – за висшето „богочовешко училище“ – ще трябва да се пренесем на следваща планета. И така нататък – до безкрай...

Вечният живот в космоса не може да бъде ограничен в рамките на една планета. Когато всичко при нейното обитание е извлечено, предстои живот другаде. И наистина каква полза има да се прикрепим само към Земята, след като вече сме познали цялата земна премъдрост? Какъв е размерът на земните дрехи? Каква подвижност можем да проявим по земната повърхност? Какви мисли можем да споделяме в земната сфера?

Никакъв стъклен похлупак не може да спре „клоните на порасналия дъб“. Далечни светове зоват духа, завършил своето земно образование, към неизразима космическа красота. Прекрасното, безпределно съществуване в далечни светове е обусловено от извисени достижения. И Майтрейя казва: „Мили пътници, погледнете нагоре и ако вместо илюзиите на Земята поискате да отлетите по-далеч, ще ви пораснат криле!“ Свободната воля може да отвежда в далечни светове. Някои същества от Земята вече са отишли на други планети. Този подвиг укрепва връзката с мисълта и разширява новите предели на съзнанието. Така например Платон, наричан в легендите „мислителя“, неведнъж е посочвал, че някога ще премине в друг свят и оттам ще установи връзка с нас. Много векове са били нужни, за да се изпълни тази задача. Но няма нищо нереално, ако волята ни се стреми към това.

На посещения в далечни светове трябва да гледаме като на особени мисии. Не е лесно да си представим, че между световите могат да съществуват мислени връзки. Не е лесно за хората да се откажат от земната твърд и да осъзнаят, че всичко важно е не на Земята, а там, където е така наречената пустота. Трябва да се преродим, за да разберем, че земната красота ни

изглежда такава, само защото не познаваме надземната красота. Много неща на Земята се възприемат изкривено. Хората са склонни да мислят, че между световите царува същата вражда, както и на Земята.

Не проумяват защо някои земни дейци, предани и просветени, са готови да напуснат Събратята си. Земните ограничения не позволяват да допуснем разширяване на нашата общност в рамките на други светове. Не е лесно да си представим и че в нови тела и друго обкръжение, хората ще запазят сегашното си ясно земно съзнание.

б. Полет към далечни светове

Можем ли да посещаваме чужди планети, ако още не сме завършили своята еволюция на Земята? Можем, както ученикът от средното училище може известно време да присъства в сградата на университета като посетител. Как правим това?

Според източните легенди живеещият на Земята човек е дух, облечен в огнена, фина и плътна обвивка. Човешкото плътнo тяло функционира единствено в рамките на физическата сфера на Земята. С финото си тяло можем да се придвижваме без плътното (тяло) в сферата на нашата планета. За напредналото фино тяло която и да е височина не е препятствие. Така ламите на Тибет често са във финото си тяло на връх Еверест и се учудват на желанието на чужденците да се изкачат там непременно в плътното си тяло.

За междупланетни преходи човек разполага с огнено тяло. Ако развием в достатъчна степен огненото тяло, в него можем да посещаваме различни планети. Това е своеобразна подготовка за бъдещ етап, когато съзнанието няма да бъде прикрепено към една-единствена планета. Ако сега преминаваме от една част на света в друга, то същото можем да правим и в междупланетен план. Пътят между планетите е не по-сложен от преодоляване на граница между плътното, фино и огнено тяло и нищо по-различно от осъзнаване на мисълта и устрем към светилата.

Изнамирането на нови лъчи ще позволи да бъде запазено съзнанието в разнородни слоеве. Преди само някои слоеве на атмосферата са спомагали за запазване на съзнанието. Но е могло да има прегради за теченията на газовете. Новите лъчи ще бъдат в състояние да преминат тези препятствия, създавайки въздушни тунели и по този начин разширявайки съзнателната дейност.

Полетът на духа не се измерва в часове – става въпрос за явление извън времето, при което духът се носи между планетите. Всичко протича мигновено и не отнема време, с оглед да не настъпи разрыв между плътното и огнено тела.

в. Какъв е животът на далечните светове?

Възможността за обитаване на небесни тела до днес остава под въпрос. Дори добри астрономи не се решават да вземат отношение по този въпрос. Основната причина е надменността на хората. Те не са склонни да допуснат прераждане в други условия, освен земни.

Но световите са обитаеми. Разбира се, от земна гледна точка не всички са населени, но по същество световите са обитаеми. Разбира се, говорим за различни видове еволюции, не винаги съвместими един с друг. Но няма да сгрешим ако кажем, че всички проявени пространства са обитаеми. Микроскопът открива живот навсякъде по нашата планета; същият закон се проявява и в пространството.

Би било грешка обаче да си представим всички животи на световите в светлината на нашето разбиране днес. Толкова лесно забравяме вчера и слабо си представяме утре, че много наши съждения са като есенни листа. Трябва да осъзнаем простия факт, че населеността на телата в Космоса не изисква непременно земни форми. За живота на други планети не можем да съдим по естеството на земния живот.

Нашият начин на съществуване в никакъв случай не може да се разглежда като всеобщо приложим и спрямо други планети. Природата и животът на други планети от нашата Слънчева система съвършено се различават от тези на нашата Земя. Човешката еволюция е смятана за венец на Мирозданието, но земният човек е още твърде груб в своята форма и тъкани в сравнение с обитателите на Юпитер и Венера, да речем.

На висшите планети има по-малко животни и те са доста по-съвършени. Така на Венера съвсем няма насекоми и хищници. Там е същинско царство на полетите. Летят хора, летят птици; даже рибите летят. При това птиците разбират човешки говор. Окраската на рибите и оперението на птиците притежават изумителни съчетания и красота.

Хората не могат да се приближат към далечните светове в земно състояние, но в огненото си тяло напреднали духове са доближавали други планети и са носили спомени за строежа на

повърхността, колорита и техните обитатели. Подобни опити са редки, но налице. Могат да отворят човешкото съзнание към безграничната действителност.

При полетите към далечни светове се усеща спецификата на цялото им битие. Може да изглежда странно, но в основата на единството стоят твърде много различия, дори при явления, външно напомнящи земните. Всеки свят притежава характерна индивидуална специфика.

Цветовите напомнят земни багри, но същността им е коренно различна. Дълбочината и прозрачността на водните нюанси не могат да се сравняват с моретата на Земята. Самата атмосфера напомня дъга. Но тази дъга не прилича на земната. Рибите летят, но техните цветове нямат равни на Земята. Оперението на птиците не прилича в цветовете си и на най-разкошните земни птици. Хората наподобяват своите Земни събратя, но в същото време поразяват с най-фини тъкани. Отвсякъде се разнася нещо, прилично на най-прекрасно земно пеене, но смисълът на гласовете е по-различен.

Такова различие поразява земното съзнание. Нужно е да привикваме към просторите на разнообразието. Щастливи са тези, които в плътно тяло са вече готови да възприемат многообразието на световите. Не мислете, че такова възприятие е лесно. Трябва да натрупаш много опит, за да проправиш път на реалността. В думата „допускам“ се заключава смисълът на еволюцията.

Ето какво разказва легендата за полет към висша планета.

„Приятелю, ние летим и ясно възприемаме сиянието на далечни светове. Ние, които се приближаваме към тях, познаваме тяхната същност. Искам да ви разкажа с какво съм запомнил далечния свят. Разстоянието до него е огромно, но ние летим мигновено. Дори в огненото тяло не бихме могли да стъпим на нова почва, която ни е чужда. Но можем да видим контурите на морета, радваме се на прекрасните цветове, даже птиците и рибите вече се виждат! Хората не са като нас и дори да изглежда странно – те летят! Не чуваме езика им – може би защото звучат сферите. Помня синевата на води като сапфир, изумрудена зеленина и планини, прилични на смарагд. Изглеждаше, че човек не може да стъпи на такава чиста почва. Самият въздух е непоносим за нас, но докоснем ли се до него, страдаме, като се връщаме към нашето тяло – душно като тясна дреха. Така е всеки път – и сладко, и трудно.“

Сърдечната мъка по далечни светове е особен вид тъга.

Много от тези, които са я изпитали, не могат да я поместят в земното си сърце. Но нищо не е в състояние да изличи спомена за далечни светове у онзи, който се е доближил до тях в огнено тяло. Както са безбройни звездите, така и споменът за далечни светове не може да бъде изказан с думи.

Едно виждане на далечните светове преобразява целия живот. Долавянето на поне частица от живота на други светове оставя ярък спомен завинаги; такова приближаване е същинско просветление на съзнанието. Редно е да бъдат осъзнати населените светове. Трябва да бъдат разбрани океаните от мисли, които раждат музиката на сферите.

2. Как общуваме с далечни светове?

Както вече знаем от други легенди, благодарение на усилията на господаря на тъмнината нашата планета е изолирана от другите светове. Планетата е заобиколена от непроницаеми слоеве, породени от лошите мисли и човеконенавистни прояви на хората, и тази кора възпрепятства предаването на мисли между планетите. Вследствие породилата се изолация, в своето развитие изоставя не само Земята, но и Марс и Сатурн.

Съгласно учението на Агни Йога, връзката с далечни светове е следваща задача на еволюцията. Това значи, че породилата се изолация трябва да бъде сведена до отредения мащаб. Нужно е да се стремим да пробием канали в кафявия пояс, задушаваш планетата. По-вероятно би било същества от други светове да пробият душната атмосфера на Земята, ако доловят призови за помощ от страна на нейните обитатели.

Древната философия съветва да мислим за далечните светове все едно, че живеем в тях. Такива указания са давани под различна форма. В какво е тяхната същност? Не могат да бъдат нещо отвлечено. Настоячивите указания да вземем участие говорят, че мисълта за далечни светове е от голямо значение.

Лъчите на планетите са силни и упражняват въздействие над човечеството, но само мисълта асимилира мощните токове. Мисловният процес на човечеството може да почерпи полза от възприемане на далечните послания. Разбира се, за такива послания следва да се мисли като за нещо близко. Мисълта генерира специфична атмосфера, в която планетните токове съумяват да се проявяват и оказват благотворно въздействие.

Не е нужно да мислим непрестанно за далечни светове,

достатъчно е да насочим към тях подходяща нагласа и тя естествено поема в съответна посока. Мисълта за далечните светове трябва да бъде ежедневна и неотклонна.

Добре е понякога да поседим спокойно, отправили взор в безбрежното – зареян в далечни светове. Трябва сами да привличаме токовете, които иначе е възможно да ни подминат безвъзвратно. Мисълта привлича като магнит положителни токове и подобно на щит отблъсква неблагоприятните.

Мисълта може да достига Висши Светове светкавично. Трябва да изследваме бързината на мисълта; подобно наблюдение е пряко свързано с осъзнаване на далечните светове. Извеждането на съзнанието извън пределите на планетата му придава величествени измерения. Мисълта, съвместно с мисловната енергия, придобива нужната тежест, когато надскочи земната сфера. По същия начин възприемаме и мисли от далечни светове.

Земната природа на хората прави висшите енергии почти неосезаеми за тях. Разбира се, вътрешното въздействие е огромно, но малко са съзнанията подготвени дотолкова, че да възприемат тези висши докосвания. Не бива да се мисли, че без нужната нагласа могат да бъдат приемани послания от далечни светове. Двойната природа: земна и огнена, трудно се изявява съвместно. Не е лесен за възприемане синтезът на най-фини енергии! Споменаваме това не с цел да всеем разочарование, а за да провокираме търпение и устрем.

Удачно е на магнитните токове да гледаме като на канали между планетите. Изучаването на общуването между световите трябва да следва каналите на магнитните вълни, но разбира се, водещо следва да бъде духовното съзнание.

Проявата на възможности за връзка с далечните светове ще се осъществи по канала на въздуха. Казано е, че звукът ще стигне пръв. Тези фрагменти ще бъдат рудиментарни, като първите щърбини на еолита. Нищо, че цели години ще минат, докато разберем сложния смисъл; няма спор, че това завоевание не ще започне в обсерваториите. Слуховото възприятие на духа ще донесе първите вести. Ако чуete някакви фрагменти от звуци, не ги отхвърляйте, защото всеки от тях ще благоприятства възможностите на човечеството. Постепенно може да проникнат неизвестни думи.

Звуците от далечни светове ще могат да бъдат бързо доловени. Ще наподобяват характерно звучене, защото токът създава вибрация. Трябва да свикнем с тези звуци. Явно е, че така наречената музика на сферите сравнително често граничи

със звученето на далечните светове. Всяка музика от сферите е проводник между световете – вибрация, достигаща далечни планети.

Същността на музиката на сферите съставлява не тема, а ритъм. Качеството на чистотата на звуците е междупланетен проводник. Тези звуци проникват в много далечни светове, но на Земята могат да бъдат долавяни само по високи места от хора с музикален слух.

Нека вместо съмнения и отрицания зазвучат струните на далечни светове. Всяко долавяне на гласовете от разстояние е вече победа над пространството. Някои хора познават музиката на сферите и пространствената песен. Малцина са достигнали това ниво, но въпросните преобразователи на живота са напълно реални.

В разсъжденията за далечни светове трябва на първо място да надскочим земните ограничения. Дори и да се заровим в астрономически цифри, няма да стигнем до желаното сътрудничество с тях. От милиардите небесни тела могат да бъдат видени още стотици, но и най-мощният телескоп би бил нищожен в сравнение с космическия безкрай.

Освен напредък на познанието ще ни бъде нужна и психическа нагласа. В обсерваторията трябва да бъдат допускани само праведни ясновидци. Нека механиката и психиката се вплетат в едно. Подобно сътрудничество би изисквало множество координации и проверки. Всяка съпоставка поражда нови идеи и е сама по себе си полезна. Във Вавилон и Египет са били използвани сходни методи на оприличаване.

д. Как да се устремим към далечни светове?

С призива към далечни светове не провокираме откъсване от живота; търсим нови пътища. Формите на сегашното време могат да бъдат наречени стремление към достигане на съвършенство; бъдещите форми респондират на далечни светове.

Ние, Братята на човечеството, познаваме реалността: велика, същностна и непоклатима. Нека далечните светове, като царство на прекрасното, живеят в съзнанието на хората. Там животът се утвърждава с естетика и устрем към по-добро, там царува огънят на духа, пламъкът на любовта.

Устремът към далечни светове е естествен порив на човешкия дух. Далечните светове са наш проявен път.

Далечните светове са наш простор към мечтата на Великата Майка на Света. И човешкият дух, търсещ хоризонт, разполага с разкрити пред него проявени далечни светове.

Нека кажем – недосегаемото може да стане достъпно за нас, затова нека устремим порив в Безкрайността с цялата ѝ красота.

Светът на формите е безпределен и развитите възприятия и въображение могат да прибавят към съществуващото битие многообразие от форми. Защо не обогатим живота си, като възприемем в своето съзнание теза, че духът, освен земно убежище, има съкровища, към които да се устреми? Защо не приемем, че световите се доближават до веригата, водеща от корените към безкрайна еволюция?

Далечни светове изпълват пространството. Космическото понятие за далечни светове трябва да живее в човешкото съзнание като заветна цел. Постигането на съкровена цел може да бъде осъществено с вяра в далечните светове. Извисеност и порив ще разкрият пътя към далечни светове.

Учението мълви на извисените: като се събудите, помнете далечните светове, като заспivate, помнете далечните светове. Вие разбирате, че без разкриване на небесните пътища съществуването е нищожно. Новият свят се нуждае от нови граници. Нека търсещите следват праведен път. Би ли могъл път през целия небосклон да бъде тесен?

Нека вперим взор в далечни светове и се почувстваме техни участници. Излизане извън пределите на планетата – това е най-първо и основно откритие. Човек не е зрител на света, а съзнателен участник и пътят му води не през мочурища, а следва сиянието на сферите.

Нека всеки си набележи възходяща линия към някой измежду тези висши светове. Най-близки светове, накъдето бихме могли да насочим внимание, са Юпитер и Венера.

Същността и стремежът към далечни светове се състоят в придобиване на съзнание за нашия живот на тях. Възможността да се живее там играе ролята на канал за сближаване по отношение на нашето съзнание.

Именно такава съзнание следва да бъде прокарвано с цел да ни послужи като канал за връзка.

Преди да се почувстваш като гост на всички планети, трябва да осъзнаеш малките размери на Земята. Нужно е не да смаяваме нашата планета Земя, а да направим равностетка за мястото ѝ сред величието на Безкрайността.

Съзнанието за малката Земя и нейните несъвършенства може да засили порива към далечни светове. Земната красота се

губи в сиянието на надзвездните лъчи. Земната наука, която трудно си спомня вчерашния ден и дори не предполага какво ще стане утре, е нищожна и се губи сред многообразието от новородени светила.

Съпоставка на еволюцията на света с нищожното човешко ежедневие би могла да предизвика когнитивен прелом. Отредената реалност ще възпре нищожни помисли. Може ли да се говори на Юпитер за борсови спекулации или на Венера за затвори? Някои теми са непристойни в космически план. Понятията на далечни светове ще преобразят живота на повърхността на планетата. Човек ще извърви неотклонно земния си път, предвид заобикалящото го Величие.

Колкото по-извисен е духът, толкова по-неизбежно осъзнава цялата дълбока горчивина на земния живот. В паралел, Учението на Живота славослови щастието. Тази радост би могла да се състои в опознаване на далечните светове. Да вземем прост пример. Сред нощния мрак вие с вашата каручка бързате към дома; лошото време навън би следвало да ви направи унил, но духът ви прелива от радост. Откъде произтича тя? Единствено от съзнанието, че домът е близо и тъмнината не може да погълне скъпите за вас същества. Станат ли веднъж далечните светове действителност за нас, теглата на земния живот ни се виждат дребни и нищожни!

Трябва да съумеем незабавно да осъзнаем своя път към далечните светове. Единствено подобно разширяване на разбирането на живота указва на духа пътя към щастието. На какво да се радваме иначе? На неизбежното прераждане ли? Но без представа за бъдещето ще възприемаме възплъщението като безсмислено разгръщани и откъснати житейски страници. Именно същината на познанието предоставя на човек разбиране за житейските превратности. С такова мислене той вече получава правото да изпита радост и при съответен стремеж, му се предоставя възможност за реално сътрудничество с далечните светове.

Не оставяйте Земята безпризорна. Осъзнаването на далечни светове трябва да разшири съзнанието, но не и да ви отвърне от земните неправди. В противен случай всеки би отлетял надалеч и изоставил родното огнище. Трябва да съизмерим всичко така, че и небесното, и земно начала да намерят хармония вътре в нас.

Въздигането на земните дела не ще ограничи познаването на далечни светове.

5. На път към надземния свят

а. За надземното

Легендите гласят, че човек живее не само във физическия, видим, свят. Всичко, както вече видяхме, протича в три планетарни измерения едновременно.

Трите свята съществуват в пълен синхрон. Утвърждаването на много земни начала се извършва във Висшите Светове. Често цели творения преди земното си осъществяване биват създадени във Висшите Светове. Древните завети разказват за Небесни Градове – именно те се претворяват реално в Надземни Светове, и така се порождат магнетично привличане.

Всичко бива изградено в Огнения свят, след което се спуска във финото тяло. Така създаденото на Земята се превръща в бледа сянка на Огнения свят. Такъв е предназначеният ред.

Много от създаденото в Огнения свят все още не е навлязло в земните очертания. Поради това невежите съдят по земната очевидност; мъдрите обаче са наясно със същинската действителност. Редът на творчество е строен, но слабо разбираем за нищите духом. Всеки е наясно обаче, че преди да изваем статуя, трябва да излеем разтопена на огън маса в изсечена форма.

Много от творенията, все още не достигнали фаза земно втвърдяване, са вече завършени в Огнения свят. Между огнените форми и земното им претворяване се проявява известно неминуемо забавяне. Така ясновидците узnavат това, което трябва да настъпи, макар че то е още невидимо за простосмъртни очи. Претворяването на огнени решения в земни форми напомня процеса на отливане на метали.

Главните космически сили работят невидимо. Вселената се изгражда незримо от огъня. Всяка земна проява има зад себе си невидима причина в ролята на потенциална сила. Хората виждат само следствието, но самият процес остава скрит за тях.

Светът е пълен с невидими реалности. Незримите светове присъстват навсякъде и ни наблюдават. Земното и надземното са страни на единно цяло.

б. Общуване с Висши Светове

Сънят е общуване с Висши Светове. Всяко сънно състояние приближава човек към Финия свят. Почти половината от живота протича в допир с Финия и дори с Огнения свят. Сънят доказва, че без общуване с Висшите Светове хората не могат да

съществуват. Без сън обичайно можем да живеем много кратко време; след това мисленето изпада в болезнено състояние, появяват се халюцинации, вцепняване и други признаци на неестествено съществуване. Организмът се стреми към животворен обмен и не намира отредения път.

За едни сънят е противоположност на бодрстването, а за нас той е продължение на труда в друго състояние. Сънят е част от битието. В съня навярно се проявява друго състояние на съзнание, но тази степен на съзнание може да бъде контролирана. Човек би могъл да приеме, че заспивайки, отива на работа.

Ако свободната му воля се придържа към тази аксиома, значително по-лесно ще съумее да приложи силите си във Финия свят.

Нека не се безпокоим, че това би ни лишило от отдих; той ще остане ненакърнен, защото във Финия свят участие взимат фините качества, които не се уморяват в материално измерение. Много по-лошо е, ако човек заспива, обзет от земни страсти, без никакво отношение към Висшите Светове. Тогава вместо да се отдаде на светъл труд и добросъвестно опознаване, той блуждае в тъмните слоеве и не е трудно да се досетим какви срещи го изморяват.

Нека възприемаме заспиването като съзнателен преход към Висшия свят. Крилете на Свободната воля ни понасят към висините. Удачната нагласа спрямо подобен вид извисяване формира постоянство при общуването с Висши светове. Дори насън поддържа връзка с източника на познание.

Сънищата са изследвани многостранно. Не омаловажаваме много от техните повърхностни последствия но подчертаваме, че най-същественото винаги се омаловажава: многообразни видове въздействия на мисълта от разстояние, какви ли не Йерархически предупреждения, всички взаимодействия с Финия свят и всякакви огнени усещания. А това са четирите главни функции на съня.

Първоначално границата между Плътния и Финия свят не е била толкова рязка. В старинни летописи срещаме сведения за изключително близко преплитане на тези светове. Но устременият към обособяване разсъдъкът е затруднил еволюцията. Това е станало по време на Кали Юга; Сатия Юга обаче отново ще сближи, разединените насилствено светове.

Същността на Сатия Юга изисква общуване с Висшите Светове. Готвейки се за Сатия Юга, следва да се върнем отново към непосредствено общуване с Висшите Светове с помощта на

Агни Йога. Изискват го предопределените открития, които не могат да бъдат отредени на животинско съзнание.

Неточно е твърдението, че естеството на Финия свят е недоловимо.

Крилете му докосват хората много по-често, отколкото е прието да се счита. Но ние сами отпъждаме невидими мухи и изтърсваме незрима паяжина. Обичайно често хората са споходени от натрапчива мисъл и се питат: Кой ли ме призовава? Множество фини, но напълно осезаеми усещания ни съпровождат ежедневно. А при същински допир до Финия свят долавяме нечий жест или докосване, целящо да привлече вниманието ни.

Хората напразно считат, че нямат досег до Финия свят. Мнозина виждат фини същества. Често долавяме разговори от отвъдното, усещаме неземни аромати. Наблюдават се безчет сходни явления както при хора, така и сред животни. Единствено упоритото предубеждение пречи на хората да възприемат действителността. Много от нас са намирали спасение благодарение на указания от Финия свят. Ред държавни дела са били решавани по указания свише. Не само в древни епохи виждаме примери за това; и недалечното минало представя ред необорими примери за постоянни сходни въздействия. Земята не е изолирана от другите светове. Когато съзнанието ни напредне достатъчно, ще възприемаме подобни ценни сближавания като нещо напълно естествено.

Тези, които са развили своите центрове на висше съзнание, могат да вземат дейно участие в живота на Финия свят, при което връщайки се след кратък престой там в плътното си тяло, си спомнят всичко. Пребиваването във Финия свят почти не изисква физическо време. Дори и при най-далечни полети във Финия свят, земните часовници отмерват няколко секунди – дотолкова времето във Финия свят е различно от това във Физическия.

в. Същност на Надземните светове

Всеки човек има три основни потока на мисълта. Първият е наносен – с първоизточник плътта, - свързан с физически дейности, с явното във външните житейски проявления. Вторият включва сърцето и фините чувства, и спомага за тяхното пречистване и извисяване. На трето място, в дълбините на съзнанието, се заражда подвигът на саможертвата – характерен за Огнения свят. Така съзнанието на човека е

пресечна точка на всички Светове. В ритмите на съзвучията, във видения и усещания, трите свята се сближават.

Тройният палимпсест* е пример за наслагване на знаци от три свята. Да се представим пергамент, на който е бил написан космогоничен трактат, след което е станал носител на любовен сонет и накрая върху него търговец е отбелязал брой платове и кожи. Трудно би било през видимите сметки да бъдат прочетени сърдечни излияния и почти невъзможно е да се разчете трактатът за най-същественото. Нима не става същото с йероглифите на трите свята? Но опитният учен умее да разпознава най-сложни ръкописи; така и просветленото съзнание разбира значението на знаците от Висшия свят. Не би било редно да считаме объркани пазарски сметки за закони на Вселената.

Умеещите да долавят във всичко край себе си присъствието на Висш свят са намерили правилния път за извисяване. Нужно е във всичко да търсим своята мисия във Висшия свят. При липса на отдаденост, пътят е дълъг и тесен. И сред най-плътни условия не трябва да спираме своя стремеж към Висшия свят и да чувстваме този прекрасен свят близък. Още в земното си тяло духът се учи да търси Висшия свят под формата на стремеж за завръщане към свидно място. Привързаност изпитваме дори към своята земна родина, но далеч по-силно е привличането към вечното отечество.

Отправяйки се на далечни пътешествия, хората се надяват да видят нещо привлекателно; в противен случай пътешествието става тягостно. Такова трябва да бъде отношението ни към Финия свят и далечните Светове. Нека хората се погрижат да формират по-добри очаквания за сполука по далечния път. Те ще встъпят в страната на мислите. Там човекът, хранещ красиви мисли, не може да пострада! Той влиза в Бащиния Дом, предчувствайки благодатни съкровища.

Нека пазим жива мисълта за Огнения свят. Нека си го представяме като най-жизнен и водещ. Огнения свят трябва да приемем с ум и сърце. Трябва да усетим как оттам извираат проявите на всяко вдъхновение. Достойни творци и работници открито свидетелстват, че най-добрите решения ги озаряват свише. Като мощно динамо Огненият свят излъчва редица гениални идеи. Чрез Огня в Сърцето установяваме контакт с Висшия свят.

Без осъзнаване на трите свята мисленето не може да

*Древен ръкопис, написан върху друг по-стар. (Бел. изд.)

достигне новото ниво. Невъзможно е да се придвижим напред, без да ги осъзнаем. Нужно е да ги приемем пак така безрезервно, както Светлината и Слънцето. Трябва да възприемаме Висшето измерение като естествено съпътстващо условие и следва да осъзнаем Огнения свят като нещо реално и подхранващо живота. Следва да осъзнаем Огнения свят като единствено предназначение на хората.

2. Подготовка за Висшите Светове

Огненият свят е цел на Битието. Трябва да мислим за него като за наша съдба. Към Огнения свят можем да пристъпим единствено с ясно съзнание.

Началото на приближаване към Огнения свят се състои в усвояване основите на живота. Самото приближаване към него предполага прилагане на нужните качества. Милосърдие, състрадание, любов и всички достойни светли чувства са меродавни насоки за свързване с висшите енергии. Трябва да свикнем да възприемаме тези светли качества като реално средство за контакт с висши измерения. В името на Огнения свят следва да извисим съзнанието, да просветлим сърцето си и да мислим добронамерено.

Във Финия свят единствен движещ фактор е мисълта. Как работим с мисъл? Такива действия предполагат умение да мислим. Трябва да обичаме процеса на мислене. Във всяка дейност е нужно да намерим проводник за извисяване на мисълта. При това следва да различаваме мисли, рожба на собственото его и мисли за Общото Благо.

Нужно е постоянно да възпитаваме в себе си съзнанието на Финия и Огнения свят. Трябва да привикнем към състояние на непрестанен труд, безкраен и неуморен. Подобна дисциплина на съзнанието е ключово стъпало към Финия свят. Хората обичайно се трудят в очакване на почивка, а не доживотна работа. Поради това, озовали се във Финия свят лице в лице с Безкрайността, изпадат в замъглено и объркано състояние. Огненият свят предполага доблест да вървим безстрашно по ръба на пропастта. Само висше самообладание пред опасността ще ни подготви за огнените сфери.

Казано е „Не влизайте в Огъня с дрехи, които горят, а проявете огнена радост." В тези думи е избрано цялото условие за приобщаване към Огнения свят. Радостта от извисяването следва да надскочи земното разбиране. Трябва да сияе и озарява пътя на мнозина.

Когато се радвате на цветята, когато се съсредоточите мислено върху чудния им строеж, развил се от малко семе, когато се наслаждавате на свежия им аромат – с това се докосвате до Финия свят. И в земните цветове, и в оперението на птиците, и в прелестите на небето можем да намерим онази радост, която отвежда към вратите на Огнения свят. Нужно е при земните условия да съумяваме да открием обекти, пригодни за всички светове.

В мига на преход към Финия свят не ще имаме време да разсъждаваме; радостното озарение може и следва да бъде мигновено. Съзнанието ще бъде съхранено именно от радостта. Тук обаче трябва да не губим време, а да се порадваме на всяко цветче.

Пътят към Огнения свят е застлан с любов и красота. В сърцето си трябва да окажем почит към Висшия свят като най-важно и прекрасно нещо в човешкия живот.

Измежду земните понятия, любовта и творчеството са пряко свързани с Висшия свят. Ако при земното съществуване любовта е най-творческо начало, същото е далеч по-вярно по отношение на висшите светове. Любовта към Огнения свят е източник на най-силно привличане.

По пътя към Огнения свят следва да приемем сърцето като свързващо звено между световите. Единствено то ще ни отведе до Огнения свят. Да се приближим към него спокойни, при все и не без трепет; пулсът на неговия ритъм е засилен, но не вселява ужас, а поражда тържествено приповдигнатото усещане.

д. За ролята на земния живот

Хората не искат да си представят, че техният земен живот е мимолетен като кратка спирка на влака. Достойният пътник при мимолетна нощувка се стреми да не притесни домакините; съзнанието му е ангажирано с целта на пътешествието. Но потеглилите на дълъг път често мислят за самата нощувка, забравяйки лекомислено целта на своето пътешествие.

Нека съпоставим земния живот и надземното пребиваване. С малки изключения обитаването на висши светове е несравнимо по-продължително. Следователно длъжни сме да се подготвим не за кратки антракти и преди всичко да преценим от какво ще се нуждаем по време на дългия престой.

Кратък е земният път, ограничено е пребиваването във Финият и Мисловния свят, но Огненият свят изключва всякакви срокове и именно към него трябва да се стремим. Всички знаем,

че което и да е наше местопребиваване няма да бъде вечно и би било разумно незабавно да подготвим нещо за по-нататък.

Огненият свят е отредено бъдеще. Осъзнали великото предназначение, нека не се задържахме по пътя. Краткото ни временно пребиваване във Финия свят е отредено като най-удачна спирка предвид по-бързо придвижване към Огнения свят.

Казано е, че всеки носи специфично поръчение. Всеки, приел земна плът, се явява вестител. Нима това не е чудесно? Едва ли множество хора са ненаясно със своето предназначение. Подобна разсеяност би демонстрирала неосъзнаване на трите свята. Можем да си представим преобразяването на човек, поел своя земен път.

Никой не може да схване изцяло повереното му от Финия свят поръчение. Но всекиму се дава частица добро, за да съумее около нея да оформи земното си изпитание. Хората обаче пренебрегват частиците добро, защото не търсят досег до висшите светове – източник на чудесните вълни на доброто. Стига хората да използват отдадените им трошици добрина, множество злини биха изчезнали от само себе си.

Хората не желаят да си дадат сметка, че щедрите им земни иманета ще избледнеят пред мисловното творчество на висшите светове. Трябва е да познаем висшите светове. Време е да настроим съзнанието си на вселенска вълна. Отправяйки мисли към тях ще си спомним и за поверените трошици добрина. Ще си спомним и часа преди зазоряване, когато ни е било отредено да донесем на Земята извисените фини творения. Всекиму, готов да се въплъти, е възложено според собствените сили поръчение за добро. Дори и съобразно повелите на личната свободна воля човек да прецени и отхвърли това ценно поръчение, все някога ще трябва да се върне и събере разсипаните зърна.

е. За промяната в живота

Нека никой не мисли, че призовавайки към Висши светове, откъсваме хората от Земята. Напротив, величието на Висшия свят безусловно утвърждава всякакви други житейски проявления. Всяка съпоставка с Висшия свят извисява и земните мисли. Насочилият се към Висшия свят не ще твори мерзки дела. Самото название Висш свят означава, че всичко, свързано с него, ще бъде извисено.

Когато духът се научава да подчини земния живот на

Висшия, всички измерения преминават в друг мащаб. Съзнанието за надземните светове ще утвърди нови нюанси. Подобно разширено съзнание преобразява и цялостното отношение към живота. Пробуденият стремеж към висши светове преобразява цялото мироздание.

Земният живот може да бъде извисен единствено чрез връзка с Висшия свят; в противен случай страданията не намаляват, а напротив, предвещават гибел. При положение, че вече коментираме Огнения свят, време е да продължим по-нататък. Не е редно да замръзнем на ниво „преходно време“, където са тънали в забвение всички всемирни закони на Битието.

Надземните сфери споменаваме с цел да разширим кръгозора на мислене. Само с широко разбиране ще съумеем да доловим същината на протичащия процес.

Нима можем да постигнем разбиране на Космоса без устрем да проникнем във висшите сфери? Не ще го осъзнаем, докато не проумеем трите свята и техните съотношения. Когато духът на човека привикне с мисълта за висшите светове, наяве излиза проявлението на множество закони на битието. Когато духът се устреми към фините и огнени сфери, пред него се разкрива цялата Космическа Широта. Съзнание, устремено към Висшите Светове, е в състояние да черпи от съкровищницата на Космоса.

Съумелият да се докосне до Висшия свят е твърд и непобедим. Невъзможно е да знаем само една страна на битието. Единствено познание за цялото Мироздание би могло да утвърди победата. Знаещият за Света на Светлината не ще се побой от мрака.

Всеки човек в транс става ловък, смел, неуморим и вещь в множество иначе неизвестни му неща, и проявата на незримия свят за него става осезаема, защото за момент се е откъснал от низшия, физически свят. Но връщайки се обратно в него, губи временната висша същност. Трябва да потърсим мост, за да не губим съзнание, веднъж обогатили се от Висшия свят. Предназначението на Агни Йога е именно да приобщи хората към Висшия свят.

В напрежението пред опасността човешките сили нарастват, а състоянието на екстаз придава неземни възможности. При установено такова състояние, моментът може да бъде продължен, с други думи на човек може да бъде предоставена възможност за безмерно увеличаване на силите. Нужно е само Изворът на сили да стане постоянен и достъпен.

Така въпросът за осъзнаване на Висшия свят ще стане насъщен и самата наука ще го възприеме като двигател на еволюцията. Може не само да мечтаем за такова сближаване, но и да достигнем до Висшия свят със земни средства.

6. Как да станем граждани на Космоса...

а. Да бъдем космически сътрудници

Нека застанем под нощното небе и се вгледаме в блещукането на безброй светове. Към това творчество ни води Господарят. Нужно е да се готвим да станем негови сътворци. Наш дълг е да съхраним и умножим зърната на съзнанието, защото целият свят се крепи върху силата на съзнанието. Следва да бъдем готови да преминем всички мостове с огнено съзнание, трептящо с пулса на Космоса, и познаващо истината на народите. Можем да вложим всички свещени сили на сърцето, за да станем сътворци на пламенния Логос, надмогвайки смъртта. Така новото стъпало, а именно стъпалото на сътрудничество с Космоса, предоставя на хората нова възможност – съзнателно да станат космически сътрудници.

Но предназначението на човека на планетата е слабо разбрано.

Човечеството е така сляпо устремено към своя хоризонт, че не може да прозре своето космическо предназначение. Малцина се стремят да станат вселенски граждани. Подобно звание предполага множество усилия – съпроводени с наблюдателност, и проникателност, и най-вече неутолим стремеж. Космичността на Битието изглежда нещо тривиално, но за негови осъществяване и въздигане се изискват наши упорити последователни усилия.

Да станеш гражданин на Космоса означава да бъдеш съзнателен космически сътрудник. Това предполага да съумееш да общуваш с Висшите и далечни Светове. Как да придобием тези космически способности? За да станеш вселенски гражданин, трябва:

Да развиеш човешкия си апарат,
Да придобиеш психична енергия,
Да достигнеш космическо съзнание,
Да се научиш да мислиш,
Да възпитаеш сърцето си,
Да бъдеш герой.

б. Да развиеш човешкия си апарат

Съвременният човек не знае за това, което може да постигне и трябва да стане. В своето незнание той се стреми към придобиване на преходни, мними ценности, и пренебрегва висшето, действително съкровище, което носи в себе си през

всичките дни на своето съществуване.

Човек, досущ като заблуден пътник, не знае къде да търси преуспяване, а съкровището е в него самия. Мъдростта на всички векове гласи „Познай себе си!“ В този съвет е обърнато внимание на най-съкровеното, на което е отсъдено да стане явно.

Осъзнавайки разумността на всичко съществуващо, човек опознава и дълбините в самия себе си. Крайно време е да се научи да уважаваме в себе си силата, която ни води към по-добри бъднини. Настанало е време да изучаваме огнената природа в себе си. Недопустимо е хората да почитат повече механични отживелици, отколкото великата енергия, скрита в самите тях.

В новата Ера ще има много такива хора, които ще заменят най-сложните апарати. Решени сме да създадем роботи, но след механичната треска пак ще насочим внимание на силите, заложили в самия човек. Човешкото същество вечно се е бояло от всичко тайнствено забравяйки, че ключът от Сезам е в самия него.

Нека припомним колко чудеса се крият в човека. Действително, самото съществуване на човека, мислещ и изпълнен с най-фини механизми, е реално чудо.

Много клетки на организма са в спящо състояние. Посочено е, че пробуждането им би направило човек светец и летящ. Можем ли да си представим как хората в сегашното им състояние получават такова пробуждане на скритата в тях светлина? Помислете, че човек е напълно подготвен за понататъшна еволюция, но съкровището засега трябва да остане в спящо състояние. Състоянието на съзнанието не допуска резки скокове.

Всяка наша клетка съдържа милиони и милиони проводници. Не за да спят са дадени тези най-фини механизми. Не от съмнение се изчисляват тези огромни цифри. Те напомнят за безкрайността и за възвишеността на нашето същество.

Как силно въздейства космическата енергия в човешкия организъм! Всеки космически огън там среща съзвучие. Ако гледаме на човешкия организъм като на отражение на явленията от Космоса, колко съзвучия можем да открием!

Центровете на човека са тъждествени с центровете на Космоса. Човек носи в себе си всички проявления на Космоса. Значими са отраженията на функциите на Космоса в човека. Отразявайки в себе си всички космически функции, той се съизмерва с възможностите, проявени в Космоса.

Сега обаче всички центрове на висшето съзнание у хората са в спящо състояние и бездействат. Човек живее с нищожна част от своя потенциал и с малка част от своите центрове.

Трябва да развиваме безкрайните възможности на човешкия апарат. Ако хората се стараят да усъвършенстват даже научните прибори, то толкова по-желателно е усъвършенстването на самия човешки апарат!

Хората вече разполагат с лъчи, които снимат плътта, също така точно ще бъдат намерени лъчите, които ще улавят огнените центрове. Разбира се, за успеха на такива показателни опити е необходимо да развиваме огнените центрове в себе си. Те съществуват потенциално във всеки организъм, но бездушните същества няма да отразят върху екрана малки проблясъци от загаснали огньовете.

Легендите говорят, че в човешкия организъм има 49 центъра на висшето съзнание. Ето няколко щрихи за най-главните от тях.

Центърът на Чашата се намира над слънчевия сплит на нивото на сърцето. В чашата се пази съкровището на чувствата, отредени от бъдещата еволюция. Чувстването по-рано се наричало интуиция. То се образува от натрупвания в предишни животи.

Чашата е единна за всички въплъщения. В Чашата се натрупват неописуеми съкровища. Понякога много неща, събрани в Чашата, остават затворени в продължение на много животи. Отваряне центъра на Чашата дава възможност да се използва целият многообразен и многовековен опит от предишни животи. Центърът на Чашата дава знание за предишни въплъщения.

Центърът на белите дробове, представляващ разгарянето, позволява на йогите да надмогват въздуха и водата. Йогите демонстрират полети и ходене по вода, собственото тегло става относително. Центърът на белите дробове е основа на всички така наречени чудеса. Всички болки на мъчениците са изчезвали чрез контролиране на този център и само Чашата на екстаза е била жива.

Центърът на Камбаната се намира на темето. Това е център на свръхслухови и зрителни възприятия. С този център се възприемат пространствените мисли и всичко идващо от висши сфери и висши светове.

Окото на Брама или Третото Око се намира над веждите. Физическият орган на този център е епифизата, която се намира на тила. Отварянето на този център дава ясновидство и

яснотуване – съзнателно виждане на бивши явления и бъдещи събития, извън време и пространство.

Физическият орган на центъра на гръкляна е щитовидната жлеза. Отварянето на този център дава не само разбиране на всяка реч на произволен език, но и способност да въздействаш със своята реч на слушателя така, че той да разбира отправено към него послание, без значение на какъв език е било произнесено.

Центърът на Кундалини се намира в края на гръбначния стълб. Причината, предизвикваща разпалване и стимул за действие на тока на Кундалини, е импулс от вътрешен, духовен порядък. Само истинският огнен устрем към знание, към Светлина и Истина, поражда огнено следствие – разпалване на този център.

По-подробно за тези, както и за други центрове ще узнае този, на когото му е дошло времето.

Всеки отворен център е огромна творческа сила, приобщаваща човек към космически живот и космическо творчество. Вследствие постоянна връзка на отворените центрове с огъня на пространството, се усъвършенства целият организъм, всички органи на чувствата се изострят. Човек с отворени центрове е способен да възприеме най-фините енергии. Той усеща много неща, недостъпни за грубите чувства. Отворените центрове са средство за общуване с висшите сфери и мост между световите.

в. Да придобиеш психическа енергия

Комическото сътрудничество се осъществява чрез психическа енергия с помощта на токове и лъчи. Психическата, с други думи огнената енергия или Агни, се получава чрез отворените огнени центрове на човека. Силата на психическата енергия е огнената мощ.

Начините за нагнетяване на психическа енергия са многобройни. Възвишената мисъл или устремена радост, поривите на духа и всяко вътрешно насищане със сила могат да увеличат многократно проявленията на психическа енергия. Именно отвътре може да бъде попълнен този съкровен източник. Стремекът към висши достижения окриля духа и нагнетява запаса от психическа енергия. Огненият устрем се състои в мощно нагнетена психическа енергия.

Психическата енергия е истинска дъщеря на Огъня! Всеки възторг прибавя трошица към съкровището. Всяко възхищение

пред прекрасното събира зърна светлина. Всяко любуване на природата създава лъч на победа. Така възхищението ще бъде най-кратък път към натрупването на психическа енергия.

Разсадникът на прекрасната градина от огнена енергия се състои в радост от прекрасното; бъдете достоен приемник на радостта от светлината. Научете се да се наслаждавате на всяко листче, събудено за живот. Осъзнайте как да зазвучите с вашите центрове в отговор на зова на радостта. Опитайте да осъзнаете, че такава радост не е безделие, а прибиране на съкровище. Научете се да натрупвате енергия чрез радостта, защото иначе с какво ще свържем нишката на далечните светове!

Изработването в себе си на постоянен несломим стремеж към Светлината във всички негови проявления ще се състои в развитие на психическа енергия. Психическата енергия е любов и устрем. Понятията устрем и психическа енергия можем да обявим за синоними. Едното без другото не съществува. Сърцето, в своя устрем към извисена същност на целия живот, става проводник на психическата енергия.

„Обичайте се един друг“ – тази заповед е мъдра. Нищо по-добре от любовта не може да хармонизира психическата енергия. Много показателно е, че психическата енергия се възстановява преди всичко по емоционален път, а не от физическия отдих. Ако човек може да съди за чувствата си, той би избрал най-достойното сред тях – любовта.

Трябва да осъзнаем Йерархията като главен източник за нагнетяване на психическа енергия. Не следва да гледаме на Йерархията като на нещо отвлечено. Трябва да вярваме непоколебимо, че Тя е непосредствен извор на живот.

Всемогъществото на човека от космическата ера произтича от общуване с Йерархията чрез психическа енергия. Ето как психическата енергия е ключ към всички достижения и решения на всякакви проблеми. Психическата сфера повлиява всички сфери на Битието.

Ако хората можеха да осъзнаят, че натрупването на психическа енергия е нужно не само в настоящия живот, а като постоянно и неотменимо достояние и преимущество, това съзнание до голяма степен би размило границите на живота. Нима съзнанието за живота не трябва заедно с миналото да се грижи и за бъдещето?

2. Да достигнем космическо съзнание

Ако някой счита, че желае да достигне космическо

съзнание, нека най-напред помисли за пречистване на сърцето. Нека не се мисли за победител на Космоса, а да очисти съзнанието си от отложения. Да съумееш да очистиш съзнанието от ненужни понятия вече означава, че си готов за далечния път. Едва след такова освобождаване можем да мислим за ново съзнание.

Време е да разберем, че в основата на еволюцията стои усъвършенстването. Който не иска да се самоусъвършенства, не ще съумее да мисли в планетарен мащаб.

С каква цел живеем? За да се усъвършенстваме и да опознаваме. Жив извор на напредък би била единствено неотклонна дисциплина на познанието.

Нека не разбираме познанието като нещо завършено; подобно схващане би ни лишило от радостите на Битието. Понятието Безкрайност изключва възможността да достигнем някога абсолютно знание и в това се заключава цялото величие. И Архатите непрестанно придобиват и задълбочават своите познания. Животът е безграничен, необятни са достиженията и възможностите.

Проявата на Безкрайността ще засенчи земните наслоения. Материалното измерение може да бъде скрито само от сиянието на световите. Трябва да се стремим към всичко, което може да изведе нашето съзнание отвъд пределите на планетата. Мъглата на знанието може да бъде разсеяна от Безкрайността. С какво друго ще закалим съизмеримостта на нашите помисли и дела? Спрямо Безкрайността осъзнаваме действителния мащаб на нашите скърби и победи.

Всяко действие може да бъде съизмерено единствено спрямо Йерархията и Безкрайността. Така тези понятия ще бъдат за нас знаци, направляващи реалността. Този, който долови величието на Безкрайността, разбира се, ще осъзнае цялата несъстоятелност на призрачната собственост на такова преходно място като Земята.

Нека се взрем отвъд пределите на човешкото съзнание и знание и намерим малка трошичка космическо разбиране. Как прекрасен е широкият хоризонт! Колко силна е мисълта, пронизваща пространството!

В блясъка на микрокосмоса се прокрадва усещане за Безкрайност. Нека се научим да ценим всяка капка роса, отразяваща мириади светове. Любовта към лилиите или към далечни земи произтича от същата космичност. Така че ще мерим всичко с космическа любов!

Истински сътрудник на Космоса може да бъде само

съзнание, обгърнало света в мащабите на епохални действия. Мислете за себе си не като за земни жители, а като за вселенски. По този начин поемете върху себе си по-голяма отговорност.

Понятието отговорност трябва да бъде разширено до безкрай. Човешкият дух в ролята на създател носи отговорност за всичко, сътворено от него. Отговорни сме не само пред самите себе си, но и пред Космоса. Проявяването на отговорност пред Космоса следва да се утвърди в човешкото съзнание.

Трябва да приучваме съзнанието към единството на живота, към единството на Космоса. Оттук резонно ще произтече чувството на велика отговорност за всяка мисъл, дума или действие. Причината и следствието се проявяват непрестанно и в безкрайността. Именно като единство трябва да ги възприемаме в космически мащаб. Космическото строителство ще се утвърди тогава, когато човечеството осъзнае Космическото Единство.

д. Да се научим да мислим

Никое същество не може да действа без последствия над околните. Извисявайки своите помисли, човек оказва някому благодеяние.

Падайки духом, навярно умъртвява някого. Можем да изброим множество примери, когато изпаднал в безумие в Азия е бил причина за гибелта на човек в Европа. И когато извисил се духом в Америка е изцелил някого в Египет. Не е лесно да отсъдим кой е убиец и кой: благодетел. При това обаче всеки трябва да осъзнае своята отговорност пред Мирозданието.

Човек ежеминутно твори или разрушава. Светът е изпълнен с противоречиви мисли. Множество болести са заложили от разрушителни мисли. Много убийства се извършват с мисъл от далечно разстояние. Почти невъзможно е обаче да внушим някому, че неговото достойнство се заключава в непрестанно мислене. Невъзможно е да предадем с думи колко отговорен е човек за естеството на своите мисли. Сърцето бие непрестанно, постоянен е и пулсът на мисълта. Човек или твори, или разрушава.

Щом мисълта е енергия и тя не се разлага, значи човечеството е отговорно за всяка мисъл! Хората считат, че мисълта им е мимолетна и няма никому да навреди. Потенциалът на мисълта обаче е огромен и за мислите не

съществува нито пространство, нито време. Мислителите в безпорядък приличат на хора, махащи с ръце в тъмното, без да знаят на какво ще налетят.

При това, мисълта акумулира енергия в пространството. Можем да си представим мощното съзвучие на мисли в унисон, но можем да си представим и ято черни грачещи чавки! Подобно на конгрегация, мисли изпълват пространството и обезпокояват висшите светове. Драги мислители, чавки, вие също сте отговорни за качеството на вашата мисъл. По този начин дори и вие творите своето бъдеще.

Ето защо всеки носи своята отговорност. Дори и най-мимолетна мисъл попада в мегафона на пространството и привлича към себе си гигантско ято скакалци, наподобяващо димната атмосфера на планетата. Всяка мисъл може както да затъмни, така и да очисти пространството. Дребнавите мисли образуват уродливи конгломерати и замърсяват всемира: наричаме ги пространствена слуз. Продуктите на цивилизацията е пренебрежимо малък фактор, предопределящ качеството на мисълта. Влияние оказват и всички останали служести продукти.

Дребнавите мисли не само замърсяват пространството, но именно те възпрепятстват предаването на мисли на далечни разстояния. Именно малките служести уродчета препречват пътя на посланията. Служта по тях е достатъчна, за да уплътни пространството и да наруши токовете! Ето защо, с оглед побързо предаване на мисли, трябва да молим човечеството да се въздържа от дребнави разсъждения. Дори умерена загриженост за мисълта има добри последствия.

При това положение, трябва да чувстваме неудобство, ако отправяме в Прекрасния свят мерзки мисли. Хората се притесняват да произнасят мръсни думи по високоговорителя, защото щели да изпълнят пространството с нечисти послания. Възможността за проява на подобно глобално недоразумение идва да ни припомни още веднъж за качеството на мисълта.

Често се споменават понятията нова раса и ново човечество. Качеството на мислене ще бъде отличителен белег на новото време. Обликът на мисълта следва да бъде обновен напълно съзнателно.

Изкуството на мислене трябва да бъде развивано в училищата. Можем да проследим, че най-ужасните бедствия в историята на човечеството са обуславяни от неспособността да се мисли. Можем да открием безчет примери как неуравновесено мислене и неконтролирани чувства са довели

до гибел цели народи. От друга страна, леността и закостенялата мисъл са проваляли вече назрели възможности. Трябва да разглеждаме изкуството да се мисли като съществен момент от здравето на народа.

В кое се състои главната полза от изпратени в пространството мисли? Освен че благоприятства добрите дела, с каквато цел бива изпратена мисълта, главна нейна полза е укрепване на самото пространство с добри послания. Такова насищане на пространството е мощна защита за здравето на планетата. Затова бихме могли да се приучим многократно всеки ден да излъчваме добри мисли във вид на пространствени стрели. Мислите могат да се отнасят както до отделни лица, така и да бъдат по-общи. Излъчените позитивни мисли са велико благо, която се съхранява в пространството. Всяка извисена мисъл прокарва светла дия в мирозданието. Чистата мисъл на Агни Йога се разгаря подобно на пречистващ огън. Прокараната дия привлича разнообразни космически лъчи. По този начин в пространството се формират дъгообразни полоси. Така твори чистият огън на Агни Йога.

е. Да възпиташ сърцето си

Учител попитал свой ученик: „Къде живее глупостта?“ Ученикът отвърнал: „Когато не си знам урока, вие ме почуквате по челото – вероятно глупостта живее там.“ Но нека се замислим защо хората се тупат не по челото, а където в сърцето. Челото е събрало куп изчисления, но с това сърцето не е станало по-добро. Трябва да наваксаме пропуснатото.

Духовното съзнание изостава от физическото развитие. Етиката се губи сред грамади от формули. Машините са отклонили човека от изкуството да мисли. Премного са роботите в наши дни! За глобално равновесие е нужно сърце – така Заветът разкрива неотложното спасение. Можем да мислим както с мозъка, така с със своето сърце. Време е сърцето да поеме водеща роля, а ние да насочим усилия в нея посока. Така, без да освобождаваме мозъка от неговите задължения, сме вече готови да отсъдим на сърцето роля на водач. Трябва да приемем целия свят в своето сърце – микрокосмос на битието. Който не изпитва вдъхновение от великото понятие сърце, омаловажава собствената си значимост. Помним далечните светове, но не мозъкът, а сърцето съхранява спомени за Безкрайността.

Трагедия на нашето време е именно и се състои в установената фрапантна дисхармония между ум и сърце.

Съвременното гибелно положение е следствие от греховни помисли на мозъка. Нека отново призовем сърцето в ролята на наш съдник и предводител. Трябва да приемем сърцето за наш водач в живота. Надземният закон ни отвежда нависоко. Освен земно решение има и небесно. Над мозъка стои сърцето.

Но що е „сърце“? Легендите назовават сърцето висша част на човешката „душа“. Душата или [Psyche](#) (Ψ; ψυχή: сайки / „психе“) е основана на четири принципа. Най-низша нейна част е „финото тяло“: чувства, желания, емоции – трети принцип на завършения човек (първи е плътното тяло, втори – ефирното). Следва четвърти принцип - „тяло на мисълта“ – конкретен ум, интелект или разсъдък. Още по-високо стои пети принцип: „огненото тяло“ – абстрактен или висш ум, „Мислител“ или Манас; това е вече безсмъртната част на човека. И накрая е най-висшата част на душата (също безсмъртна) – шести принцип: Духовен ум, духовно съзнание, Буддхи – интуицията или чувство-знание. Това всъщност е „сърцето“. Над него е само седмият принцип – висше Аз на човека – Атма: искрата на Божествения огън – Дух – Абсолют, облечена в шести принцип Буддхи, която той отделя от Океана на Космическия Огън.

Така сърцето се явява най-висша част от душата на човека. То е център на „сърдечното“ – чувствителност, задушевност, център на самоотвержена любов и състрадание, център на великодушие, преданост и героизъм. Сърце е нещото, наречено човешка съвест. Сърцето е и орган на вдъхновение, озарение и космическо съзнание.

Със завършване на петата раса Манас или разумът, пети принцип на човека, достига апогея на своето развитие, а с раждане на шестата раса (или по-точно: с нейното утвърждаване, защото вече доста хора принадлежат към шестата раса) ние ще навлезем в епоха на развитие на шестия принцип – духовно съзнание, което произтича сърцето.

И така, мозъкът е минало, а сърцето: бъдеще. Степента на еволюция, в която главна роля играе човешкият мозък, е завършена. По-нататъшният прогрес на човечеството зависи не от мозъка, а от сърцето. Разсъдъкът направлява конвенционалното мислене. Разсъдъчната мисъл бива осъждана, а реален подсъдим са безразсъдните действия. Следователно някаква сила следва да допълни разсъдъка. Последна дума трябва да отредим на сърцето. То, в роля на народна съвест, ще внесе правда и равновесие.

Стъпалото от еволюцията, поверено на сърцето би следвало да настъпи в дните на [Армагедон](#), в роля на спасителен мост

към Финия свят. Извън всякакво съмнение, най-същностният етап на мирозданието изисква от нас да осъзнаем достойнствата на сърцето.

7. Приказка за сърцето

Събрали се хората да демонстрират сила: един показвал атлетични мускули, друг се хвалел с умения да укротява дивни зверове, трети считал, че силата се състои в твърдостта на неговия череп, четвърти: в това колко бързи са нозете му – всеки демонстрирал дадена част от своето тяло. Но един се сепнал и отбелязал, че никой дори не споменал сърцето – и хората се замислили по какъв критерий да отсъдят колко силно е сърцето? Новодошлият се произнесъл: „Коментирате мерене на сили, но забравихте нещо, свързано с човешкото сърце: състезание по великодушие. Оставете вашите зъби, юмруци и черепи на мира и премерете сили по великодушие. То ще проправи път на сърцето към Огнения свят.“. Хората дълбоко се замислили, защото не били наясно как да проявят великодушието. Проявлението на любов останала абстрактно понятие, защото дори самото ѝ зараждане нямало как да бъде включено в премерването на сили. Всъщност зароди ли се великодушие, сърцето се озарява с огън от любов.

Ще разглеждаме любовта като подтик към разширяване на съзнанието. Сърцето не пламти, лишено от любов; без нея то бива лишено от нерушимост и самоотверженост. Поради това нека отдадем признателност на всяка обител на любовта, явяваща се предимство към Новия свят – свободен от ненавист и нетолерантност. Пътят на любовта е пропит с космическа енергия. Следвайки го, хората ще намерят своето място в Космоса.

Сърцето е безпределен Извор на огнени енергии. Сърцето е непобедимо, когато всички огънове са разпалени. Ето защо възпитанието на сърцето трябва да разбираме като разпалване на всички огънове. Единствено сърце с разпалени всички огънове в него ще познае красотата на Висшия живот.

В какво се изразява съкровището на сърцето? Не само доброжелателност, не състрадание, не просто преданост към Йерархията, а съзвучие с Космическото Съзнание. Такова сърце е проявление на връзка с Висшия свят. Неведоми са законите на сърцето, но единствено то храни справедливост, в ролята на мост на световите. Сърдечната връзка с Висшето е и ще бъде същинска обител на човечеството. Сърцето се издига, подобно на котва по време на буря. Истинските капитани не спускат котва при буря; те потеглят срещу стихията, преминават през нея и пускат котва едва когато достигнат целта на своето

плаване.

Дошло е време да осъзнаем ролята на сърцето да бъде наш проводник към Йерархията. Никой не би могъл да отсъди, че Йерархия не съществува единствено защото подход към Нея липсва. Най-реален подход всъщност би бил да следваме сърцето, което бие и тупти неспирно в нашите гърди.

Трябва да признаем, че всекиму е присъщо понякога да изпита вдъхновение. Обичайно проникновение приписваме единствено на учени, поети, музиканти и художници, но всеки, който се полага грижи за своето съзнание, бива удостояван с този висш дар. При хората с извисен начин на мислене подобно състояние не е епизодично състояние, а житейска практика.

Всеки човек има инцидентни прояви на вдъхновение, но подобни искри извисен подем са редки проблясъци, а не закономерно състояние на духа, преобразяващо цел един живот. Нека си представим, че подобно извисено състояние на духа стане ежедневие и носи все по-ярко озарение. Това води до въздигане на цялото Битие.

С оглед правилно възприятие на висшите енергии би следвало организмът да бъде приведен в хармония. Действително извисената нагласа благоприятства възприемането на висши енергии. Извисеното състояние на духа привлича лъчите Благодат. Всички психически фини организми долавят и възприемат космическите токове.

Нужно е да възпитаваме фините възприятия в себе си. Старателно трябва да изостряме своите чувства.

ж. Да станем герои

Човек може да твори добро, облечен в своята земна обвивка, ако усъвършенства тези си способности – шепне мъдростта от незапомнени времена. Най-съществената полза, която можем да отдадем, се състои в това да подобрим и обогатим собствените мисли по пътя на разширяване на съзнанието и очиствайки своето сърце, да усилим собствените вибрации и така да въздействаме оздравително над всичко край нас. Трябва да разтоварим отровената атмосфера около Земята, възпрепятстваща благотворните лъчи на Светилата. Това бихме могли да сторим единствено с повишаване на вибрациите или с пробуждане на духовното в човека.

Характерът на бъдещото устройство ще бъде основан на осъзнато от народа велико служене на Общото Благо. Не „аз“, а „ние“ – е ключът към бъдещо преуспяване! Ето защо Учението

за Живота е призив към Любов и служба в името на Общото благо, израз на любов от висш порядък – лишена от егоистични подбуди. Любовта към човечеството изисква безкористни себеотдаване и самоотверженост.

Едно от великите понятия често бива тълкувано неправилно – вечното понятие смирение. Прието е да се тълкува като непротивление на злото, като добросъщност и милосърдие, но малцина възприемат себеотрицанието в смисъл на смирение. В същото време единствено себеотрицание и саможертва представят достоверно понятието смирение. Ежедневно срещаме великани на духа – герои, отдали се на смирен труд за благо на човечеството. Известни са ни ред епохални открития, направени смирено в лаборатории за благо на човечеството. Многообразни са проявите на смирение под формата на самоотверженост и себеотрицание. Героизмът е проява на всеобразни видове смирение. Героите на смирението изпитват докрай чашата с отрова за благо на човечеството.

Най-ярко проявление на подвиг е саможертвата. Разбира се, трябва да осъзнаем това космическо понятие с цялата му красота. Не само на бойното поле вражеският дух бива смирен със силата на саможертвата. Да прелетиш стремително своя жизнен път, да преминеш през своя низ животи като по струна, да преодолееш всяка пропаст с песен на уста е по силите единствено на самоотвержен дух. Великите творения, следващи своето космическо предназначение, се градят в огнен устрем.

Сърцето на героя проявява саможертвата в име на Общото Благо. Пътят на героя е трънлив и рядко е осеян с венците на човешка благодарност. Общността на труда трябва да възпитава герои, защото опорите на народа се утвърждават единствено чрез самоотверженост на духа и сърцето. Понятието за подвиг трябва да бъде възпитавано чрез утвърждаване примера на героите. Трябва да славим самоотвержените люде, преодолели нечовешки трудности.

Малцина обичат борбата в подвига. А неминуемо е да се приучим да приемаме двубоя, защото иначе не ще съумеем да закалим своя дух. И в земния преход напред, и по пътя към далечни светове са необходими препятствия и умение да ги преодоляваме. Понятието подвиг следва да навлезе в общия смисъл на живота. Само подвигът може да подхранва нашия дух и да ускори еволюцията.

Днес повече от всякога се нуждаем от концепция за житейски подвиг. Редно в хората ежедневно да осъзнават подвига в живота. Живот без подвиг е безсмислен. Думата

подвиг е така прекрасна! И толкова изразителна! Думата подвиг няма еквивалент в нито един западен език. В тази дума е предаден същинският смисъл, цялото качество на действие, устремено към самоотвержени героизъм, към светли бъднини, към еволюция! В него са обединени самоусъвършенстване и саможертва, насочена към извисяване на съзнанието – не само собствено, но и съзнание на цял народ и страна.

Радостта от подвига следва да възпитаваме в себе си и сред обкръжаващите. Това е най-главното, защото единствено с това се състои залогът за спасение на човечеството, залогът за настъпване на новия свят! Нужни са герои! Създавайте герои! Заветът на Най-великия Дух, напуснал нашата планета, е бил - „градеете герои!“ Дошло е време, когато всички заедно трябва да станем герои и да творим герои.

Как да преминем през бездната на живота?

Като по струна:

Красиво, внимателно и стремително.

Епилог

От всички съзидателни енергии най-висша е неизменно мисълта. Къде е скрит кристалът на тази енергия? Някои са на мнение, че пълното познание ще бъде венец на мисълта. Но по-правилно ще е да кажем, че мисълта е увенчана от легендата. В легендата се гради смисълът на съзидателната енергия и в сбита форма са представени стремления и достижения.

Грешно е да мислим, че легендата принадлежи на призрачната древност. Непредубеденият ум ще отличи легендата, създавана през всички дни на Вселената. Всяко народно достижение, всеки вожд, всяко откритие, всяко бедствие, всеки подвиг са заложили в крилата легенда.

Ето защо няма да пренебрегваме легендите на истината; ще се вгледаме внимателно и ще положим грижи за истинните слова. В легендата е изразена волята на народа и не можем да окажем като недоверна нито една легенда.

Духовният устрем на сплотен колектив запечатва образ с правдиво значение и обвивката на символа съставлява световен знак, подобно на световния език, който неизбежно ще навлезе в процеса на еволюция.

Прави са търсещите единен език. Прави са творците на световната легенда. Три пъти по-прави са носителите на подвига.